

Giới thiệu Cha Nuôi - Ngôn Tình

Thể loại: ngôn tình hiện đại, ngược, yêu hận đan xen....

Nữ chính tên là Lưu Ly mà Lưu Ly cũng có nghĩa là báu vật, cũng là sinh mạng đặc biệt hơn toàn bộ trái tim của Diệp Sở.

Yêu một người đã khó, hận một người đã yêu lại càng khó khăn hơn.

Khi đứng trước ranh giới giữa sự sống và cái chết, con người có đôi khi cố chấp đến... điên cuồng

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cha nuôi

Tôi là một đứa trẻ không cha không mẹ, không người thân thích.

Tôi phải lang thang khắp đầu đường xó chợ chỉ để kiếm miếng cơm qua ngày.

Tôi chưa bao giờ cảm nhận được hơi ấm của cha, tình thương của mẹ hay bất kỳ một cử chỉ ân cần nào từ những người xung quanh. Họ coi tôi là rác rưởi, là thứ bẩn thỉu, là tầng lớp tận cùng của đáy xã hội.

Cuộc sống của tôi mỗi ngày đều diễn ra trong giành giật từng miếng ăn từng chỗ ngủ với bọn trẻ lang thang và những kẻ ăn mày.

Cho đến một ngày kia, mọi thứ của tôi đã hoàn toàn thay đổi..

Tôi nhìn thấy một đôi tình nhân ngồi ở ghế đá bên kia đường, tôi thèm cái bánh mì trên tay của cô gái đó. Tôi cố gắng đợi xem, đợi xem bọn họ có bỏ lại nửa ổ như những người khác không. Quả nhiên, cô gái chỉ ăn vài miếng rồi để lại nửa ổ bánh mì.

Nhanh như chớp, tôi cố gắng băng qua đường để lấy miếng bánh đó, tôi sợ những đứa trẻ khác sẽ cướp mất bữa ăn hôm nay của mình.

Tôi băng qua đường thật nhanh, không biết rằng có một chiếc ô tô sắp lao đến. Tôi nhìn thấy đèn xe lóa lên, tiếp đó tôi nghe tiếng phanh xe chói tai, đầu xe cách tôi chỉ một gang tay. Tôi sợ quá, ngã ngồi trên đất. Rồi một người đàn ông ăn mặc sang trọng bước xuống. Không biết ông ta là người như thế nào, nhưng lần đầu nhìn thấy tôi có cảm giác rất lạnh lẽo rất cô đơn nhưng cũng rất tàn nhẫn..

Ông ta nhìn tôi một lúc lâu rồi đưa bàn tay thon dài kéo tôi lên. Người đó mặc bộ vest đen, mái tóc màu nâu thẫm. Đôi tay vừa trắng vừa dài, giọng nói êm tai đến lạ:

"Con có sao không?"

Tôi theo bản năng lắc lắc đầu, ông ta lại nói tiếp:

"Cha mẹ con đâu?"

Tôi không muốn trả lời câu hỏi này. Tuy tôi còn nhỏ nhưng tôi lại rất ghét mỗi khi ai nhắc đến ba mẹ mình. Nhìn thấy tôi như vậy, trên mặt không một chút biểu cảm ông ta lại nói tiếp:

"Con không có cha mẹ? Đi theo ta được không?"

Tôi tưởng mình nghe lầm. Tôi cố gắng mở to mắt ra nhìn ông ta một lần nữa. Tôi thầm nghĩ, nếu ông ta nói thật vậy đi theo ông ta có sao không? Liệu ông ta có phải người xấu?

Đang phân vân, người đàn ông tuổi chừng ba mươi lại nói tiếp:

"Ta sẽ cho con ăn ngon mặc đẹp"

Tôi nghe tới ăn ngon mặc đẹp là cảm thấy rất xiêu lòng. Hiện tại, không thể lo nhiều như vậy nữa. Thôi thì đi theo ông ta luôn đi, có ăn có mặc như vậy quá tốt rồi. Tôi nhìn ông ta có vẻ là người có tiền có quyền, hỏi lại lần nữa:

"Chú nói thật không? Cho ăn cho mặc?"

"Ừm, ăn ngon, mặc đẹp!"

Tôi gật gật đầu. Tức là đồng ý. Rồi tôi theo ông ta lên chiếc xe ô tô đắt tiền, đến nơi được cho ăn cho mặc.

Năm đó, tôi chỉ vừa bảy tuổi. Tôi đã được người ta nhận nuôi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Diệt Lưu Ly

Tôi bước lên chiếc xe hơi có bốn cái vòng tròn đan vào nhau ở đầu xe, tôi cũng chẳng biết nó là xe hiệu gì, nhưng nhìn kiểu dáng có lẽ rất đắt tiền. Lần đầu tiên được ngồi trên chiếc xe đắt tiền êm ái như vậy, tôi có cảm giác không chân thực chút nào. Nhìn lại cái bộ đồ bẩn thỉu của mình, tôi sợ làm bẩn cái ghế bọc da bên trong xe. Tôi chần chừ mãi, người đó mới kéo tôi ngồi vào.

Người đó nở nụ cười khuyếch đảo thế gian:

"Không sao! Con lên đi!"

Tôi ngồi lên xe. Cảm giác sao tất cả giống một giấc mơ quá vậy. Nhìn ra khung cửa kính, xe đang từ từ lấn bánh cảnh vật cũng khuất dần, rồi khỏi cái nơi tôi tâm tôi đã sống hai năm nay. Có chút nhẹ nhõm, cũng có chút bàng hoàng. Không biết rồi sau này, tôi sẽ thế nào.

Đi được một lúc, tôi thấy căn biệt thự màu trắng xa hoa lộng lẫy hiện ra. Tôi trở mắt kinh ngạc, lần đầu tiên tôi thấy ngôi nhà lộng lẫy như thế. Tôi có nhòai người ra để nhìn, người đó lại kéo tôi lại, nói:

"Không cần nhìn, sau này đây sẽ là nhà của con!"

Tôi lại ngơ ngẩn thêm một lúc nữa. Đã rất lâu rồi tôi mới nghe được tiếng "Nhà", lại còn là căn nhà hoành tráng như thế...

Xe đậu trước cửa chính, người đó dắt tay tôi vào trong ngôi biệt thự xa hoa đó. Những người giúp việc ăn mặc chỉnh tề đứng xếp thành hai hàng dài, họ đồng loạt cúi đầu:

"Ông chủ"

Người đó nắm tay tôi rồi nói với những người hầu:

"Đây là con gái nuôi của ta. Sau này nó sẽ là đại tiểu thư ở đây. Hiểu rồi chứ?"

Tất cả họ đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi, có lẽ thấy tôi bẩn thỉu nên có một vài người len lén liếc mấy lần. Khi nghe ông chủ nói vậy, họ cũng biết thân phận, gọi tôi một tiếng:

"Tiểu thư"

Người đó hài lòng gật đầu. Sau đó giao tôi cho quản gia đem đi tắm rửa thay đồ.

Sau một hồi được hướng dẫn cách sử dụng bồn tắm hiện đại, được hướng dẫn mặc váy công chúa, được hướng dẫn chải tóc, được hướng dẫn đeo trang sức.... Tự mình soi gương, suýt chút giật mình. Đây là ai? Không phải tôi! Trong gương là một cô bé ăn mặc đẹp đẽ, xinh xắn đáng yêu khác xa với bộ dáng của tôi một tiếng trước!

Rồi bà quản gia già đưa tôi đến phòng của người đó. Bà ta nói:

"Ông chủ ở trong này, ông chủ muốn gặp tiểu thư. Nếu không có việc gì nữa, tôi xin lui bước"

Tôi ngơ ngẩn đứng trước cửa phòng một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở cửa.

Người đó đang chăm chú đọc tài liệu, cái áo vest đen được cởi ra vắt tùy tiện trên lưng ghế, bộ dáng vừa tao nhã lại rất cao sang, thấy tôi bước vào thì bỏ xuống bàn. Nói tôi ngồi xuống. Ông ta ngồi trên ghế nhìn tôi, hỏi:

"Con tên gì?"

Cuối cùng cũng chịu hỏi tên, tôi tưởng ông ta định không hỏi rồi gọi tôi là Vô Danh luôn chứ!

Tôi rụt rè tiến tới, ngồi xuống chiếc ghế da màu trắng to nhất trong thư phòng, hai tay nắm vạt áo nói:

"Con tên Lư Ly"

Người đó nghe vậy, hai tay đan lại vào nhau:

"Tên rất đẹp. Từ nay con sẽ mang họ Diệp. Con tên là Diệp Lư Ly, con gái nuôi của Diệp Sở ta"

Tôi cảm thấy cái tên mới này cũng không tệ, vậy được rồi. Từ nay tôi sẽ là Diệp Lư Ly. Cha nuôi tôi tên là Diệp Sở.

Mặc dù Diệp Sở nhận nuôi tôi, nhưng tôi lại chẳng biết gì về ông ta cả. Tôi chỉ thấy khi ở gần ông ta, lúc nào cũng có cái cảm giác lạnh lẽo và tàn nhẫn bao phủ khắp người. Từ lúc gặp ông ta đến giờ, tôi cũng chưa bao giờ thấy ông ta cười.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mẹ tôi ông cũng không cần

Rồi tôi được đi học, được nuôi dưỡng như những đứa trẻ bình thường khác. Cuộc sống ngày ngày trôi qua, êm đềm vui vẻ. Có một lần, tôi vừa đi học về vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cha nuôi với một người khác ở thư phòng.

Giọng nói của người nọ có lẽ là người lớn tuổi, lại còn rất tức giận:

"Diệp Sở, bình thường ở bên ngoài mày muốn làm gì thì làm, tao không quan tâm. Nhưng hôm nay tao phải đến để nói cho mày biết. Nhất định mày phải lấy tiểu thư của Ninh gia, còn cái đứa con nuôi gì đó của mày đem vứt vào cô nhi viện cho tao"

Dừng một lát, ông ta nói tiếp:

"Nếu mày không nghe, tao sẽ cho con bé đó biến mất"

Cha nuôi tôi từ đầu tới cuối không nói câu nào, lúc này mới lạnh lùng đáp trả:

"Cha cứ thử xem!"

Hóa ra đó là cha của Diệp Sở. Vậy chắc là "ông nội nuôi" nhỉ? Nhưng hình như ông ta không thích tôi thì phải.

"Mày thách tao?"

"Không dám"

Ông nội nuôi điển tiết quát lên:

"Đồ mất dạy. Sao tao lại có đứa con như mày chứ! Cơ nghiệp Diệp gia để lại mày không cần, ngay cả tiểu thư Ninh gia quyền quý cao sang mày cũng không cần. Mày muốn gì hả?"

Cha nuôi tôi nói:

"Mẹ tôi ông cũng không cần"

Không gian thoáng im ắng.

Tiếp đó là một tràng tiếng bước chân dồn dập đi ra khỏi phòng. Tôi đứng nép bên hành lang nên ông ta không nhìn thấy tôi. Ông nội nuôi là một người tuổi tác đã cao, tóc bạc hoa râm nhưng nhìn vẫn khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Haizz, lẽ nào tôi sắp phải rời khỏi đây sao?

Từ cái ngày hôm đó trở đi, cha nuôi tôi rất ít khi về nhà. Thỉnh thoảng có gọi điện về hỏi thăm tôi, thỉnh thoảng đưa tôi đi ăn kem, thỉnh thoảng chăm sóc tôi khi tôi ốm, còn nhiều cái thỉnh thoảng lắm mà tôi không nhớ hết được. Sự quan tâm đó, từng chút từng chút một nó thấm vào cốt tủy, khắc sâu không sao quên được...

Nếu một ngày Diệp Sở ở nhà được 3 tiếng, thì hết 2 tiếng là dành để quan tâm chăm sóc tôi. Từ từ, tôi cảm thấy ông ấy không còn lạnh lẽo, cũng không còn tàn nhẫn nữa. Nhưng suốt thời gian dài tôi cũng không biết Diệp Sở làm nghề gì. Có vẻ như nghề này khiến người ta không được vui vẻ lắm, từ nhỏ đến lớn rất ít khi tôi thấy Diệp Sở cười.

Thấm thoát, tôi đã mười sáu tuổi... Đây là tuổi đẹp nhất của đời người, và có lẽ đây là khoảng thời gian tôi có rất nhiều thay đổi... Mọi thứ dường như bị đảo lộn hoàn toàn. Mỗi khi nhìn thấy Diệp Sở, tôi có cảm giác rất kỳ lạ, cảm giác không sao nói rõ được, nó kỳ lạ đến mức tôi muốn bỏ qua...

Chương 4: Cha nuôi em hình như không thích phụ nữ!

Cô giáo chủ nhiệm năm nay của tôi rất xinh đẹp và trẻ trung. Nhưng không hiểu sao, những lần sắp họp phụ huynh cô đều nhắc nhở tôi:

"Diệp Luru Ly, sắp tới em nhớ nói ba em tới họp nhé!"

Nhưng tất nhiên, cha nuôi tôi rất bận, ông ấy làm gì có thời gian đi họp. Hơn nữa, nếu ông ấy mà đem bộ mặt sát khí của mình tới lớp thể nào người khác cũng sẽ bị hù dọa một trận ra trò. Nhiều lần, tôi đều phải nhờ quản gia đi họp giúp.

Nhưng lần này là cuối kì 2, cô giáo lại nhắc nhở nghiêm trọng hơn:

"Em nhất định phải mời ba em tới đây! Không thì cô không xếp hạnh kiểm được đâu"

Tôi cảm thấy có chút bức mình, làm gì mà cứ muốn cha nuôi mình đến cho bằng được vậy chứ! Chỉ sợ tới lúc gặp rồi lại bị dọa cho xanh lét rồi không biết nói gì luôn ấy. Vậy là tôi về nhà, quăng cái cặp trong phòng rồi chạy đi tìm cha nuôi.

"Cha nuôi"

Ông ấy đang đọc sách, thấy tôi thì ngẩng mặt lên. Khuôn mặt vẫn chẳng có gì thay đổi so với nhiều năm trước, vẫn lãnh đạm như vậy nhưng lại tỏa ra một tầng nắng dịu dàng:

"Cha đây"

Tôi vò đầu bứt tóc, khó xử nói:

"Ngày mai cha nuôi đến lớp họp phụ huynh cho con được không? Chẳng hiểu sao cô giáo cứ một mực đòi cha nuôi đến cho bằng được!"

Ông ấy cười, rất lâu rồi tôi mới thấy ông ấy cười. Nụ cười thực sự còn đẹp hơn so với tám năm trước:

"Tại sao lại không được. Chuyện của Luru Ly chính là chuyện của cha"

Tôi cảm động, ôi nghe câu này xong cảm thấy rất thương cha nuôi ~

Không biết trong buổi họp, cô giáo và cha nuôi đã nói gì. Ngay ngày hôm sau, khi các bạn về hết cô giáo kéo tôi lại hỏi:

"Luru Ly, cha nuôi của em năm nay bao nhiêu tuổi?"

Tôi dó người, chả biết ông ấy bao nhiêu tuổi nữa. Nhưng mà hình như là 32 thì phải.

"Dạ, chắc 32 tuổi"

Cô giáo mặt mày sáng rỡ, cô giáo nắm tay tôi dịu dàng nói:

"Thế mẹ nuôi em đâu?"

"Em không có mẹ nuôi"

Lúc này, tôi thấy có cái gì đó nó kì kì. Cô giáo thì hành động kì kì, còn tôi khi nghe tiếng "mẹ nuôi" cũng thấy hơi chướng tai. Cô giáo lại nói tiếp:

"Vậy cha nuôi của em có bạn gái chưa?"

Chợt tôi hiểu ra vấn đề. Cô giáo thấy vừa mất cha nuôi tôi rồi chứ gì, hừ, nhưng mà phải bước qua xác tôi đi rồi nói. Tôi giả bộ ngây thơ đáp:

"Cha nuôi em hình như không thích phụ nữ. Chưa bao giờ thấy ông ấy có ai ở bên ngoài, hôm trước em thấy cha nuôi ôm một chú nào đó. Chắc là bạn trai đi?"

Cô giáo nghe xong hoảng hồn, cô không nói gì nữa rồi thả cho tôi về. Tôi tung ta tung tãng về nhà, haha tâm trạng vui vẻ phết ~

Chương 5: Để cha đi lấy tô khác!

Chẳng hiểu dạo này thời tiết thế nào, tôi thích nghi không nổi nên đồ bệnh rồi. Tôi sốt rất cao, đến hơn 39 độ. Quăn gia thấy tôi như vậy định đưa tôi đi bệnh viện, nhưng tôi một mực không chịu đi. Mùi bệnh viện thực sự rất khó chịu. Bà quăn gia đành phải phải gọi bác sĩ riêng tới để khám bệnh.

Tôi thấy tôi cũng đâu có bệnh gì nặng, bà quăn gia chạy tới chạy lui lo lắng như cháy nhà làm tôi buồn cười muốn chết. Rồi bà ấy lại gọi cả cha nuôi đang ở bên ngoài về.

Đang nằm trên giường dưỡng bệnh, tôi nghe tiếng chào của người hầu, tôi biết cha nuôi tôi ông ấy về rồi. Rồi sau đó nghe tiếng bước chân vội vã càng lúc càng gần, còn có tiếng nói chuyện:

"Nó sao rồi?"

"Dạ tiểu thư sốt rất cao, đang nằm trong phòng"

"Sáng giờ nó có ăn gì không?"

"Dạ tiểu thư không chịu ăn gì hết, nói ăn không ngon"

Sau đó, cha nuôi mở cửa bước vào. Tôi nằm trong phòng, đắp chăn kín mít, vừa lạnh lại vừa nóng. Vừa nhìn thấy tôi trên giường, cha nuôi liền đến sờ trán tôi hỏi:

"Con sao rồi? Sao không chịu ăn?"

Tôi mở mắt ra, đôi mắt lụp xụp vì mệt mỏi, mặt mày đỏ bừng bừng, tôi ưỡn oai nói:

"Cha nuôi"

Ông ấy có vẻ rất lo lắng, hàng lông mày nhíu lại đủ kếp chết cả con ruồi. Tôi nói tiếp:

"Con muốn ăn cháo cha nuôi nấu"

Ông ấy không nói hai lời, lập tức đáp ứng ngay:

"Được, ta nấu cho con"

Tôi chỉ nói thế thôi, ai mà biết ông ấy làm thật chứ. Tưởng tượng cảnh một người sát khí đằng đằng lại còn lạnh lùng như ông ấy đeo tạp dề rồi vo gạo nấu cháo, cảm thấy cứ có gì đó sai sai! Bộ đồ đất tiền của ông ấy khi ở trong nhà bếp chắc cũng phải khóc than!

Nhân lúc cha nuôi xuống nấu cháo, tôi cũng đứng dậy tắm rửa sạch sẽ, sáng giờ thực sự mồ hôi ra nhiều quá, cảm thấy rất bức rứt. Tắm xong, đang thay đồ chưa kịp mặc nốt cái áo thì nghe tiếng cửa phòng mở ra:

"Cạch!"

Tôi hốt hoảng quay đầu lại, thấy cha nuôi đang một tay bưng cháo, một tay mở cửa phòng. Ông ấy chưa kịp nói gì thì nhìn cảnh tượng trong phòng, tô cháo rơi xuống đất một cái "Xoảng". Lập tức cửa phòng đóng lại, chỉ nghe tiếng của ông ấy:

"Để cha... đi lấy tô khác!"

Bầu không khí nhất thời trở nên kì quặc, mặc dù cha nuôi đã đi ra ngoài rồi. Nhưng tôi lại thấy mặt đỏ bừng bừng, chỉ muốn kiểm cái lỗ chui xuống cho rồi! Ai đời thay đồ mà lại quên cài khóa trong phòng cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không là cái nghĩa địa gì

Mới sáng sớm ai mà bất lịch sự quá, ồn ào huyền não không cho người khác ngủ. Tôi hơi bực mình lấy chăn đắp kín đầu che đi tiếng ồn đó. Nhưng chỉ được một lúc lại nghe hình như còn ồn hơn khi nãy, có tiếng của người nào đó cùng quần gia đang tranh chấp:

"Ninh tiểu thư, ông chủ thật sự không có nhà"

"Tôi không tin, bà mau để tôi vào xem thử"

Giọng bà quần gia cứng rắn:

"Không có lệnh của ông chủ tôi không thể để cô tùy tiện lên lầu được"

"Tránh ra!"

Nói rồi tôi nghe tiếng bước chân ngày một gần hơn, tôi có tật xấu là ai làm ồn trong giấc ngủ của mình là tôi rất không vui. Tôi đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Đi đến cầu thang thì thấy một người phụ nữ đang hùng hổ xông lên, cô ta nhìn thấy tôi thì không khỏi ngần ngại. Tôi mặc bộ váy ngủ hello Kitty màu hồng phấn, đầu tóc rối xù nhìn cô ta.

Một giây, hai giây, ba giây....Tôi nhìn thấy rõ ràng sự biến hóa từ bất ngờ sang kinh ngạc trong mắt cô ta, không những vậy tôi còn có cảm giác cô ta đang run lên vì sợ hãi. Đang định mở miệng thì cô ta đã thét lên:

"Tần Yên? Cô là Tần Yên?"

Tần Yên? Tôi không biết Tần Yên là ai, ừm... nhưng mà cái tên này hình như cũng có chút quen thuộc. Tôi chưa kịp nói gì cô ta lại ôm đầu hét lên:

"Rõ ràng, năm đó cô đã chết rồi kia mà! Không... không thể nào!"

Tôi nhìn quần gia, quần gia nhìn tôi. Bà ấy không để lộ bất kì sự biến hóa nào trên gương mặt, nhưng rõ ràng bàn tay đang từ từ run rẩy. Đúng là người của cha nuôi, khí chất khi gặp chuyện cũng vô cùng bình tĩnh.

Bà quần gia vội lên tiếng giải thích:

"Ninh tiểu thư, đây là con gái của ông chủ. Không phải cô Tần Yên, cô đừng ở đây làm loạn nữa. Để ông chủ biết được, tôi và cô đều bị trách mắng"

Lúc này người phụ nữ đó mới bình tĩnh lại, cô ta nhìn tôi một lần nữa ánh mắt có vẻ tỉnh táo hơn:

"Không phải Tần Yên? Nhưng sao nó, nó rất... rất giống"

Tôi lúc này nghe không nổi nữa mới ngáp một cái:

"Chị à, mới sáng sớm mà xông vào nhà của người khác như vậy là rất bất lịch sự chị có biết không hả?"

Cô ta đã bình tĩnh hơn khi nãy, ánh mắt chăm chú dò xét tôi. Đảo một vòng trên người tôi rồi dừng lại, giọng nói khinh khỉnh:

"Thì ra cô chính là đứa con nuôi thấp hèn của Diệp Sở. Cô có biết tôi là ai không?"

Tôi chán ghét ánh mắt khinh miệt của người phụ nữ này, nhìn cô ta cũng không đến nổi tệ nhưng lời lẽ lại chua chát vô cùng. Nghe tới đây thì tôi tỉnh ngủ hẳn, cô ta thì có gì cao quý mà dám chê tôi thấp hèn? Tôi nhìn cô ta, nói nhẹ nhàng:

"Chị là con của ba má chị mà ba má chị là ai tôi không quan tâm. Ngay cả ba má chị mà tôi còn không quan tâm thì chị là cái nghĩa địa gì!"

Cô ta không ngờ tôi sẽ nói như vậy, gương mặt trang điểm cầu kỳ vì vậy mà trở nên vụn vặt khó coi vô cùng. Đúng lúc đó, một giọng nói quen thuộc vang lên:

"Ninh Ngọc, cô quậy đủ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ninh Ngọc

Chương 7. Ninh Ngọc

"Ninh Ngọc, cô quậy đủ chưa?"

Cha nuôi tôi đứng dựa vào cửa, phóng ánh mắt sắc bén về phía Ninh Ngọc. Cô ta đột nhiên dẹp hẳn cái bộ mặt xấu xí ban nãy, thay vào đó là một vẻ nhu mì như nước. Ninh Ngọc đi tới, ưỡn ẹo đứng trước mắt cha nuôi:

"Diệp Sở, anh về rồi à? Em chỉ là trò chuyện với bé con thôi mà!"

Tôi nhìn thấy người phụ nữ này, cảm tưởng thật buồn nôn. Đúng là loại đàn bà mưu kế, lật mặt còn nhanh hơn lật sách. Cha nuôi tôi không nói gì, ông ấy rheo mắt lại nhìn Ninh Ngọc. Rồi đưa một bàn tay ra trước mặt cô ta:

"Lại đây"

Nhanh như chớp, Ninh Ngọc lao vào lòng cha nuôi. Tôi tự nhiên lại thấy sao cô ta có thể vô sỉ như vậy? Cảm giác có cái gì đó cứ bức bội âm ỉ trong lòng.

Nhưng cha nuôi tôi hất tay Ninh Ngọc ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn tôi:

"Luu Ly, lại đây cha xem"

Bàn tay đang giờ ra giữa không trung của Ninh Ngọc khựng lại, tôi có thể cảm nhận được, cô ta đang giận run người. Haha, đáng.. đáng đời lắm!

Sự bức tức khi nãy tiêu tan hết, tôi bước đến. Cha nuôi vén những lọn tóc con bên tai của tôi, giọng nói ôn nhu dịu dàng:

"Con đã khỏe hẳn chưa?"

"Dạ rồi"

Sau đó ông ấy nhìn bà quản gia bằng cặp mắt băng lạnh:

"Quản gia, nếu sau này tôi còn thấy những kẻ điên này xông vào nhà làm ảnh hưởng tới Luu Ly, thì bà cũng không cần ở lại đây nữa!"

Bà quản gia khúm núm, im lặng cúi đầu không dám nói gì. Ninh Ngọc lúc này bắt mắt, cô ta gào lên:

"Diệp Sở, tại sao anh lại đối xử với em như vậy?"

Cha nuôi tôi bảo tôi về phòng, ông ấy muốn giải quyết một chút. Tôi đứng trong phòng len lén nhìn ra ngoài cửa, thấy quản gia và người hầu đã lui đi hết. Chỉ còn lại Ninh Ngọc và cha nuôi.

Ninh Ngọc với ánh mắt oán giận nhìn ông ấy:

"Diệp Sở, anh nói đi. Em đã làm gì sai để anh đối xử với em như vậy chứ?"

Cha nuôi tôi ngồi dựa vào sofa đáng vẻ mệt mỏi:

"Tôi không nói nhiều lần. Năm đó cô làm như vậy, tôi đã bỏ qua cho cô, từ đó về sau chúng ta không còn quan hệ nữa. Cô còn muốn gì ở tôi?"

Ninh Ngọc không cam lòng, cô ta một lần nữa gào lên:

"Anh chỉ vì một Tần Yên mà cắt đứt quan hệ với Diệp gia và Ninh gia, anh có biết anh đã đánh mất những gì không?"

"Tôi đánh mất những gì? Cô còn dám hỏi tôi câu đó? Cô có tin từ bây giờ đến sáng mai Ninh gia của cô sẽ chỉ còn lại bộ xương không?"

Ninh Ngọc câm nín, cô ta không nói gì nữa vội vã rời khỏi. Tôi nghĩ giữa họ có lẽ đã xảy ra rất nhiều chuyện, chưa bao giờ tôi nhìn thấy cha nuôi đáng sợ như vậy, có vẻ như đây mới chính là ông ấy: Tần nhẫn và lạnh lẽo vô cùng.

Tôi hôm nay khá mệt mỏi, muốn khuây khỏa một chút. Nên gọi điện thoại cho Thùy Vân rủ nó đi chơi. Thùy Vân mặt mày hớn hờ nói với tôi:

"Ly à, hôm nay có ca sĩ Martin về diễn đó. Nhưng mà chỉ diễn ở bar Depas thôi, hay tao với mày đi thử cho biết"

Nó biết rõ Martin là thần tượng trong lòng tôi, nó nói như vậy làm tôi có chút động lòng. Nhưng tôi lại không dám đi, cha nuôi tôi dặn rồi, tôi không được đến những nơi như thế.

"Thôi, cha nuôi tao mà biết ông ấy sẽ rất giận"

Thùy Vân lại không cam tâm, nó nói với điệu bộ tức rề:

"Mày không đi, phí lắm nha con. Martin chỉ diễn lần này ở đây nữa thôi, sau này chắc phải lâu lắm mới quay lại. Ôi, Martin yêu dấu!"

Tôi không kim lòng được nữa, nghĩ nghĩ cha nuôi cũng không có nhà, đi một chút chắc là không sao. Tôi dành giờ hai tay đầu hàng với nó:

"Ừ... đi đi được chưa"

Thế là hai đứa hò hời đi vào quán bar Depas mà không biết rằng... buổi tối hôm đó thứ mà tôi nhìn thấy lại khiến tôi không thể chấp nhận được...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bị bắt

Tiếng nhạc điên cuồng, ánh đèn laser nhiều màu, đèn moving head, đèn led tạo hiệu ứng sôi động cùng với tiếng hò hét chói tai của những người ăn mặc thời thượng... là tất cả những gì tôi cảm nhận được khi đi tới Depas để xem Martin diễn. Tôi chỉ muốn đến xem Martin hát một bài, nhưng có vẻ không khí ở đây quá ồn ào, tôi cảm thấy rất nhức đầu.

Tôi kéo Thùy Vân:

"Về thôi mày, còn ở đây thêm chút nữa chắc tao chết"

Thùy Vân coi bộ cũng chẳng khá hơn tôi, vì đây là lần đầu tiên hai đứa đi đến nơi như thế =.=!

Ra về, hít thở một ngụm khí lạnh buổi tối, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Nó với tôi cười đùa vui vẻ suốt dọc đường, nhưng đột nhiên đôi chân nó dừng lại, giơ tay ra hiệu cho tôi im lặng. Tôi nghe theo lời nó, cả hai đứa đều nín thở, nó chỉ tay về con hẻm ở bên tay trái cách chúng tôi chừng năm mươi mét, hai đứa nghe được một âm thanh như phát ra từ địa ngục, thê lương và đau đớn:

"Xin anh, xin các anh..."

Đó là giọng của một người đàn ông, Thùy Vân không hiểu sao nghe giọng nói này mặt nó bỗng chốc từ hồng hào chuyển sang trắng bệch. Tôi cả kinh, vội lắc tay nó:

"Ê, mày, mày không sao chứ?"

Nó vẫn ở yên như cũ, nó ra hiệu cho tôi im lặng lần nữa. Nhất thời bầu không khí trở nên đặc quánh lại vì sự hồi hộp và nguy hiểm.

"Tôi không biết tung tích của số hàng đó, tôi xin các anh tha cho con gái tôi. Nó vô tội!"

Lại là giọng nói của người đàn ông khi nãy, nhưng lần này có vẻ sợ hãi hơn rất nhiều. Rồi một người khác tiếp lời ông ta:

"Có lấy hay không, mày về gặp lão đại sẽ biết. Đứa con gái của mày cũng sẽ được đưa đến, để xem mày còn cứng miệng nữa không!"

Vì bây giờ là ban đêm, hai đứa lại mặc đồ đen nên bọn họ không nhìn thấy chúng tôi. Từ trong góc khuất, tôi và Thùy Vân thấy ba người đàn ông lực lưỡng đang lôi cổ một người đàn ông khác đi lên xe. Nó quay sang tôi, khuôn mặt sớm đã không còn chút huyết sắc, Thùy Vân run rẩy nắm tay tôi:

"Ba...ba tao....Đó là ba tao!"

Tôi nghĩ nó sợ quá nên nhìn lầm, vỗ vỗ vai nó:

"Sao lại là ba mày được, có lầm không?"

Có lẽ Thùy Vân cũng hy vọng là không phải, nó móc điện thoại ra gọi cho mẹ:

"Alo, mẹ. Ba có nhà không?"

"Ba con đi công tác hồi chiều rồi"

Nó cúp máy, nhấn gọi cho ba nó. Nhưng, buồn cười thay từ chỗ người đàn ông bị bắt đi khi nãy lại phát ra tiếng chuông điện thoại quen thuộc, rồi chuông reo nhưng lại không có người nhận.

Lúc này, Thùy Vân dường như muốn khóc, nó nhìn tôi rồi nhìn cái điện thoại đang phát sáng ở đằng kia, nó ngã ngửa ra đất.

Tôi bây giờ cũng sợ xanh mặt, làm sao có thể như vậy? Ba Thùy Vân đã làm gì để bị người ta bắt đi chứ? Nó ngồi bệt xuống đất, mặt trắng như tờ giấy:

"Làm sao bây giờ.... ba tao.... ba tao....Làm sao đây Ly"

Tôi nặn óc nghĩ, cố sức bình tĩnh, mồ hôi vã ra ướt áo:

"Hay mình báo cảnh sát đi?"

Nó lắc lắc đầu, vô lực nói:

"Không được! Ba tao ông ấy từ nhỏ đã dạy tao tuyệt đối không được dính tới cảnh sát. Tao không hiểu tại sao, nhưng tuyệt đối không được dính tới cảnh sát!"

Tôi hoảng loạn, đây là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như vậy. Ba của Thùy Vân bị đám người đó bắt đi, mà bọn họ thì trông rất đáng sợ. Ba của nó, có lẽ... lạnh ít dữ nhiều.

Cả hai đứa đang sợ hãi tột cùng. Rồi đột nhiên từ phía sau truyền tới tiếng bước chân dồn dập, có hai người đàn ông đi tới chỗ tôi và Thùy Vân.

Tôi quay lại, thấy bọn họ ăn mặc chỉnh tề nhưng lại tỏa ra sự khát máu điên cuồng.

Một trong số đó chỉ vào tôi và Thùy Vân hỏi:

"Ai là con của Mộ Dạ?"

Hắn chắc là người muốn bắt Thùy Vân, tôi và nó đều im lặng không dám trả lời. Bàn tay hai đứa nắm lại với nhau, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh. Bọn chúng cười một cách giễu cợt:

"Không nói? Được, tao bắt cả hai!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Sụp đổ

"Không nói? Được, tao bắt cả hai!"

Rồi chúng chạy tới bắt lấy tôi và Thùy Vân. Cả hai đứa ra sức giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn bị bịt miệng trời lên xe. Chưa lúc nào tôi sợ hãi như lúc này, tôi chột nghĩ tới cha nuôi. Nếu cha nuôi mà có ở đây chắc chắn tôi sẽ không phải bị thế này....

Họ lấy hai cái bao tải trùm kín đầu tôi và Thùy Vân rồi giải đến một căn phòng. Mặc dù bị bịt mắt nhưng tôi có thể cảm nhận được ở đây có rất nhiều người, hơi lạnh từ một vị trí nào đó lan tỏa khắp nơi làm người ta không rét mà run, sự u ám bao trùm khắp mọi nơi.

Có một người hỏi:

"Sao lại đến hai đứa?"

Một tên đáp:

"Hỏi không đứa nào nhận, đành lôi cả hai đứa đi luôn"

Có lẽ bọn chúng cũng không để ý lắm đến việc một đứa hay hai đứa, trước sau gì cũng đều có kết cục như nhau cả thôi

Bỗng nhiên tiếng hét thất kinh của một người đàn ông vang lên:

"Thùy Vân....Thùy Vân!"

Tôi nghe tiếng của ba Thùy Vân run rẩy cầu xin:

"Lão đại, lão đại, anh tha cho con tôi. Tôi xin anh, con tôi nó còn rất nhỏ, nó không quan hệ tới việc này. Tôi xin anh...."

Người được gọi là "Lão đại" không nói gì, tôi không nghe hắn nói. Nhưng có một tên trả lời thay hắn:

"Nếu mày chịu nói ra chỗ hàng đó được bán cho ai, lão đại sẽ tha cho cha con mày. Còn không...." hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối, không khó để nghe ra ý tú tay hiệp rõ mồn một.

Mồ hôi lạnh túa ra toàn thân, tôi lại nghe tiếng Thùy Vân khiếp đảm kêu lên:

"Ba, ba đã làm gì vậy ba? Không phải ba... đang đi công tác sao?"

Ba Thùy Vân không trả lời, ông ấy tiếp tục cầu xin Lão đại, giọng run run khẩn thiết đáng thương:

"Lão đại, tôi thật không biết gì hết. Là tiểu Ngũ nhờ tôi chuyển hộ một xe hàng đến địa điểm ở tỉnh Tây rồi sau đó nó lại đem đi tiếp. Tôi không biết, tôi thật sự không biết. Anh muốn giết tôi cũng được, nhưng con tôi nó không có tội, xin anh tha cho nó..."

Rồi tiếng gậy sắt vang lên, va vào nhau. Như là đang đập một cái gì đó, tôi nghe được tiếng la thảm thiết:

"A... chân tôi..."

Đến lúc này, tôi mới nghe một giọng nói âm lãnh trầm thấp phát ra, có vẻ đây mới là lão đại:

"Chú không biết? Chú chuyển hàng mà dám nói không biết? Vậy từ trước đến nay, tổ chức giao nhiệm vụ cho chú đều như vậy?"

Dừng một lát, tôi cảm thấy có một ánh mắt đảo qua chỗ tôi và Thùy Vân, nhưng chỉ là thoáng qua. Người đó lại nói tiếp:

"Đưa con gái của chú.... chắc là trinh nữ?"

Giọng nói này, khí thế này, hình như quen lắm.... Tôi giật nảy mình, không thể nào. Không thể nào là ông ấy! Cha nuôi tôi, không thể xuất hiện ở đây.

Nhưng hắn nói như vậy, lẽ nào họ muốn....? Tôi cắn nát môi để giảm bớt sợ hãi, ba Thùy Vân vừa nghe tới đây vội vã hét lên:

"Lão đại, xin anh... con tôi nó không có tội, tôi xin anh"

Một tên khác lại xen vào:

"Mày có biết trong cái giới này, phản bội tổ chức của lão đại là đồng nghĩa với việc gì không?"

Ba của Thùy Vân gằn như gục ngã:

"Tôi không có, tôi không có...."

Bây giờ tôi cố gắng lắng tai thật kỹ, nhưng vẫn là giọng nói ấy, thản nhiên nói:

"Đưa con gái của chú, để xem có bao nhiêu phóng đảng...."

Đến lúc này, tôi toàn thân run rẩy, hoàn toàn rơi vào hầm băng. Tôi không thể tin được, người cha nuôi luôn luôn dịu dàng ôn nhu với tôi và người này, hoàn toàn không giống nhau, không giống chút gì hết ngoại trừ giọng nói. Cha nuôi tôi vẫn luôn ôn hòa, còn người này tàn nhẫn, cực kì tàn nhẫn. Nhưng tôi nhớ lại, hình như ngày đầu tiên gặp ông ấy, sự tàn nhẫn trong mắt ông ấy tôi đã từng thấy qua.

Tôi lấy hết can đảm, mở miệng thăm dò:

"Cha nuôi?"

Không khí đang căng thẳng đột nhiên yên tĩnh lạ thường, hơi thở của lão đại từ bình tĩnh lạnh lùng dần dần chuyển sang khản trương. Tôi có cảm giác, mọi thứ đều sụp đổ. Cha nuôi tôi... lẽ nào thật là cha nuôi tôi?

Một lúc sau, bao tải trên đầu tôi được một người mở ra, tôi ngược mắt lên nhìn, dáng người cao ráo, mái tóc ấy, gương mặt ấy....! Quả nhiên là ông ấy, quả nhiên là Diệp Sở, cha nuôi của tôi. Người cha nuôi tôi hết mực yêu thương lại là ông trùm hắc đạo! Cho dù năm đó bị cha mẹ tàn nhẫn vứt đi tôi cũng không cảm thấy thống khổ như lúc này, trái tim... như bị ai bóp nghẹt!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đổi mặt

Có một số chuyện, thà ngay từ đầu đối mặt, còn hơn là để mộng tưởng vỡ tan rồi lộ ra bên ngoài một hiện thực tàn khốc...

Đối diện với ánh mắt như dao kiếm có thể xuyên thủng của tất cả mọi người, tôi gần như vô lực mà gọi:

"Cha nuôi"

Không khí tại thời điểm đó dường như ngưng đọng lại, hung hăng mà bóp nghẹt lấy trái tim con người, sự im lặng đến đáng sợ của xung quanh càng làm tăng thêm vẻ tịch liêu, lạnh lẽo

Cha nuôi ngồi trên chiếc ghế bành màu đen, ông ấy nhìn tôi không nói gì, đôi mắt đầy tơ máu.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc, ông ấy cũng mở miệng:

"Đều lui ra hết!"

Những kẻ thuộc hạ rất thức thời mà lui ra ngoài, đồng thời còn kéo theo cha con của Thùy Vân. Có lẽ, nó sẽ không sao, ít nhất có tôi ở đây, tôi sẽ không để ông ấy làm tổn hại tới nó...

Cha nuôi dựa người vào ghế, châm một điếu thuốc nhà ra từng vòng khói bạc, gương mặt tuấn mỹ giờ khắc này như mờ ảo mông lung.

Đôi khi im lặng còn đáng sợ hơn thừa nhận, những hình ảnh dịu dàng thường ngày của cha nuôi trong mắt tôi giờ đây, tôi nhìn thấy nó đang từ từ vụn nát...

Tôi chăm chú nhìn ông ấy, chưa bao giờ sự tuyệt vọng trong đáy mắt tôi lại lan ra sâu như thế, tôi bất lực hỏi một câu mặc dù đã biết trước kết quả:

"Cha nuôi, cha nhất định phải làm như vậy? Cha nuôi không có gì để nói với con sao?"

Cha nuôi lặng lẽ hút thuốc, đôi mắt không hiểu vì sao lại nhuốm chút cô đơn. Nếu không phải lúc này chính tôi trải nghiệm cái cảm giác đáng sợ kia thì với bộ dạng bây giờ của ông ấy sẽ làm tôi rất lo lắng, thậm chí là đau lòng, nhưng đáng tiếc tất cả cũng chỉ là nếu như....

Thuốc đã tàn, ông ấy dập đi. Tôi không hỏi thúc, thậm chí là kiên nhẫn để đợi câu trả lời

Ông ấy nhìn tôi, dịu dàng gọi:

"Lulu Ly..."

Dùng một lát, trong lời nói lại có sự chua chát cùng bi ai:

"Có một số chuyện, ta muốn để con tự cảm nhận, nhưng đáng tiếc con không hiểu được.... Lại có một số chuyện, ta muốn con cả đời không biết đến, nhưng cuối cùng con vẫn biết được. Con lương thiện như vậy, ta không nỡ để con nhìn thấy ta nhuốm đầy máu tươi..."

Con người, một khi thánh thiện quá mức, đó cũng là một cái tội...

Tôi không biết nên nói gì, bà tay vô thức nắm chặt lại. Đầu óc tôi bây giờ chỉ toàn là hình ảnh ba của Thùy Vân chân bị đánh gãy đến dập nát, máu chảy đầm đìa. Còn Thùy Vân thì suýt nữa bị người ta cường bạo....

Dường như nhận ra vẻ chán ghét của tôi, cha nuôi cười lớn, nụ cười thật sự rất đẹp nhưng nó lại âm ảm khôn cùng:

"Con... cuối cùng vẫn là không thể chấp nhận! Ta đã sớm biết sẽ có ngày này, thế nhưng... đối mặt rồi vẫn rất... đau lòng" vừa nói bàn tay vừa vô thức đặt lên ngực trái.

Dáng vẻ này của ông ấy làm sâu trong tim tôi rất đau đớn, đau đến không thở nổi, tại sao lại đau đớn tôi không biết, chắc vì tôi quá thất vọng rồi đi?

Thời gian cứ như thế lặng lẽ trôi qua, không biết đến bao lâu, tôi chợt nhớ tới Thùy Vân, tôi hỏi ông ấy, giọng nói cũng khàn đi:

"Chuyện của ba Thùy Vân, cha nuôi sẽ làm gì bọn họ?"

Ông ấy nhìn tôi, đôi mắt thoáng lướt qua tia thất vọng, nhưng rất nhanh lại trở về bình thường:

"Con muốn thế nào?"

Tôi trả lời không chút do dự:

"Tha cho bọn họ!"

"Được!"

Ông ấy đáp ứng tôi, tôi không nghĩ là ông ấy sẽ đáp ứng tôi? Tôi dè dặt hỏi lại:

"Cha nói thật chứ?"

Cha nuôi lại nhìn tôi cười, nụ cười này còn sâu hơn khi nãy:

"Từ bao giờ con bắt đầu hoài nghi lời nói của ta?"

Tôi không nói gì nữa, tôi đã hoàn toàn không biết nói gì nữa rồi. Lời của một người như ông ấy, có thể tin được không?

"Với ai ta cũng có thể lừa gạt, nhưng ta tuyệt đối không lừa gạt con"

Những lời này, lại một lần nữa làm tim tôi run lên.

Tất cả, cũng từ đó mà thay đổi.....

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tất cả cũng từ đó mà thay đổi

Tất cả, cũng từ đó mà thay đổi.....

Từ sau ngày hôm đó, tôi và cha nuôi rất ít khi gặp nhau. Đa phần là tôi đi học thì ông ấy ở nhà, tôi ở nhà thì ông ấy ra ngoài, cứ như không muốn gặp nhau vậy. Tình cảnh này, nhìn vào có chút buồn cười.

Cả đêm tôi suy nghĩ, nếu ông ấy chỉ là một người bình thường thì tốt biết mấy. Dần dần đôi mắt nặng trĩu rồi chìm vào giấc ngủ. Trong mơ hình như có cái gì đó chạm vào trán, mềm mại nhưng lạnh lẽo, cảm giác thật tuyệt....

Hôm nay là chủ nhật, ánh nắng ấm áp chiếu rọi vào căn phòng ngập tràn dễ chịu. Tôi thức dậy, đánh răng rửa mặt xong thì xuống lầu ăn sáng. Đi đến cầu thang, bước chân hơi khựng lại vì nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đã lâu không gặp kia đang nhàn nhã dựa vào ghế ngồi đọc báo.

Đôi mắt có chút chăm chú nhất thời không rời đi được. Có lẽ vì quá lâu chưa gặp nên nhớ? Nhưng nhớ thì đã sao, cũng chẳng thay đổi được gì. Tôi bước bình ngời xuống ghế, cầm miếng bánh lên cắn mà chẳng có mùi vị gì, cúi đầu ăn không thèm nhìn người đối diện.

Cha nuôi vẫn không thèm để mắt đến mình, tôi có chút tức giận. Rõ ràng, trong chuyện này tôi và ông ấy cũng không có gì quá căng thẳng, ông ấy giải thích với tôi một chút không được sao? Tại sao không nói gì hết, hay là hoàn toàn không để tâm tới cảm nhận của tôi?

Ăn xong bữa sáng, tôi quay người lại định lên lầu thì nghe tiếng gọi, vẫn là giọng nói trầm thấp quen thuộc ấy nhưng lại có chút dịu dàng đến ngỡ ngàng:

"Luu Ly, con vẫn còn giận ta?"

Tôi xoay người lại, đối diện với ánh mắt có thể nhấn chìm người khác kia, không khỏi có chút giật mình. Từ bao giờ, đôi mắt ấy lại ấm áp đến vậy?

Tôi cố gắng ép mình bình tĩnh lại:

"Con không có!"

"Được rồi, đừng bướng bỉnh nữa. Ta biết con rất khó chấp nhận, nhưng tập quen dần đi. Nếu con đã biết rồi thì sau này cũng có thể thoải mái mà đối mặt!"

Cái giọng điệu này mà là đang giải thích hả? Đang áp đặt thì đúng hơn!

Nói rồi cha nuôi tiến tới dang hai tay ôm gọn tôi vào lòng, khẽ thở dài:

"Thật là, ta không biết nên làm sao với con nữa..."

Tôi nghe được tiếng tim mình đang đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ và sự cứng rắn từ da thịt của cha nuôi làm tôi không thể ổn định được. Một mùi đàn hương dịu dàng vây lấy.... Da mặt cũng vì thế mà tự nhiên lại đỏ lên...

Tôi áp chế cảm xúc khó hiểu trong lòng, đẩy ông ấy ra ánh mắt ai oán, không thèm để ý nữa, đi thẳng một mạch lên phòng, lúc quay lại hình như con nghe tiếng cười thấp phát ra. Đồ cha nuôi không có lương tâm!

Ra ngoài mua sắm một chút, chắc tâm tình sẽ tốt hơn. Đứng trước những gian hàng lấp lánh của trung tâm thương mại, tôi định mua rất nhiều thứ.

Nhưng nhìn lại mấy cái thẻ vàng trong tay, toàn là tiền của cha nuôi cho tôi. Tự nhiên tôi lại thấy không thoải mái, muốn thử cảm giác tự mình kiếm tiền xem thế nào. Nhưng điều kiện tiên quyết là phải giấu cha nuôi, ông ấy mà biết tôi chạy ra ngoài kiếm tiền là tôi chết chắc!

Lang thang trên phố, chợt ánh mắt dừng lại trước tấm bảng "Tuyển nhân viên" của nhà hàng Royal, tôi ngập ngừng bước vào.

Không khí của nhà hàng này rất sang trọng và thanh lịch đúng chuẩn với "Royal". Tất cả đều lấy màu vàng kim làm chủ đạo, tôn lên sự quý tộc. Có lần tôi nghe mấy đứa bạn nói đây là nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố, món ăn cũng rất ngon, đáng tiếc vẫn chưa có dịp ghé ăn thử.

"Xin hỏi quý khách cần giúp gì?"

Nhìn thấy tôi đi đến trước quầy tiếp tân, cô nhân viên đã niềm nở chào đón.

Tôi cố gắng thật bình tĩnh nói:

"Em đến xin việc"

Dường như nhận ra sự ngập ngừng của tôi, cô nhân viên chỉ cười cười:

"Được, em đợi một lát"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhức mắt

Tôi căng thẳng ngồi chờ đợi, đồng thời cũng quan sát xung quanh để giảm bớt áp lực. Thực sự mà nói, kiến trúc của nhà hàng này rất đẹp, các chi tiết đều được thiết kế theo hình khối của viên kim cương mang theo thời thơ ấu hoàng tộc.

Khách hàng ở đây cũng đều là những người giàu có, đảo mắt một vòng toàn thấy ăn mặc bóng bẩy, sang chảnh ngồi dùng bữa. Chợt, ánh mắt tôi dừng lại trước một bàn ăn cạnh cửa sổ. Không phải vì hiếu kỳ mà là vì ba người ngồi ở đó thực sự rất nổi bật.

Hai người đàn ông mặc bộ tây trang tối màu, cắt may tinh xảo tôn lên vóc người hoàn mỹ. Còn cô gái thì rực rỡ kiêu sa mặc một bộ váy đỏ trễ vai ngồi dựa sát vào người đàn ông quay lưng lại. Một người quay mặt về phía tôi, còn một người quay lưng ngược lại. Bọn họ ngồi đối diện nhau.

Tôi nhìn kỹ một lúc, hình như cái dáng của người quay lưng lại này rất quen thuộc. Tôi đứng nép qua một bên, rõ ràng... rõ ràng người đàn ông đang ôm ấp với cô gái áo đỏ kia chính là người cha nuôi vô lương tâm của tôi!

Sáng nay còn đạo mạo lạnh lùng, vậy mà bây giờ lại ngồi đó dính chặt như keo với người đàn bà khác. Hơn nữa còn không kiêng dè gì, bộ dáng ông ấy cũng không có vẻ gì là không cam tâm, ngược lại còn vô cùng hưởng thụ, bàn tay không an phận còn đặt ở trên đùi cô ta. Hai người cười nói vui vẻ, cô gái lẳng lơ liếc mắt đưa tình.

Cô gái kia không ngừng bám lấy ông ấy, bộ ngực đầy đặn cọ sát vào cánh tay, hai người hạnh phúc như một đôi tình nhân. Tôi thiết nghĩ, đa phần khoảng thời gian cha nuôi ở bên ngoài chắc là cùng người đàn bà này... hằng đêm sinh ca?!

Cảm giác bức tức lại còn có chút chua xót dâng lên trong ngực, tôi biết mình không nên như vậy, nói trắng ra tôi không có quyền tức giận, ngược lại còn phải vui mừng cho ông ấy vì tìm được người nâng khăn sửa túi. Nhưng mà cái cảm xúc khó hiểu đó cứ không ngừng lớn dần lên, tôi hỏi hã quay mặt đi nhanh ra khỏi cái nơi quái quỷ này. Gì chứ, nếu như thực sự được nhận vào đây chẳng phải ngày ngày đều được xem phim Hàn Quốc do cặp đôi kia đóng chính hay sao chứ!

Ổn định tâm tình một chút, dù sao đi nữa thì ông ấy muốn làm gì cũng không liên quan đến tôi!

Đang ngẩn ngơ thì có người gọi:

"Luu Ly"

Thì ra là Dĩ Phàm, cậu ấy cũng đi tản bộ.

"Dĩ Phàm, cậu đi tản bộ à?"

Dĩ Phàm cười, quả thực Dĩ Phàm rất đẹp trai. Làn da trắng kết hợp với dáng dấp khỏe mạnh của thanh niên, còn có cái răng khểnh duyên, Dĩ Phàm thực

sự là bạch mã hoàng tử của mọi nữ sinh trong trường.

Dĩ Phàm hỏi tôi:

"Cậu đi đâu mà chạy như ma đuổi vậy?"

"Ồm... có đi đâu đâu! Đi hóng gió thôi!"

Dĩ Phàm vui vẻ, cậu ấy cười đẹp đến động lòng:

"Trùng hợp nhỉ, đi khu giải trí chơi với tớ không?"

Tôi gật đầu ngay, quả thực tôi sắp bị ông cha nuôi kia làm cho tức chết rồi. Sẵn dịp còn được đi chơi với đại soái ca, ngu gì không đi ^^

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Con thích Lục Dĩ Phàm?

Cả buổi chiều hôm đó, chúng tôi chơi hết trò này đến trò khác, dạo hết tiệm này đến tiệm khác. Ăn rất nhiều món ngon, tôi cảm thấy, nếu Dĩ Phàm thích tôi thì tốt biết mấy. Như vậy tôi cũng không cần phải chịu giày vò nữa...

Đến khi trời sẫm tối, Dĩ Phàm với tôi chia tay nhau mà về nhà. Tâm trạng bức tức sáng nay cũng tiêu tan gần hết. Đang đi trên đường cảm thán thì bỗng thấy một luồng ánh sáng trắng đang lao tới chỗ mình.

Tôi giật thót tim, thậm chí còn chưa kịp tránh nữa cái ô tô đó đã phóng tới như một kẻ điên. Tôi có 2 giây để gào lên trong lòng "Á" đột nhiên cái xe chết tiệt đó dừng lại trước mặt tôi.

Người trong xe bước ra, vẫn phong thái ấy, vẫn gương mặt ấy nhưng đã sớm dọa cho tôi chết khiếp. Giọng nói hình như còn mang theo chút châm chọc:

"Con cũng biết sợ sao?"

Tôi cố gắng đứng dậy, phui phui cái váy, mặt tái mét nhìn cha nuôi, vừa vuốt ngực vừa hỏn hển nói:

"Cha nuôi, có phải cha đều giết người bằng cách này không hả? Dọa chết con rồi!"

Cha nuôi vẫn đứng ở đó nhìn tôi chăm chăm, vóc dáng cao lớn, sắc mặt ông ấy nhìn cũng không khác thường ngày, nhưng hình như trong đôi mắt có một trận sóng ngầm mãnh liệt. Dáng vẻ này, tôi nuốt nước bọt một cái, lần đầu thấy ông ấy có cái dáng vẻ nguy hiểm như vậy.

Cha nuôi mở miệng hỏi tôi, hình như mang theo chút uy lực:

"Lục Dĩ Phàm là bạn trai của con?"

Biết ngay mà, bảo sao ông ấy lại tức như thế. Không phải sợ tôi bỏ nhà theo trai chứ? Có lẽ chuyện hôm nay đã lọt vào tai cha nuôi rồi. Tôi cong môi nói:

"No no, Bạn not bạn trai!"

Dường như không hài lòng với câu trả lời này, cha nuôi từ từ tiến tới nắm chặt cổ tay tôi ấn lên cửa xe. Cảm nhận được sự lạnh lẽo của kim loại ở sau lưng và sự ấm áp ở trước mặt. Hai thái cực này làm tôi có chút khó chịu. Cha nuôi thấy tôi như vậy thì càng giữ chặt hơn, giọng nói đầy mệnh lệnh:

"Luu Ly, trước giờ ta chưa từng ép buộc con làm điều gì. Con có thể làm bất cứ thứ gì con muốn, nhưng ta nói cho con biết, chuyện tình cảm của con đều phải do ta quyết định, con không có quyền lựa chọn!"

Tôi không tin là ông ấy sẽ nói như vậy, rốt cuộc cha nuôi coi tôi là gì chứ? Ngay cả chuyện tình cảm còn không do tôi định đoạt, ông ấy nuôi dưỡng tôi nên có quyền như vậy sao? Tôi không cam lòng:

"Cha không có quyền ép con, con sẽ chọn người mà con thích, cha không quản được đâu!"

Ông ấy giận rồi, tôi thấy mặt cha nuôi biến sắc. Lục ở cánh tay cũng theo đó mà tăng lên. Tôi không chống cự, cho dù đánh chết tôi cũng được. Tôi nhất định phải giành lấy hạnh phúc cho mình, dựa vào đâu ông ấy được ôm ấp người đàn bà khác mà tôi lại không được quyền lựa chọn tình yêu chứ. Ông ấy

nghĩ mình là ai! Nghĩ đến cảnh tượng buổi sáng, sự tức giận trong đáy mắt tôi chỉ có tăng chứ không có giảm

Đột nhiên, cha nuôi lại hỏi một câu khiến tôi đờ người:

"Con thích Lục Dĩ Phàm?"

Câu hỏi này làm tôi phải suy nghĩ lại. Nếu tôi thích Lục Dĩ Phàm thì tốt biết mấy, ít nhất nếu tôi không thích.... thì tôi sẽ không cần khổ sở như bây giờ....

Tôi cắn môi, ngẩng cổ lên về mặt đầy khiêu khích:

"Phải, Dĩ Phàm tốt như vậy, con thích cậu ấy thì đã sao?"

Rõ ràng ánh mắt ông ấy nhìn tôi lúc này không đơn giản như nhìn một đứa con ngoan ngoãn nữa, nhưng tôi lại không tài nào hiểu được, ánh mắt này là từ đâu.... Giọng nói của cha nuôi đầy tức giận:

"Con được lắm! Làm sao con lại có thể thích hắn?"

"Thích là thích, không ai nói được!" tôi buống bình mà đáp lại, câu này quả nhiên rất thành công mà chọc điên cha nuôi ><

Cha nuôi hoàn toàn điên rồi, ông ấy không nói gì nữa. Nhận tôi vào trong xe như nhận bánh mì =.= Khuôn mặt cha nuôi hầm hầm sát khí, lái xe thẳng một mạch vào biệt thự. Về nhà, chắc cha nuôi sẽ "ngũ mã phanh thây" tôi ra cho hả dạ. Cơ mà tôi thích ai thì liên quan quái gì đến ông ấy? Thật buồn cười...

Cha nuôi quăng tôi vào phòng, đi ra ngoài đóng cửa cái rầm.

Tôi dựa vào cửa nghe ông ấy nói với quản gia, có chứa sự mệnh lệnh không hề nhẹ:

"Trông chừng tiểu thư cho tốt, không được cho nó ra ngoài. Không có lệnh của tôi, không ai được thả nó ra. Bà nghe rõ chưa?"

Quản gia run rẩy đáp:

"Dạ, dạ... tôi biết rồi ông chủ"

Thôi xong, chọc điên cha nuôi làm gì đề giờ đây phải bị cầm tù >

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thương lượng với ta?

Bà quản gia già chưa bao giờ thấy cha nuôi giận dữ như thế, nhất thời quan tâm mà mở cửa phòng hỏi:

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Nhìn thấy bộ dạng lếch thếch của tôi, quản gia có chút giật mình. Tôi cười khò:

"Dì Lâm, dì thấy con có giống không sao không?"

Quản gia già thương cảm nhìn tôi, bà ấy thở dài nói:

"Tiểu thư, có thể người trong cuộc thì tồi nhưng người ngoài cuộc thì sáng. Tôi đây sống hơn nửa đời người rồi, chuyện gì cũng đã từng gặp qua, huống hồ..."

Tôi không nói gì, chỉ lắc đầu:

"Dì Lâm, dì không biết đâu. Ông ấy quá mức độc đoán"

Thấy tôi thần thờ, quản gia cũng chỉ biết đứng dậy cung kính nói:

"Tiểu thư, chuyện gì nên thông suốt thì cô hãy thông suốt... Tôi không quấy rầy cô nữa, có gì dặn dò cô cứ gọi"

Tôi ngồi trong phòng cả nửa ngày, đôi mắt chăm chú nhìn xuống dưới. Bên dưới tòa biệt thự là sân vườn rộng rãi, cây cối xanh tươi, còn có những khóm hoa cúc màu vàng màu trắng đan xen làm tâm hồn người ta thoải mái dễ chịu.

Chợt, tôi nhớ đến một chuyện quan trọng. Hôm nay tôi đã hứa sẽ đến đệm đàn cho cuộc thi hát của Dĩ Phàm. Tôi không thể thất hứa. Tôi chạy ra cửa phòng, ra sức đập cửa:

"Mở cửa, mở cửa!"

Hai vệ sĩ áo đen cao to từ đâu xuất hiện, chắn trước mặt tôi, gương mặt cứng đờ như người máy:

"Tiểu thư, mời cô về phòng. Chưa có lệnh của ông chủ, cô không được ra ngoài"

Cha nuôi lại ngang nhiên gọi vệ sĩ đến canh chừng tôi? Ông ấy xem tôi là tội phạm hay sao? Tôi không cam tâm:

"Cha nuôi tôi đâu? Ông ấy đâu?"

"Ông chủ đang bận ở bên ngoài, tiểu thư mời về phòng"

Tôi đã hứa với Dĩ Phàm rồi, tôi không muốn làm cậu ấy thất vọng. Đây là cuộc thi rất có ý nghĩa với Dĩ Phàm, nếu tôi không đến, làm sao cậu ấy có thể thi được?

Tôi cố gắng nấn nỉ họ:

"Các anh gọi điện thoại cho cha nuôi được không? Tôi muốn thương lượng với ông ấy"

"Thương lượng với ta?"

Một giọng nói lãnh đạm phát ra ở cầu thang làm tôi rét run, cha nuôi về rồi!

Thấy tôi cứng đờ đứng ở cửa, hai vệ sĩ lui ra để ông ấy vào. Cha nuôi nhìn tôi một lượt, bình thản nói:

"Sao? Không phải có chuyện muốn nói với ta sao? Bây giờ lại đứng yên như vậy?"

"Con..." trời ạ, nếu nhắc tới Dĩ Phàm chắc ông ấy giết tôi mất. Người cha nuôi này, tôi biết ông ấy chỉ thích ăn mềm chứ không ăn cứng a.

Cha nuôi ghé sát vào tai tôi, phả hơi thở ấm nóng sau gáy tôi, tà mị nói:

"Sao? Hôm nay là cuộc thi hát của Lục Dĩ Phàm, muốn đến đó cổ vũ nó?"

Thân thể tôi nhất thời đông cứng lại, sao chuyện này mà cha nuôi cũng biết? Cha nuôi thích thú nhìn gương mặt tái xanh của tôi, đưa mặt lại gần hơn ông ấy chậm chọc nói:

"Nhìn không ra, Lulu Ly của chúng ta lại si tình như thế!"

Tôi tròn tròn mắt, thì ra ông ấy vẫn nhớ tới chuyện tôi nói thích Dĩ Phàm nên bây giờ mới có thái độ như vậy. Không biết sao, khi nghe ông ấy chậm chích như thế tôi lại thấy nhoi nhói ở tim.

Biết chắc ông ấy sẽ không cho đi, tôi cũng chả cần phải quyến luyến nấn nỉ nữa. Với lại, giọng điệu này của ông ấy khiến tôi bức bối rất bức bối. Tôi cứng đầu nâng mặt lên nhìn vào mắt cha nuôi, giọng nói chứa sự khiêu khích:

"Cha nuôi, Dĩ Phàm ưu tú như vậy, cha cũng nên chấp nhận đi thôi! Hơn nữa, cha cũng không còn trẻ, sớm thấy con tìm được người con thích, không phải nên vui mừng sao?"

Quả nhiên, câu nói này rất có hiệu quả. Khuôn mặt đang đắc ý của cha nuôi bỗng trở nên vắn vẹo, lửa giận trong đôi mắt bốc lên ngút trời. Ông ấy ép sát tôi vào tường, gần từng tiếng:

"Con nói lại lần nữa xem!"

Tôi đột nhiên rất thích thú với vẻ mặt này của cha nuôi, lại lớn tiếng nói:

"Con nói, cha nuôi không còn trẻ nữa, cha nuôi cũng nên chúc phúc cho con!"

Câu nói đó đã khiến tôi phải trả giá T.T

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Muốn cướp Lưu Ly của ta? Còn non lắm!

Một giây sau, còn chưa kịp cười môi đã bị ông ấy chặn lấy. Cha nuôi hung hãn bịt miệng tôi lại bằng một nụ hôn. Phải, chính là hôn! Môi ông ấy chạm vào môi tôi, mang theo lửa giận ngập trời, hung hăng mà giòn xéo. Bờ môi mỏng của cha nuôi càng trở nên mảnh liệt, một chút lại một chút, cắn cắn môi tôi đến bật máu. Nhiệt độ trong phòng cũng dần dần tăng lên. Mùi máu tươi lan tràn ra không khí, đến khi tôi sắp nghẹt thở ông ấy mới buông ra. Tôi hít lấy hít để khoảng không khí quý giá này, trừng mắt nhìn ông ấy.

Cha nuôi có vẻ rất thỏa mãn, vuốt ve môi tôi rồi lưu luyến nói:

"Con nên biết, ở cạnh ta chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói. Nhất là những câu như vừa rồi!"

Tôi không tin được, tại sao lại hôn tôi chứ? Nếu phát điên thì có thể tát tôi mấy cái cho hả dạ cũng được, nụ hôn này không khỏi khiến tôi liên tưởng sâu xa. Dù sao, tôi cũng chỉ mới gần mười bảy tuổi vẫn chưa nếm trải những thứ này bao giờ. Tôi khó khăn hỏi:

"Cha nuôi, làm như vậy.... có ý gì?"

"Cảnh cáo!"

Vứt lại một câu không đầu không đuôi như vậy rồi đóng cửa phòng một cái rầm, cha nuôi đi ra ngoài để lại tôi miên man trong đó với mớ suy nghĩ loạn cào cào, cảnh cáo? Là cảnh cáo tôi không được quen Dĩ Phàm, hay cảnh cáo điều gì chứ? Nói cũng không dám nói rõ cho người ta hiểu nữa, đồ cha nuôi không có lương tâm!

Tôi vừa oán thán vừa hậm hực. Nhưng mà nghĩ lại, cảm giác khi nãy cũng rất... tuyệt! Môi của cha nuôi vừa mềm vừa mịn, lại còn thơm thơm để khiến người ta nghiện.

Cảm giác đó vừa xuất hiện, chưa đầy mười giây tôi đã gạt nó ra khỏi đầu, gì chứ! Ông ấy chỉ là cảnh cáo thôi, chẳng có ý tứ gì cả, tốt nhất tôi không nên mơ mộng nhiều. Tôi biết tôi thật dễ tiện khi có những suy nghĩ đó với cha nuôi của mình, nhưng không còn cách nào khác, khi mới sa vào tôi đã muốn dứt ra nhưng đến cuối cùng, vẫn là không dứt được... Sự dụ dỗ của ông ấy đã ăn sâu vào tiềm thức của tôi từ lúc nào không hay....

Mười bảy tuổi, tôi chỉ mới mười bảy tuổi. Tôi còn một quãng đường dài phía trước cần phải đi, có lẽ thời gian sẽ giúp tôi quên đi người muốn quên và giúp tôi tìm được người khác yêu tôi thật lòng. Đến lúc đó, cha nuôi chắc sẽ chúc phúc cho tôi chứ?

Nặng nề chìm vào giấc ngủ, tôi không biết rằng ở bên ngoài Dĩ Phàm đến tìm tôi..

"Cậu dám đến đây? Lá gan cũng không nhỏ?"

Diệp Sở phóng ánh mắt sắc bén nhìn Lục Dĩ Phàm, cậu ta đương nhiên có chút run sợ. Nhưng vì quá lo lắng cho Lưu Ly nên cả gan đến tận đây. Cậu cố gắng bình tĩnh nói:

"Chú Diệp, con đến tìm Lưu Ly. Cậu ấy đã hứa với con là đến buổi biểu diễn nhưng lại thất hứa, trước giờ Lưu Ly luôn đúng hẹn. Con chỉ là sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì thôi"

Diệp Sở gạt điếu thuốc, nghiêm túc nhìn cậu ta một lượt. Dáng người cũng rất chuẩn, khôi ngô tuấn tú, chỉ đáng tiếc vẫn chưa hiểu sự đời.

"Là tôi không cho nó đi"

Lục Dĩ Phàm cả kinh nhìn người trước mặt:

"Hả? Sao chú lại...."

"Vì tôi không muốn nó đến gần cậu, cậu tốt nhất cũng nên tránh xa nó ra" ngữ khí sắc bén như mệnh lệnh không cho phép người khác chối từ.

"Nhưng mà, con..."

Lục Dĩ Phàm chấn động, lẽ nào cậu chọc giận gì đến ba của Lưu Ly sao chứ? Cậu còn đang muốn giải thích liền bị hai tên vệ sĩ đồ con lôi ra khỏi nhà.

Diệp Sở nhìn cậu thanh niên bị người ta lôi đi, khóe môi mỏng nhếch lên thành một đường cong lạnh lẽo:

"Muốn cướp Lưu Ly của ta? Còn non lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thả tiểu bảo bối!

(Từ chap này trở đi ngôi kể chuyển về ngôi 3 nha mọi người ^^)

"Cha nuôi, con muốn ra ngoài"

"Cha nuôi, con muốn ra ngoài a a a"

Lưu Ly đứng trước cửa phòng rộng lớn, hết cách Diệp Sở đành phải chạy qua xem có chuyện gì. Diệp Sở nhìn hai vệ sĩ trước cửa phòng, ý bảo lui ra.

"Con không thể yên tĩnh chút à?"

Ánh mắt cảnh cáo của Diệp Sở phóng tới, Lưu Ly có chút run rẩy. Nhưng cô muốn ra ngoài a, cực kì muốn luôn. Ở trong phòng đã ba ngày rồi, đôi chân của cô sắp bị phế mất rồi!

"Con không muốn ở trong phòng nữa, sắp buồn chết rồi!" Lưu Ly dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Diệp Sở, ước chừng cần thêm một chút nữa là sẽ chảy nước mắt luôn...

Diệp Sở sợ nhất là bộ mặt này của Lưu Ly, từ nhỏ đến lớn con bé rất ít khi dùng tới. Nhưng một khi đã dùng tới rồi thì xác định, Diệp Sở nhắm mắt nhảy hổ ngay tức khắc:v

Hắn nghĩ nghĩ, dù sao cũng đã nhốt bảo bối ba ngày rồi, ngày nào cô cũng gào thét như thế thật khiến hắn đau lòng, đau lòng chết được. Diệp Sở đành xua xua tay:

"Được, được. Muốn đi đâu thì đi"

Nhưng Lưu Ly vừa hí hửng chưa được bao lâu thì Diệp Sở lại bồi thêm:

"Nhưng cấm con gặp mặt Lục Di Phàm"

Lưu Ly biết ngay mà, làm gì có chuyện nào dễ dàng như vậy chứ! Nhưng ra ngoài trước đã rồi tính gì thì tính.

"Con biết rồi! Cha nuôi, người thật tốt a" nói rồi nhảy tới bỏ nhào vào lòng Diệp Sở đặt lên má hắn một cái hôn "chụt" rồi chạy mất. Diệp Sở đứng ở đó chỉ biết ngây ngốc cười khổ, đây là lần đầu tiên Lưu Ly của hắn chủ động hôn hắn!

Trong căn phòng mờ ảo, hai nữ tiếp viên ăn mặc hở hang ngồi rót rượu ánh mắt đôi khi lại len lén liếc hai người đàn ông tuần mã trước mặt. Cả hai người họ đều rất ưu tú và hoàn hảo, chẳng trách được phụ nữ đều điều đứng như thế.

"Lục gia, cậu muốn xử lý thật sao?"

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, bộ dáng nho nhã lên tiếng hỏi. Trông anh ta rất nhã nhặn, trên người toát ra hơi thở sang trọng nhưng sự lạnh lùng nơi đáy mắt vẫn không hề tản đi.

Diệp Sở không trả lời ngay. Hắn nâng ly rượu đỏ đậm lên, nhấp một ngụm thật sảng khoái. Khóe môi mỏng cong lên, bộ dáng quyền rũ mà mỉ:

"Trước sau gì cũng phải làm, chỉ là... nhanh hơn một chút thôi!"

Lâm An Vũ nghe vậy cũng không có ý phản bác, anh dùng ánh mắt thú vị đánh giá Diệp Sở:

"Suy cho cùng... cũng là vì cô bé đó?"

Diệp Sở nhắm chặt mắt lại, hồi lâu mới dần ra. Trên môi là một nụ cười thoáng qua:

"Đúng thì sao? Mà không đúng thì thế nào?"

Lâm An Vũ vỗ vỗ tay như vừa đoán được điều gì đó đáng giá, anh ta nói với giọng tán thưởng:

"Mình biết ngay mà. Thế nào lại khiến Diệp lão đại nôn nóng như vậy, nhưng Lục gia cũng thật tội nghiệp, đáng lẽ có thể chống đỡ thêm một chút, đáng tiếc...."

Diệp Sở nghe tới đây khôi phục lại sự lãnh đạm, hắn nhàn nhạt nói:

"Đó là cái giá mà Lục gia phải trả, ngày này cũng nên đến từ lâu rồi!"

Lâm An Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Sở. Bao nhiêu năm nay làm bạn với nhau, chưa bao giờ thấy Diệp Sở vội vàng một việc gì. Ngay cả Ninh gia năm đó hại chết Tần Yên cũng không thấy hấn động thù mạnh. Vậy mà bây giờ chỉ vì cô nhóc kia mà lại bất chấp như vậy.

Có chăng là hấn sợ cô nhóc kia sẽ thật sự tổn thương khi bị Lục Dĩ Phàm lợi dụng, nhưng rồi ai sẽ tổn thương hấn? Hấn không biết, hấn cũng không cần biết, điều duy nhất cần làm đó là bảo vệ bảo bối này thật tốt. Bảo bối hấn nuôi dưỡng gần mười năm trời tuyệt không cho phép bất kỳ ai thương tổn...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hai tên tắc kè :v

Lưu Ly vất vả lắm mới được tự do nên một mình đi ra ngoài, cô lang thang trên những con phố nhỏ, ăn rất nhiều món ngon. Cô định cứ như vậy mà đi hết cả ngày, ai ngờ có người lại không muốn để cho cô yên.

Buổi chiều, khi đi ngang qua con đường vắng. Không hiểu sao cô cứ cảm thấy có ai đó đang nhìn mình chằm chằm...

Cách đó không xa, có hai tên du côn tép riu đang thì thầm to nhỏ. Hai kẻ này đều xăm mình, xỏ tai xỏ mũi rồi nhuộm tóc đủ kiểu. Càng lè loét càng chứng tỏ chúng tép riu đến cỡ nào. Tên mặc áo xanh nói với tên áo đỏ:

"Mày nghĩ coi, tội mình làm việc cho đại ca hai năm nay rồi, mà chưa bao giờ được giao cho cái nhiệm vụ nào quan trọng cả. Cứ suốt ngày thu tiền bảo kê của mấy mẹ bán đồ ngoài chợ mãi chả có tí phong độ nào"

Tên áo đỏ vè mặt ảo não tỏ ý đồng tình:

"Tao cũng thấy vậy, nhưng mà chắc do tội mình chưa được đại ca tin tưởng lắm. Hôm trước thằng Minh cụt nó bắt cóc con của ông giám đốc nào đó, tiền chuộc nghe nói lên đến cả tỷ, tao thấy đại ca coi trọng nó lắm. Chả bù cho hai đứa mình..."

Tên áo xanh bỗng nảy ra một ý nghĩ làm hấn hào hứng:

"Ế, hay mình cũng bắt cóc đứa nào đó đi? Biết đâu tiền vô sao mậy, lại còn được đại ca coi trọng nữa, sao sao mày thấy sao?"

Tên áo đỏ nhìn tên áo xanh với ánh mắt khinh bỉ. Nói thì dễ, chứ con nhà giàu nói bắt là bắt được à? Chợt, hai kẻ đó nhìn thấy Lưu Ly. Tên áo xanh reo lên:

"Ồ, mày coi kìa. Con bé kia.... Mày nhìn trang sức với quần áo nó đi, bằng cả đời tiền lương của tao với mày cộng lại đó"

Tên áo đỏ lúc này mới chú ý tới Lưu Ly, quả thật cô bé này không chỉ xinh đẹp mà y phục và nữ trang cũng vào loại cực phẩm. Hai tên nhìn nhau, ý định đen tối nảy sinh...

Lưu Ly càng đi càng thấy bất an, cô đột nhiên lại có chút sợ. Đang lo lắng, từ phía sau bỗng xuất hiện một tên bè ngoài như con tắc kè chặn đường cô, nụ cười man rợ:

"Cô bé, cho anh xin số phone đi"

Lưu Ly sợ khiếp vía, quay đầu định chạy thì bị một tên khác từ đâu xông tới bịt cái khăn thuốc mê vào mặt. Chưa đầy một phút cô đã gục mắt.

Tỉnh dậy, thấy mình đang ở trong một cái nhà kho to đùng, xung quanh là mấy cái thùng gỗ cũ kỹ, trên tường rong rêu bám đầy rẫy còn có những hình thù quái dị, không khí bụi bặm hoang tàn.

Cô bị dìm ứng với không khí bụi bặm trong đây nên hắt xì một cái. Bỗng có tiếng nói:

"Tỉnh rồi hả cô em?"

Lưu Ly mở to mắt ra, thì ra là hai tên tắc kè lúc nãy bắt mình. Cô ra sức định chạy, nhưng nhìn lại tay chân đã bị trói từ lúc nào chỉ có miệng là vẫn nói được. Cô trừng mắt với bọn chúng:

"Các người là ai, muốn gì hả?"

Tên tắc kè đỏ vui vẻ ra mặt, hấn đi đến cạnh cô bàn tay vuốt ve khuôn mặt nõn nà của Lưu Ly, cô tránh né. Những lời nói vô lại từ miệng hấn phun ra:

"Ngoan ngoan đi cưng, lát nữa lấy được tiền chuộc rồi anh sẽ cho cưng sướng"

Nói rồi hắn lấy điện thoại trong giỏ xách của Luru Ly ra, ấn số tìm gì đó. Hắn không thấy chữ "ba" mà chỉ thấy chữ "cha nuôi", dường như có chút thất vọng hắn nói với tên tắc kè xanh:

"Nó không có lưu số ba mẹ, tao tìm chỉ thấy có cha nuôi à. Giờ sao đây?"

Tắc kè xanh cũng đưa mắt nhìn Luru Ly, hắn nói:

"Vậy thì gọi cha nuôi, cha nào cũng là cha tao nghĩ nó ăn mặc kiểu này cũng không phải nhà nghèo đâu"

Nói rồi chúng ấn gọi cho cha nuôi, chưa đầy mười giây điện thoại đã thông, từ bên kia một giọng nói trầm thấp có chút dịu dàng vang lên:

"Cha nghe đây"

Hai tên kia không hiểu sao khi nghe giọng nói này lại có chút ròn rợn. Tên áo đỏ can đảm nói vào điện thoại:

"Con gái nuôi của mày đang ở chỗ bọn tao, nếu mày muốn nó còn sống thì đem tiền đến chuộc" nói rồi đưa điện thoại cho Luru Ly, hắn tát cô một bạt tai:

"Nói, nói cha nuôi đến cứu mày"

Luru Ly bị đánh đến đầu óc choáng váng, cô la lên:

"Cha nuôi, mau đến đây đập chết tụi nó!"

Tên áo anh nghe vậy tức giận tát cô thêm cái nữa, qua điện thoại nghe rõ tiếng "bốp"

Ngay tức khắc đầu dây bên kia yên tĩnh đến đáng sợ, tưởng chừng một lúc lâu sau mới nghe tiếng trả lời, giọng nói đã không dịu dàng nữa mà âm lãnh đến cực hạn:

"Muốn bao nhiêu?"

Hai tên tắc kè không biết sống chết, lòng tham vô đáy hét giá vào điện thoại:

"Mười tỷ, trong vòng một tiếng nữa đem đến bỏ ở thùng rác ngay cổng số 4 của chợ Thạch Hòa, tao sẽ cho người đến lấy. Sau đó con gái mày sẽ tự do!"

Diệp Sở nói:

"Được" ngay sau đó lập tức cúp máy. Cái điện thoại trong tay bị hắn siết đến méo mó, bàn tay nổi đầy gân xanh. Nếu để hắn ở đó, chắc hắn sẽ bầm chết hai tên điên kia, dám chọc tới bảo bối của Diệp Sở ta.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cấp độ -1

Hai tên ngu đần đó không biết, ngay khi cuộc gọi vừa kết thúc thì ở bên kia đã bắt đầu có động tĩnh lớn làm rung động cả thế giới ngầm...

Diệp Sở lấy thân phận là người đứng đầu cả giới hắc đạo ra lệnh tổng triệu tập cấp độ -1 cho tất cả hai trăm tám mươi bảy tổ chức lớn nhỏ khắp cả nước tập hợp toàn bộ thuộc hạ lại trong vòng ba mươi phút. Đặc biệt nếu tổ chức nào không đủ người sẽ lập tức bị hành quyết công khai không cần hỏi. Ngoài ra còn có lệnh mật cấp báo tới những người đứng đầu của các tổ chức rằng việc này có liên quan đến việc con gái nuôi của Diệp Sở bị bắt cóc.

Đây là lần đầu tiên trong mười năm qua mệnh lệnh cấp độ -1 được ban ra. Điều này làm rung động không ít các tổ chức, động tĩnh lan truyền đến tận các nước bên cạnh, họ cứ tưởng là Diệp lão đại đang muốn san phẳng nước láng giềng làm bình địa. Trong vòng ba mươi phút, các tổ chức lớn nhỏ liền gấp rút ban lệnh triệu hồi, các nhiệm vụ bí mật chưa xong đều phải trì hoãn hết....

Luru Ly ngồi đó, bị đánh đến sưng mắt. Cô tự nhủ với lòng, nếu để cô thoát khỏi đây, nhất định Luru Ly sẽ tát cho bọn chúng rụng hết hàm răng mới thôi. Tuy mặt đau rất, nhưng cái miệng vẫn không chịu yên phận:

"Nói nghe nè hai anh trai, có muốn biết cha nuôi của tại hạ là ai không?"

Tên áo xanh lười biếng nhìn Luru Ly, ánh mắt không quan tâm:

"Không biết, buồn ngủ quá"

Lưu Ly nhớ tới cha nuôi chính là ông trùm hắc đạo, nếu như để hai kẻ tép riu này biết chắc sẽ buồn cười lắm. Chỉ sợ chúng nó ngay cả bản thân mình chết thế nào cũng không biết nữa.

Cô có lòng tốt nên hàn huyên với chúng một chút:

"Nghe đi, đảm bảo tỉnh ngủ luôn"

Tên áo đỏ nghe vậy, hần giều cọt nói:

"Cha nuôi của cung là ai không quan trọng, chỉ cần có tiền cho tụi này được rồi. Dưỡng sức chút đi cô em à!"

Lưu Ly chỉ còn biết thờ dài tiếc nuôi cho hai kẻ có mắt không trong này thôi, cô nhún nhún vai:

"Được, được. Để xem lát nữa các người có bản lĩnh cầm tiền hay không!"

Chưa đầy hai phút sau, điện thoại của tắc kè đỏ reo lên. Hần lười biếng nhắc điện thoại:

"Tiểu Tứ, sao hôm nay rảnh rồi gọi cho tao vậy?"

Tiểu Tứ hét như điên vào điện thoại:

"Hai đứa mày về gấp, nhanh lên, không xong rồi!"

Tắc kè đỏ nghe vậy liền tự hiểu, nhất định tổ chức của họ xảy ra chuyện rồi. Mặt hần chuyển sang trắng bệch, quay sang nói với tắc kè xanh:

"Tiểu tứ nó gọi nói về gấp, nhất định có chuyện rồi. Nhanh nhanh thu xếp về liền lập tức"

Tắc kè xanh không biết tính sao, hần nhìn nhìn Lưu Ly:

"Nó, con bé này giờ làm sao?"

Tắc kè đỏ hết cách đành suy nghĩ một chút, hần bắt đầu nói:

"Mày ở đây canh chừng nó, tao đi một mình cũng được. Dù sao tao với mày cũng chẳng lúc nào được giao nhiệm vụ quan trọng đâu!"

Tắc kè đỏ vừa về đến căn cứ chính của tổ chức thì thấy một cảnh tượng thật hãi hùng: Tất cả đàn anh đàn em của tổ chức đều ngồi sẵn ở đại sảnh có đến cả mấy trăm người, ngay cả những người có địa vị cao chỉ nghe tên chứ không thấy mặt cũng ngồi đó, hình như ai cũng đều giống hần bị gọi về một cách đột xuất, có người còn đang mặc y đồ ngủ! Tất cả họ đều mang bộ mặt cực kỳ nghiêm trọng, sắc mặt đại ca ngồi ở ghế chính điện cũng rất khó coi. Tắc kè đỏ liền ngồi vào chỗ của mình, là cái góc bé tí ở cuối cùng của phòng họp. Không khí yên tĩnh đến rợn người.

Đại khoảng hai phút, phó đại ca đếm đếm rồi báo cáo cho Hắc đại ca:

"Đại ca, thiếu một tên. Tổ chức có tổng cộng sáu trăm bảy mươi bảy người, ở đây đếm chỉ có sáu trăm bảy mươi sáu người"

Hắc đại ca sắc mặt chuyển màu đỏ gay, điện tiết quát lên:

"Thiếu đứa nào? Đứa nào dám không về hả?"

Phó đại ca run run nói:

"Là A Lị, hần đi chung với A Dã nhưng chỉ có A Dã về còn A Lị lại không thấy đâu"

Hắc đại ca quát lên:

"A Dã!"

Tắc kè đỏ run như cây sậy lết tới, hần nuốt nước miếng nói:

"Có... có em!"

"A Lị đâu?"

A Dã hoảng loạn, sớm biết như thế này hần đã để A Lị về cùng rồi. Lần này nhất định lành ít dữ nhiều, tắc kè đỏ toát mồ hôi hột:

"Nó... dạ nó..."

Hắc đại ca mắt kiên nhẫn, hần gầm lên:

"Ở đâu?"

Tắc kè đỏ biết không xong rồi, hần đành bấm bụng mà khai thật:

"Nó với em hai đứa vừa bắt được một con nhóc nhà giàu, nó ở lại canh chừng con nhóc đó còn em thì về trước."

Phó đại ca nghe vậy run run lấy bảy hỏi:

"Nó... nó tên gì?"

"Tên gì ấy nhỉ, hình như chứng minh thư của nó là Diệp Lư Ly"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sống chết của hai bạn tắc kè

Tắc kè đỏ lại nịnh nọt nói tiếp:

"Đại ca, tiền chuộc lần này lên đến mười tỷ, cha nuôi của nhóc đó giàu lắm, đại ca yên tâm"

Tắc kè đỏ tưởng nói vậy đại ca sẽ hòa hoãn một chút, ai ngờ chỉ một giây sau cái bàn tròn trước mặt bị đập vỡ tan tành, Hắc đại ca gầm rú như trời sập, lao tới đâm cho hần một phát rõ đau:

"Mẹ kiếp, bọn mày biết bọn mày vừa làm cái gì không hả? Má nó, cho dù có là một trăm tỷ đi nữa tao cũng sẽ đem tụi bây ra làm mắm!"

Tắc kè đỏ bị đánh đến hoa cả mắt. Dưới quần ướt thành một vũng hần ôm mặt khóc không thành tiếng:

"Đại ca, sao sao lại..."

Phó đại ca xông tới đâm cho hần thêm cái nữa, hần cũng giận lắm rồi:

"Con nhóc mà mày bắt là con gái nuôi của Diệp Sở. Diệp lão đại mày có biết không hả? Đừng nói với tao trước khi hành động không tra rõ thân thế của nó? Bọn bây ngu dốt như vậy chớ trách chẳng ai dám giao chuyện gì quan trọng, mẹ kiếp hai đứa mày hại cả tổ chức rồi có biết chưa?"

Tắc kè đỏ rơi vào hoảng loạn, da mặt hần hết xanh rồi trắng, hai bên má sưng như cái đầu heo. Hần bò tới ôm chân của phó đại ca khóc thét:

"Phó đại ca....cứu em... cứu em... em thật sự không biết, nhóc đó nó nó..." đột nhiên hần nhớ lại chuyện gì đó... hình như con bé đó có nói "muốn biết cha nuôi của tui là ai không?" lẽ nào... trời sập rồi à ~ Hần và A Lị nhất định sẽ chết rất thảm. Tổ chức nhất định sẽ đem hần và A Lị tế sống cho Diệp lão đại khét tiếng tàn nhẫn... ahuhu! Thiên đường có lối mà mày không đi, địa ngục không cửa lại đâm vào...

Lư Ly ngồi không yên phận, tay chân bị trói đến tím bầm cô cũng không cảm thấy đau đớn, cô có lòng tin tuyệt đối rằng mình sẽ không sao đâu. Lư Ly nhón nhờ như đang đi xem kịch, nhìn thấy tên tắc kè xanh cứ đứng ngồi không yên cô chán ghét hỏi hần:

"Này, lão ca sao lão ca cứ nhót nhót như khi vậy hả?"

Tắc kè xanh liếc cô một cái, không trả lời. Hần đang lo không biết sao A Dĩ lại đi lâu như thế, không biết chuyện gì xảy ra rồi nữa.

Lư Ly thấy hần cứ trông ra cửa nhà kho mà không trả lời cô có chút khó chịu:

"Này này, điếc hay sao tôi hỏi không nói? Ở mà sắp tới giờ lấy tiền chuộc rồi đó, sao không đi lấy hả? Coi chừng người ta đổ rác là mất toi mười tỷ đó nha, huhu bắt cóc tui mà đòi có mười tỷ các người cũng quá từ bi rồi!"

Hần đang lo cũng chính là lo chuyện này, trong người cứ nóng lòng như ngồi trên đồng lửa. Nếu A Dĩ còn chưa về hần biết làm sao lấy tiền chứ, vậy mà con bé này cứ ở đây lải nhải. Tắc kè xanh bực mình nhào tới vung tay lên định tát cho cô một cái, đột nhiên hần nghe tiếng phanh xe chói tai, loáng thoáng rầm rộ chắc cũng hơn trăm chiếc.

Sau đó là một tiếng "rầm" cửa nhà kho bị đá vỡ ra, khói bụi mù mịt. Xuất hiện sau đó là người mà bấy giờ hần đang trông ngóng: A Dĩ tắc kè đỏ!

Chưa kịp vui mừng thì nhìn lại... hình như có gì đó sai sai! A Dĩ chỉ đi chưa đầy một tiếng mà trông rất thảm hại: mặt mày sưng lúp, bầm bầm tím tím.

Máu chảy đầm đìa trên miệng, quần áo tôi tả như mới bị người ta tẩn cho một trận thừa sống thiếu chết.

Ngay sau đó là Hắc lão đại và phó đại ca xuất hiện còn có một người nữa khí chất phi phàm tuấn mỹ nhưng lại lạnh lẽo như tử thần hắc đảo ánh mắt một vòng quanh nhà kho rồi dừng lại trên người Luru Ly, hai kẻ kia quần áo luộm thuộm mặt hai người đều thối như trứng ừ mười năm.

Sắc mặt cực kỳ kém, họ thấy Tắc kè xanh A Lị đang giơ tay định đánh Luru Ly thì lập tức xông tới đập cho mấy cái, họ chỉ hận sao không thể giết hắn ngay lúc này cho đỡ mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỗi ngày mười cái tát :v

Hắc đại ca giận run người, hắc ôm ngực chỉ chỉ vào tắc kè xanh:

"Mày... mày. Mẹ nó, tức chết tao rồi!"

Tắc kè xanh không hiểu ắt giáp gì hết, chẳng phải hắn đang định lập công hay sao, sao mọi chuyện lại trở thành cái đồng bùi nhùi gì thế này? Hắn ôm đầu nhìn A Dã đang thương tích đầy mình:

"A Dã, mày... chuyện này là sao?"

A Dã cố gượng đứng dậy, hắn dùng toàn bộ sức lực hiện có dốc sức đá một phát vào bụng của A Lị, trên mặt là sự căm phẫn tột cùng, A Dã thều thào nói:

"Đều tại mày, nếu không phải cái chủ ý ba xu của mày thì bây giờ tao cũng không thảm thế này..."

Hắc đại ca giận bầm gan tím ruột, phó đại ca tiến tới định đỡ Luru Ly dậy thì Diệp Sở nhanh như chớp chạy đến đỡ cho cô bé, hắc ôm Luru Ly vào lòng. Diệp Sở nhìn thấy Luru Ly không sao, hắc như từ trên địa ngục lại lần nữa tìm về với nhân gian, nhẹ nhõm vô cùng. Vừa phui lưng cho Luru Ly Diệp Sở vừa dịu dàng nói:

"Con có sao không? Là ta không tốt, ta để con chịu thiệt thòi"

Luru Ly không hiểu sao khi nhìn thấy Diệp Sở xuất hiện ở đây lại cảm thấy rất hạnh phúc. Trái tim như muốn vỡ ra, này giờ bị đánh đau không khóc nhưng vừa nhìn thấy Diệp Sở thì trong mắt liền dâng lên một lớp sương mù:

"Cha nuôi..." những giọt nước mắt lặng lẽ chảy, làm ướt đầm một bên áo sơ mi của Diệp Sở. Diệp Sở nâng mắt Luru Ly lên hôn vào đó, lau đi những giọt nước mắt tủi thân. Có trời mới biết, hắc sợ bảo bối khóc đến nhường nào, bây giờ lại để cô thiệt thòi như vậy, Diệp Sở đau lòng và khó chịu vô cùng. Hắn nâng mặt cô bé lên, nhìn vào những vết bầm trên đó chân mày Diệp Sở nhíu lại chứng tỏ hắc tức giận, về âm lãnh như của ác quỷ, hắc quay sang hai tên tắc kè đang thoi thóp kia, giọng nói rét lạnh:

"Bọn mày dám..."

Luru Ly thấy hắc đứng dậy rút súng trong thắt lưng ra, cô biết hắc định làm gì. Luru Ly vội tiến lên ôm lấy tay Diệp Sở ngăn cản:

"Cha nuôi đừng giết bọn họ"

Diệp Sở nhìn Luru Ly, vẻ mặt đã dịu dàng hơn:

"Bọn chúng dám đánh con như vậy, cho dù có huyết tẩy Hắc Kỳ bang này cũng không đủ đền tội!"

Hắc đại ca và phó đại ca nghe vậy mặt mày tái mét, hắc xính rính quỳ xuống lạy sống Luru Ly:

"Diệp... Diệp tiểu thư, là chúng tôi không tốt chúng tôi không quản được hai tên tắc kè này để nó làm tổn hại tới cô, nhưng anh em trong Hắc Kỳ bang vô tội, tôi dập đầu cầu xin cô làm ơn rũ lòng thương mà tha cho chúng tôi, hai tên này giao cho cô toàn quyền xử lý"

Luru Ly nhìn họ, thấy Diệp Sở không có ý định bỏ qua, cô vội vàng nói tiếp:

"Cha nuôi, cha bắt hai tên này được rồi, tha cho họ có được không? Con muốn để hai kẻ này lại sau đó mỗi ngày tát chúng nó mười cái... ừm... sao nhi... ừm tát đến khi nào rụng hết răng thì thôi. Phải, chính là như vậy đó!"

Diệp Sở nhìn hai kẻ đang lạy kia, trong đầu không khỏi chán ghét. Hắc nhắm mắt cố gắng nén giận nói:

"Bắt hai tên này lại, còn Hắc Kỳ bang... đợi đó tính sau!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ta nghĩ nên móc ruột

Từ cái ngày oanh tạc hôm đó, Hắc Kỳ bang có tiếng trong giới chỉ sau một đêm bị tan rã các thành viên đều mất tích không thấy mặt, tất cả trên dưới hai trăm tám mươi bảy tổ chức hắc đạo nghe tin xong không khỏi rợn gáy, ai ai cũng đều có một tôn chỉ chung đó là: tránh xa ba chữ Diệp Lư Ly. Còn nhân vật chính của chúng ta thì vẫn không hề hay biết, tiêu điều tự tại ở nhà làm chuyện của mình.

Trong căn nhà kho tối tăm, Diệp Lư Ly khoanh tay ngồi đó, ánh mắt như đao quét sạch hai tên tắc kè hoa co rút quỳ dưới đất. A Dã cắn môi run lập cập, hấn van vãn:

"Đại tỷ... đại tỷ tha cho bọn em. Bọn em trót ngu dại một lần, tuyệt không có lần sau"

A Lị thấy vậy cũng vội vàng quỳ lạy khóc lóc:

"Diệp tỷ đại nhân đại lượng, bọn em chỉ vì quá ngu nên mới làm vậy, tỷ tát rụng răng rồi bọn em sau này còn dám gặp ai!"

Lư Ly buồn cười nhìn bọn chúng, cô bình thản nói:

"Các người nhiều lời như vậy, chi bằng nghĩ xem mình có thể sống tiếp hay không mới là quan trọng, mới chỉ có rụng răng thôi mà đã chịu không nổi rồi. Sao? Hôm qua rất ghê gớm cơ mà?" nói rồi quay sang Diệp Sở:

"Cha nuôi, người nói xem nên tát rụng răng rồi cắt lưỡi hay là móc mắt rồi cắt tai?"

Diệp Sở cầm con dao găm trong tay đưa qua đưa lại, mắt dán chặt vào lưỡi dao phôi hợp nói:

"Ta nghĩ nên móc ruột!"

Diệp Sở ngồi bên cạnh ánh mắt nhìn Lư Ly có chút buồn cười, từ khi nào mà tiểu bạch thỏ hấn nuôi bên cạnh lại biết cách dọa người như vậy chứ? Hấn hiểu rõ, Lư Ly trái tim lương thiện nhất định sẽ không giết bọn chúng, còn như bây giờ... chẳng qua là để trả thù hai tên kia hôm qua chút mà thôi.

Hai tên tắc kè nghe Lư Ly nói vậy, không còn lời nào để nói. Chi là bên dưới... đã ướt một vũng lớn! Lư Ly cười khỏ:

"Tôi chưa làm gì cả, sao các người yếu vậy chứ?"

"Đại tỷ tỷ à, tha cô cứ một đao cắt cổ chúng tôi còn hơn là ngồi đây thảo luận hình phạt như vậy" A Dã rầu rĩ nói. Lư Ly ôm bụng cười lớn, Diệp Sở rất ít khi cười cũng hé lộ nụ cười mỉm hiếm hoi, những tia nắng ít ỏi chiếu rọi trên gương mặt đẹp đến nao lòng. Nhất thời cô bé bên cạnh có chút ngây ngốc, không kìm được với cảnh này mà nhìn hơi lâu.

Chợt, điện thoại trong túi Lư Ly rung lên kéo cô sực tỉnh trở về với thực tại. Lư Ly nhấc điện thoại, cô cũng quên xem là ai gọi nữa cứ vậy mà nghe máy:

"Alo?"

"Lư Ly chiều nay cậu có rảnh không?"

Trời ạ, nhìn lại thì ra là Di Phạm gọi. Lâu rồi cô chưa gặp cậu ấy, hôm trước còn chưa xin lỗi việc thất hẹn nữa. Lư Ly có chút hồ thẹn:

"Khụ... khụ... Di Phạm à? Tớ... ừm... chiều nay tớ...." len lén liếc sang Diệp Sở bên cạnh, thấy sắc mặt hấn vẫn bình thường, cô thở phào một hơi. Lư Ly cầm điện thoại ra ngoài nghe cho dễ, ở đây một hồi để cha nuôi nghe họ nói chuyện chắc ông ấy đập nát luôn cái điện thoại quá!

"Sao? Cậu có thời gian không?" giọng Di Phạm có chút buồn

"Cậu có chuyện gì sao?" Lư Ly cảm thấy Di Phạm hôm nay có cái gì đó không đúng lắm

"Tớ muốn nói chuyện với cậu, chiều nay đến công viên gặp tớ nhé?"

Lư Ly áy náy chuyện lần trước, lần này không thể không đi được. Cô cắn răng nói:

"Được!"

"Vây tớ cúp máy đây, bye cậu!"

Vừa cầm điện thoại quay qua bắt gặp ngay ánh mắt như dao kiếm của Diệp Sở bên cạnh, hần không nói gì chỉ nhìn cô chăm chăm. Luru Ly bị nhìn đến tê cả da đầu, cô nuốt nước miếng hỏi:

"Cha nuôi, có... có chuyện gì sao?"

"Chiều mai con sẽ đi?" hần nhướn mày hỏi. Tuy không biểu lộ cảm xúc gì nhưng không khó để nhìn ra được là hần không vui. Luru Ly nấn nĩ:

"Con... đi một lát thôi, có được không?"

Diệp Sở nhìn thấy sự chân thành tha thiết trong đáy mắt của Luru Ly. Lẽ nào cô bé thực sự động tâm với Lục Dĩ Phàm? Bảo bối hần nâng niu hơn mười năm nay, không lẽ cứ như vậy mà để vào tay kẻ khác? Nhưng hần rất thương cô, hần không muốn để Luru Ly buồn, hôm nay lại thấy cô nhìn hần vì gặp mặt kẻ khác mà lại cầu xin với ánh mắt tội nghiệp như vậy. Diệp Sở cứ cảm thấy bây giờ mình giống như một lão già hà khắc cổ hủ ngăn cản tình yêu của bọn trẻ. Suy nghĩ này không khỏi làm hần đau lòng, Luru Ly của hần... lẽ nào cũng nghĩ như vậy?

Chưa bao giờ Diệp Sở khó chịu như lúc này, hần chỉ cười nhạt:

"Đi đi, cố gắng về sớm!" nói xong quay người đi. Luru Ly có chút sững sờ! Từ bao giờ cha nuôi lại dễ thương lượng như thế? Nhưng bóng lưng của cha nuôi... nó mới cô đơn làm sao!

P/S: chap này nhạ ^^

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiểu mỹ thụ

Luru Ly vội vã chạy đến công viên thì thấy Dĩ Phàm đã đợi sẵn ở đó rồi. Dĩ Phàm ngồi trên cái ghế đá dưới tán cây, gương mặt đỏ ửng xa xăm dường như có rất nhiều tâm sự. Luru Ly bước tới, ngồi xuống cạnh Dĩ Phàm, cô hỏi:

"Dĩ Phàm, cậu... không sao chứ?" Dĩ Phàm ngẩng mặt lên, cậu khó xử nhìn Luru Ly. Một lúc lâu sau Dĩ Phàm ấp úng:

"Luru Ly... thích... thích một người có sai không?"

Luru Ly hơi giật mình, đột nhiên lại hỏi cô câu này. Mà vốn dĩ câu hỏi này Luru Ly cũng không biết trả lời, vì cô cũng không hiểu mình đang thích một người... như vậy có sai không?

Luru Ly cười cười không trả lời ngay, cô hỏi:

"Sao? Cậu thích ai rồi à?"

Bỗng nhiên Dĩ Phàm đỏ mặt, đỏ đến nỗi có thể luộc chín một con gà. Luru Ly thấy vậy phá lên cười lớn:

"Hahaha, đại hiệp Lục Dĩ Phàm cuối cùng cũng có ý trung nhân rồi nhá? Ai ai mau nói cho chị em nhận mặt nào?"

Dĩ Phàm ngại ngùng, cậu đan hai ngón tay vào nhau, hơi xấu hổ nói:

"Tớ... người đó rất đẹp, rất phong độ, rất bản lĩnh, rất... rất tuyệt vời!"

Luru Ly nghe tới đây... ừm... KHOAN! Hình như có cái gì đó sai sai... Dĩ Phàm thích một người con gái rất phong độ, rất... bản lĩnh? Cái này là sao? Cô khó hiểu nhìn cậu:

"Dĩ Phàm, cậu có chắc là đang miêu tả bạn gái không đó?"

Lúc này mặt cậu lại còn đỏ hơn hồi nãy, có thể thấy được cậu rất ngượng ngùng. Cậu nói khẽ:

"Là.... nam nhân!"

Đùng! Luru Ly nghe như sét đánh giữa trời quang! Một đại soái ca Lục Dĩ Phàm người người thèm khát lại chính là một tiểu mỹ thụ...Ặc. Tin này đúng là

rất sốt dẻo! Con gái trong trường mà biết là chúng nó khóc lóc đầy đường cho coi! Luru Ly cũng không phải người cổ hủ lạc hậu, ngược lại cô còn có một chút máu hủ nữ trong người. Cô vội vàng tra hỏi:

"Ai... ai mà có thể làm Dĩ Phàm cậu động lòng vậy? Tớ rất muốn gặp người đó a!"

Dĩ Phàm nhìn Luru Ly, cậu cúi đầu nói nhỏ:

"Người đó... cậu cũng biết đó!"

Luru Ly lại càng bị hấp dẫn hơn, cô hỏi tiếp:

"Ai?"

Dĩ Phàm không dám nhìn vào mắt Luru Ly, cậu nói:

"Tạm thời tớ chưa nói được, nhưng mà... cậu thấy tớ như vậy... có sao không?"

Luru Ly vỗ vỗ vai Dĩ Phàm, giọng lên khích lệ:

"Tớ ủng hộ cậu hết mình, yên tâm. Mà hôm nay cậu hẹn tớ ra đây là để nhờ tớ tư vấn?"

"Ừm... tớ không biết làm sao nữa, người đó hình như không thích tớ lắm!"

Dĩ Phàm thở dài, Luru Ly bắt đầu nói:

"Yên tâm đi, thời gian sẽ cho cậu câu trả lời cậu muốn. Nhưng mà người đó... có phải là tính hướng giống cậu không mới là quan trọng?" Đây cũng là điều Luru Ly lo lắng, nếu người ta thẳng, vậy thăm cho Dĩ Phàm rồi.

Dĩ Phàm lúc này ngẩng mặt lên, nói chắc chắn như bắp:

"Tớ nghe nói người đó không thích phụ nữ, còn từng có bạn trai luôn rồi. Cậu nói xem... như vậy có được không?"

Luru Ly thở phào một hơi:

"Vậy được rồi" cô nhìn Dĩ Phàm:

"Cố gắng lên, tớ tin cậu sẽ thành công!"

Luru Ly thật sự rất muốn biết, người nào có đủ khả năng đi bẻ cong một đại soái ca như Dĩ Phàm như vậy, đúng là cao nhân của cao nhân a ~

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thất bại

Luru Ly vừa rời đi không bao lâu thì Ninh Ngọc liền tới. Cô ta đến xem xem kế hoạch của mình đã làm được đến đâu rồi. Ninh Ngọc tin rằng nếu Luru Ly yêu Lục Dĩ Phàm thì sẽ khiến Diệp Sở đau khổ. Vì lần đó ở biệt thự, Ninh Ngọc đã được chứng kiến ánh mắt thâm tình của Diệp Sở dành cho Luru Ly. Đó không đơn thuần chỉ là ánh mắt của người cha nuôi dành cho con gái, mà trong đó còn có cả sự yêu thương và chiếm hữu của một người đàn ông. Ninh Ngọc trải đời gần ba mươi năm nay, cô ta làm sao có thể không nhận ra được, mặc dù Diệp Sở che giấu rất kỹ nhưng với một người luôn quan tâm Diệp Sở như Ninh Ngọc thật sự không khó để nhận ra!

Một ánh mắt mà lại làm Ninh Ngọc ghen tỵ như vậy, cô ta nhất định phải khiến cho Diệp Sở nhìn thấy người mình yêu thương lại đi yêu thương một kẻ khác. Để hẳn phải nếm trái nổi đau mười năm nay cô ta đã chịu đựng vì hắn. Đứng ở ngoài cuộc vui của bọn họ, đau đến chết lòng nhưng vẫn không làm gì được...

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngàn vạn lần không ngờ ngay từ đầu kế hoạch đó đã phải định sẵn là thất bại...

Ninh Ngọc hớn hờ đi đến, nhìn bóng lưng Luru Ly ở phía xa, cô ta vỗ vỗ vai Lục Dĩ Phàm:

"Khá lắm, chị tin rằng con bé đó có lẽ đã thích em rồi!"

Lục Dĩ Phàm là con trai của Ninh Diệu Mỹ, Ninh Diệu Mỹ lại là em gái ruột của Ninh Diệu Công_ cha ruột của Ninh Ngọc. Vậy nên Ninh Ngọc là chị họ của Lục Dĩ Phàm, cô ta muốn mượn Lục Dĩ Phàm làm con cờ để trả món nợ tình lằng ngoằng mà Diệp Sở đã nợ cô ta mười năm trước. Tất cả cũng

tự do Ninh Ngọc tự mình đa tình, sự kiêu ngạo trong dòng máu thể gia đã biến cô ta trở nên mù quáng.... Một tiểu thư thiên kim đài các trăm người theo đuổi nhưng lại bại dưới tay Diệp Sở, đã vậy còn không tiếc tự tôn mà chờ đợi hắn. Nhưng nhận lại vẫn chỉ là sự phũ phàng và ghét bỏ, ôm con tim thiếu nữ tổn thương của mình, Ninh Ngọc bắt đầu từ yêu chuyển thành hận...

Lục Dĩ Phàm lắc lắc đầu, cậu cúi đầu không nói gì. Hai bàn tay nắm lại với nhau. Ninh Ngọc nhận ra có điều bất ổn, cô ta bắt đầu gặng hỏi:

"Dĩ Phàm... có chuyện gì rồi sao? Lẽ nào con bé đó từ chối em rồi?"

Lục Dĩ Phàm vẫn lắc đầu, cậu lại cúi thấp hơn. Ninh Ngọc đổi sắc mặt, lấy tay nâng cằm Dĩ Phàm lên:

"Nói, em thất bại rồi sao? Hay nó đã thích người khác?"

Lục Dĩ Phàm bị ép buộc nhìn vào mắt của Ninh Ngọc, cậu như muốn khóc, cậu nói:

"Chị Ngọc, em làm hết cách rồi. Nhưng em vẫn không thể theo đuổi Lưu Ly được. Cậu ấy... em và cậu ấy... căn bản đã không được!"

Giọng mặt Ninh Ngọc trở nên vụn vỡ dữ tợn, cô ta siết cằm của Lục Dĩ Phàm

"Em nói cái gì? Đừng quên, khi công ty nhà em phá sản là do chính tay chị lượm về. Em bây giờ muốn lật lọng phải không? Trước đây chẳng phải chính em đã hứa với chị sẽ làm tốt chuyện này hay sao? Lục Dĩ Phàm, em còn muốn gì nữa hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mười năm

Lục Dĩ Phàm cắn môi đến bật máu, cậu khóc không thành tiếng:

"Chị, em không phải như chị nghĩ đâu. Em không có ý lật lọng, em... mà em..."

Ninh Ngọc càng giận hơn:

"Em sao?"

"Em... em là gay!" câu nói này gần như là Dĩ Phàm dùng hết sức lực để nói. Ninh Ngọc nghe xong, cả người cứng đờ. Cô ta buông Dĩ Phàm ra, ánh mắt không tin nổi. Kế hoạch của cô ta, khi sắp thành công lại trở nên như vậy... Thất bại... thật sự do cô ta làm người quá thất bại...

Lục Dĩ Phàm thấy Ninh Ngọc như vậy trong lòng hoảng hốt. Cậu ta vội quỳ xuống:

"Chị Ngọc, em xin lỗi chị. Là do em không tốt, em phụ lại lòng tin của chị. Chị muốn đánh em, muốn làm gì em cũng được... Chị... Chị Ngọc, em thật sự xin lỗi" cậu vừa nói vừa tự tát vào mặt mình. Ninh Ngọc không nói gì, cô ta vẫn ngồi đó. Một lúc lâu khi Dĩ Phàm quỳ đến tê cả đầu gối, Ninh Ngọc mới đứng dậy, cô ta chỉ cười, một nụ cười nhạt nhẽo:

"Lục Dĩ Phàm... chị không giận vì em là gay. Mà chị chỉ giận vì em đã làm lỡ mất quá nhiều thời gian của chị!" nói tới đó Ninh Ngọc phui vẩy, quay lưng đi thẳng, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

"Nếu em không làm được vậy để chị làm!"

Mười năm trước Ninh Ngọc thua vì một Tần Yên. Đợi mười năm sau, lại tiếp tục thua vì Diệp Lưu Ly... Rốt cuộc, bọn họ coi cô ta là cái gì chứ? Là kẻ thứ ba chuyên đi ngáng đường người khác? Là kẻ tiểu tam chuyên cướp đoạt tình yêu? Nhưng rõ ràng, cô ta không phải mà... Rõ ràng, cô ta yêu Diệp Sở trước yêu đến khắc cốt ghi tâm. Tình yêu đầu đời năm mười chín tuổi cô ta dành trọn cho Diệp Sở, nhưng anh lại bất chấp tất cả để yêu một sát thủ. Đến khi Tần Yên chết rồi, cô ta tưởng mình sẽ có cơ hội thì mọi thứ lại bị đảo ngược. Diệp Sở từ không yêu lại chuyển sang khinh miệt cô ta, Ninh Ngọc đại tiểu thư của Ninh gia người người theo đuổi mà phải chịu cảnh như vậy? Không sao, cô ta nhẫn! Cô ta tin nhất định sẽ có lúc Diệp Sở nhìn thấy điểm tốt của cô ta và sẽ yêu cô ta. Nhưng rồi thì sao? Mười năm sau lại xuất hiện một Diệp Lưu Ly... Lẽ nào ông trời đã định. Ninh Ngọc và Diệp Sở sẽ là hữu duyên vô phận? Ninh Ngọc cô không cam lòng, quả thực rất không cam lòng!

Trời mưa tầm tã, mưa như gột rửa hết tất cả uất ức của lòng người. Ngoài trời, mưa bay trắng xóa Ninh Ngọc mặc kệ mình bị ướt, vẫn bước đi vô hồn trên con đường lạnh lẽo. Nhưng Ninh Ngọc không quan tâm, cô ta đã gần như cạn kiệt sức lực rồi...

"Kết..."

"Rầm..."

Một chiếc xe ô tô lao tới, Ninh Ngọc bị đâm phải rồi ngã xuống. Một vũng máu tràn ra, mọi người hét lên:

"Tai nạn... có tai nạn rồi. Ai đó gọi cấp cứu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thật sự thích nam nhân?

"Luru Ly, con đang nghĩ gì vậy?"

Diệp Sở ngồi nhìn cô bé trước mặt, cô không ăn gì cả chỉ ngồi thần thờ cầm đũa cắn qua cắn lại. Com trong bát còn nguyên, ngay cả món cá sốt chua ngọt khoái khẩu cũng không động đến. Hắn có chút lo lắng, Luru Ly vẫn không trả lời, cô đang chăm chú chìm đắm trong thế giới của mình. Diệp Sở đành gọi thêm tiếng nữa:

"Luru Ly..."

"..."

"Diệp Luru Ly"

Lúc này cô mới quay mặt lại, nhìn Diệp Sở đang hằm hằm trước mặt. Luru Ly có chút chột dạ, sao sắc mặt cha nuôi khó coi thế? Cô cười trừ:

"Hề hề, cha nuôi gọi con?"

"Không gọi con thì gọi ai? Trên bàn này chẳng lẽ còn có người thứ ba?"

Cô cúi đầu xuống, giọng lí nhí:

"Ai mà biết..." Diệp Sở lặp lại câu hỏi khi nãy:

"Con đang nghĩ gì mà thất thần, hửm?"

Luru Ly nghĩ nghĩ, nói:

"Cha nuôi, nếu Dĩ Phàm thích nam nhân...ừm... cha nuôi thấy sao?"

Diệp Sở vừa nghe, trong lòng mừng như điên. Hahaha... tên tiểu tử thôi đó thì ra thích nam nhân, vậy Luru Ly của hắn... nhất định sẽ không để ý tới nữa. Diệp Sở nhất thời không kìm lòng được, giọng nói có chút kích động:

"Nam nhân? Thật sự thích nam nhân?"

Luru Ly ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Diệp Sở. Hắn thấy Luru Ly nhìn mình, biết mình lỡ lời nên vội ổn định lại, trưng ra cái bộ mặt lãnh đạm ngàn năm băng giá:

"Ta thấy cũng bình thường" nói rồi kéo ghế đi thẳng lên phòng mà miệng ngoác tới tận mang tai. Luru Ly khó hiểu nhìn hắn, có gì để cha nuôi vui vẻ vậy chứ?

Dĩ Phàm thích nam nhân là chuyện của Dĩ Phàm, cô chỉ là có chút hiếu kì nên mới hỏi hắn. Thái độ này, là sao chứ? Người khác không biết nhìn vào còn tưởng hắn có ý với Dĩ Phàm nên mới có thái độ như thế!

Bệnh viện quốc tế UNF

Ninh Ngọc được đưa vào phòng cấp cứu, Lục Dĩ Phàm đứng ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi. Lúc này khi Ninh Ngọc thần thờ đi khỏi cậu đã cảm thấy không ổn rồi. Đuổi theo vừa tới nơi thì liền nhìn thấy Ninh Ngọc thoải mái nằm dưới đất, xung quanh mọi người đứng chật như nêm cối.

Lục Dĩ Phàm kinh hoàng chạy đến ôm Ninh Ngọc lên xe cấp cứu rồi đến thẳng bệnh viện, dù sao đi nữa Ninh Ngọc cũng đã giúp công ty nhà cậu thoát khỏi khủng hoảng.

Đợi hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng bác sĩ cũng đi ra. Lục Dĩ Phàm nhanh như chớp hỏi:

"Bác sĩ, chị tôi thế nào rồi? Còn nguy hiểm không?"

Bác sĩ mở hời đầm đìa, gỡ khẩu trang ra một môi nói:

"Hiện tại đã qua cơn nguy kịch, nhưng mà có thể..."

Lục Dĩ Phàm liền có linh cảm xấu, cậu lập tức hỏi:

"Có thể thế nào?"

Bác sĩ cũng nói thẳng:

"Có thể sẽ bị liệt cả đời!" Lục Dĩ Phàm nghe xong, như đang rơi xuống địa ngục. Nếu Ninh Ngọc bị liệt cả đời, với tính cách của cô ấy nhất định sẽ không sống nổi. Bác sĩ thấy biến hóa trên mặt Lục Dĩ Phàm hết xanh rồi lại trắng, ông ta đành thở dài:

"Hiện giờ bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, phải chuyển đến phòng hồi sức. Khi nào tỉnh lại thì người nhà có thể vào thăm, nhưng không được quá đông người!" nói rồi cũng rời đi để lại Lục Dĩ Phàm khổ sở ngồi ở hành lang bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Âm lãnh

Bầu trời bên ngoài âm u ẩm đậm, gió heo hút thổi làm lay động những cành cây cổ thụ xanh murót. Một ít nắng nhọt nhọt ít ỏi chiếu rọi vào khung cửa kính trong phòng bệnh, soi tỏ dung nhan trắng bệch của Ninh Ngọc yên lặng nằm trên giường.

Hai ngày trước, lúc Ninh Ngọc vừa tỉnh lại, cô ta loáng thoáng nghe được Lục Dĩ Phàm ở bên cạnh khóc lóc nói lời xin lỗi. Mờ mắt ra thấy mình đang nằm ở bệnh viện, tay được truyền nước còn chân thì băng bó lại một đoàn dây cộc. Trên đầu lại ần ần đau, Ninh Ngọc nhớ lại hình như lúc đó mình đang muốn chết nên lao ra đường mà không chút suy nghĩ. Tưởng rằng mình chết rồi, nhưng bây giờ nhìn lại hóa ra là không phải.

Ninh Ngọc chậm rãi mở mắt ra, nhìn Lục Dĩ Phàm đỏ mắt ngồi đó cô ta yếu ớt hỏi:

"Dĩ Phàm, chị bị làm sao vậy?"

Vốn định nhắc chân lên đứng dậy, không nghĩ tới vừa muốn đưa chân lên lại không còn cảm giác gì. Giống như đôi chân này chỉ là vật trang trí, không thể điều khiển được. Ninh Ngọc lại cố dùng sức thêm một chút nữa, nhưng mà hình như thân trên và thân dưới không liên hệ, hai cái chân vẫn vô dụng nằm đó. Bởi vì thân thể còn yếu mà lại quá dùng sức nên Ninh Ngọc cảm thấy toàn thân đau nhức, môi mím chặt trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Lục Dĩ Phàm thấy Ninh Ngọc tỉnh lại liền nín khóc, lập tức mừng rỡ nói:

"Chị Ngọc, cuối cùng chị cũng tỉnh. Để em đi gọi bác sĩ!"

Chưa kịp nói gì cậu ta đã đi mất, Ninh Ngọc lại vẫn đang vật lộn với hai cái chân kia của mình. Rõ ràng nếu cô ta dùng sức như vậy ít nhất vẫn phải cảm thấy đau chứ, tại sao lại không có cảm giác gì. Ninh Ngọc cũng là người thông minh, nhất thời trong đầu cô hiện ra một lời giải thích nhưng Ninh Ngọc lập tức gạt phăng nó ra.

Không thể được, tuyệt đối không được! Nếu không thể chết được thì phải sống lành lặn, nếu không sống lành lặn thì thà chết đi cho rồi! Nhưng Ninh Ngọc vẫn muốn đợi bác sĩ đến hỏi cho rõ ràng, trong lồng ngực phập phồng không biết là có tư vị gì. Bác sĩ vừa đến, Ninh Ngọc liền nắm lấy tay bác sĩ:

"Bác sĩ, chân của tôi làm sao? Làm sao lại không có cảm giác?"

Bác sĩ lắc đầu an ủi:

"Cô Ninh, chân của cô tạm thời cần theo dõi một thời gian. Đảm bảo không hoại tử hay có bất kỳ triệu chứng đột quy nào mới có thể xuất viện!" ông ta vẫn không chịu nói thẳng vấn đề, Ninh Ngọc sốt ruột hỏi:

"Như vậy, tôi... chân tôi rốt cuộc bị gì?"

Bác sĩ nhìn qua Lục Dĩ Phàm, đoán có lẽ cậu chưa kịp nói cho Ninh Ngọc biết. Ông ta cũng không nói nhiều, chỉ thở dài. Lục Dĩ Phàm cũng đứng đó, ánh mắt đau thương nhìn Ninh Ngọc.

Sau khi bác sĩ đi rồi, Lục Dĩ Phàm tưởng Ninh Ngọc sẽ hét lên, điên cuồng gào khóc đập phá mọi thứ. Nhưng không có, cô ta vẫn im lặng nhìn ra ngoài. Duy chỉ có lúc bác sĩ thông báo bị liệt nửa người, thân mình Ninh Ngọc mới run lên nhẹ, tròng mắt dường như có chút đau đón tội cùng nhưng rất

nhanh liền biến mất, chỉ vô lực nói một câu:

"Cảm ơn bác sĩ!"

Bác sĩ cũng lần đầu tiên thấy người chịu đựng cú sốc tâm lý tốt như vậy, nhất thời những lời cần nói liền bị nghẹn nuốt xuống họng. Ông ta cũng biết không còn gì để nói nên đi ra ngoài, y tá cũng đi theo.

Bây giờ trong phòng bệnh chỉ còn lại Ninh Ngọc và Lục Dĩ Phàm. Lục Dĩ Phàm buồn bã nhìn Ninh Ngọc:

"Chị Ngọc, chị..."

Ninh Ngọc phát tay, chỉ bình thần nói:

"Chị mệt rồi, Dĩ Phàm em ra ngoài đi. Chị muốn ở một mình!"

Nói rồi ánh mắt chập chờn nhìn ra ngoài cửa sổ, Lục Dĩ Phàm cũng đi ra.

Từ hôm đó đến giờ, Ninh Ngọc vẫn yên lặng nằm trên giường, chỉ có điều sắc mặt lại tái đi.

Lục Dĩ Phàm không biết còn tưởng Ninh Ngọc thật sự muốn tĩnh tâm một thời gian, nhưng không biết được trong lòng Ninh Ngọc hận thù đang chất cao như núi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Con muốn làm lễ cưới trong nhà thờ này sao?

Ninh Ngọc từ lúc sinh ra cho tới bây giờ vinh hoa phú quý đều thừa thừa, cô ta chỉ mong muốn kiếm được một người thương yêu mình. Nhưng ông trời lại đùa cợt đem trái tim Ninh Ngọc cấp đi theo Diệp Sở để cô ta thống hận bao nhiêu năm nay. Hy sinh mười năm tuổi thanh xuân, lại không có gì trong tay. Bây giờ còn là một phế nhân, có phải rất đáng buồn cười? Những người xung quanh tuy không nói gì, nhưng khi biết tin cô ta bị như vậy có phải rất hào hứng? Nhất là Diệp Sở, hẳn có lẽ cảm thấy vui vẻ nhất vì cô không còn đến làm phiền hắn nữa.

Ninh Ngọc càng nghĩ càng hận, tại sao cô ta phải ở đây sống chật vật với mớ thuốc thang và máy móc còn những người khác lại tiêu điều tự tại như thế? Tại sao họ không đi chết đi, tại sao còn có thể sống tốt như vậy? Diệp Lưu Ly có phải bây giờ cô ta rất đắc ý, nếu Ninh Ngọc cô bị như vậy rồi chắc chắn Diệp Sở sẽ không màng tới mà nuốt gọn Ninh thị.

Ninh Ngọc bắt đầu lập ra một kế hoạch, nhất định phải khiến Diệp Lưu Ly rời xa Diệp Sở, bao năm qua cô ta luôn cố gắng để Diệp Sở nhìn đến mình. Nhưng bây giờ có lẽ không cần nữa rồi, chỉ cần người bên cạnh Diệp Sở mất đi hẳn sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, tâm can đau đớn mà tự hủy hoại mình. Nếu như vậy so với Ninh Ngọc hiện giờ có bao nhiêu khác biệt? Đến lúc đó người ở bên cạnh hẳn cũng chỉ có Ninh Ngọc mà thôi!

Nghĩ tới đây gương mặt lạnh lẽo trắng bệch của Ninh Ngọc dần dần hiện ra một nụ cười âm lãnh, nụ cười không tiếng động nhưng khóe miệng nhếch lên nhẹ nhẹ lại khiến người khác sợ hãi như ma quỷ từ địa ngục ngời lên.

Diệp Sở hôm nay có lẽ tâm trạng khá tốt, hắn tự đứng lại muốn đưa Lưu Ly ra ngoài. Còn có ý hỏi cô muốn đi đâu sẽ đích thân lái xe đưa đi. Lưu Ly vẫn là lần đầu tiên được hưởng đãi ngộ như thế, nhất thời toàn thân nổi da gà nhưng trong lòng lại có chút xiu ngọt ngào cùng vui vẻ.

Nghĩ nghĩ đi đâu thì được, nhưng mà lại quyết định đi siêu thị. Cô muốn tự tay nấu ăn cho Diệp Sở, dù sao sống chung lâu như vậy cô vẫn chưa bao giờ nấu cho hắn một bữa ăn nào. Tất nhiên với yêu cầu này của Lưu Ly, Diệp Sở cảm thấy hơi bất ngờ nhưng lại không nhận được mà cười mỉm một cái, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Trên xe không khí yên lặng, Lưu Ly cao hứng nhìn ra ngoài chỉ trò:

"Cha nuôi, người xem ở chỗ chúng ta nhà thờ có phải rất lớn hay không?"

Diệp Sở đang lái xe, thoáng nhìn qua một cái, bình thần đáp:

"Đúng là rất lớn!"

Lưu Ly lại kiểm lòng không được, nghĩ tới mấy hôn lễ trong phim đều diễn ra ở nhà thờ mà cô lại chưa bao giờ được nhìn thấy ngoài đời thực. Nhất thời phấn khích nói với Diệp Sở:

"Cha nuôi, nếu vậy hôn lễ ở đây đều được tiến hành trong nhà thờ cả sao?"

Diệp Sở nghe Lư Ly nhắc tới hai chữ "hôn lễ" thì trong lòng lộp bộp, cô bé này không biết nghĩ tới điều gì tự dưng lại hỏi như thế. Diệp Sở hơi mất tự nhiên, đột ngột hỏi:

"Thế nào? Con muốn làm lễ cưới trong nhà thờ này sao?"

Lư Ly nghe cha nuôi hỏi như vậy, toàn thân đông cứng lại. Người ta cũng chỉ là tiện miệng hỏi một chút, có cần phải như thế này không? Nghĩ rồi không tự chủ được mặt hơi đỏ lên.

Cô quay đầu ra cửa sổ, cố gắng bình tĩnh cười cười nói:

"Ha... cha nuôi nói vậy con cũng chưa nghĩ tới. Chỉ là thấy có vẻ lạ nên hỏi thôi!"

Diệp Sở nhất thời có chút ảm đạm, nếu cô bé chưa có người trong lòng vậy tại sao nhìn thấy nhà thờ lại nhớ tới hôn lễ chứ. Không khí trong xe nhất thời có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Được rồi... đừng giận!

Ninh Ngọc ngồi trên xe lăn ở biệt thự, thần sắc tỉnh táo nhìn không ra có gì giống với bệnh nhân bị liệt cả. Cô ta nhìn ra cửa sổ, ánh mắt chuyên chú nhưng tâm trí lại không ở nơi này.

Một tên vệ sĩ áo đen đứng khom người, báo cáo:

"Tiểu thư, chuyện cô phân phó tôi đã làm xong rồi"

Ninh Ngọc nghe xong cũng không biểu hiện gì đặc biệt, chỉ tùy ý gật đầu một cái như đã hiểu. Tên vệ sĩ cũng biết đã xong nên chỉ cúi xuống một chút rồi lui ra ngoài đóng cửa lại.

Lúc này, Ninh Ngọc mới thay đổi thần sắc. Cô ta siết chặt vật vấy thành một nhúm, vẻ mặt bình tĩnh nhưng hận ý lại tràn ra:

"Rất nhanh thôi, Diệp Sở.... Rất nhanh thôi, mọi thứ hiện tại của anh sẽ không còn nữa!"

Buổi chiều, lúc Lư Ly đang ngồi hóng gió ở hậu viện, thoáng nghe tiếng người ra vào biệt thự dồn dập, mỗi lúc lại một người. Lư Ly hiếu kỳ lên đi vào xem thì bị cảnh tượng trước mặt làm cho giật mình.

Trong phòng khách lớn nhất của biệt thự, có đến mấy chục người mặc áo đen đang quỳ xuống. Bộ dáng rất thành khẩn, Diệp Sở ngồi vắt chân lên ghế lấy ra một điều thuốc thơm thả hút. Hắn nhả ra từng vòng khói trắng lượn lờ, ánh mắt chỉ tùy ý quét qua một lượt đám người đang quỳ ở bên dưới nhưng lại khiến bọn họ cơ hồ đều run rẩy.

Mãi một lúc lâu sau, trong đám người đang quỳ có một kẻ lớn mật nói, giọng nói tuy vẫn run run nhưng có thể nghe ra ý tứ rất thành khẩn:

"Thiếu gia, chúng tôi cầu xin người. Nếu bây giờ người không quay về, lão gia nhất định sẽ bị ép chết!"

Nói rồi cả đám lại dập đầu xuống như té trời, Diệp Sở thần nhiên nói:

"Chuyện của Diệp gia, từ hơn mười năm trước đã không còn liên quan đến Diệp Sở!"

Ý tứ rõ ràng là cự tuyệt, nhưng đám người đó vẫn một mực dập đầu xuống nền nhà, đồng loạt nghe tiếng "bụp, bụp" nghe thôi cũng thấy xót. Chắc hẳn sau việc này, trại gà sẽ bị bọn họ cán quét hết cả xe trứng chứ chẳng đùa!

Diệp Sở vẫn ung dung. Từ mười năm trước, ngay khi hắn ôm xác Tần Yên rời khỏi nhà chính của Diệp gia thì hắn đã đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Diệp từ lâu rồi. Mười năm nay sống yên bình không thêm đếm xỉa tới hắn, bây giờ phong ba bão táp ập đến lại tới tìm Diệp Sở. Hắn thầm khinh bỉ trong lòng một tiếng, đúng là nực cười.

Cả đám vốn không nghĩ tới Diệp Sở lại tuyệt tình như vậy, nhất thời không khí trở nên gượng gạo. Một kẻ khác lại can đảm nói:

"Thiếu gia, cho dù lão gia trăm sai vạn sai cũng là cha ruột của người. Năm đó lão gia làm như vậy đã bị dằn vặt rất nhiều rồi, từ sau lần đó sức khỏe cũng trở nên suy yếu hẳn, ngày đêm mong ngóng thiếu gia trở về. Mắt thấy lão gia không thể chống cự nổi nữa, lão gia mới sai chúng tôi đến đây tìm người. Kỳ thực lão gia vẫn rất quan tâm thiếu gia..." chưa nói hết câu đã thấy cái ly trong tay Diệp Sở rơi xuống đất vỡ tan tành phát ra âm thanh chói tai.

Diệp Sở đập nát cái ly xong, quay sang rút khẩu súng trong tay ra chĩa vào đầu tên vừa nói. Trên mặt vẫn thần nhiên, nhưng nộ khí trong mắt lại cao đến

ngút trời. Hắn cười lạnh:

"Hay lắm! Nói hay lắm... Nếu các người đã trung thành như thế, vậy để cái mạng chó lại đây. Tôi sẽ quay về Diệp gia!"

Cả đám im phăng phắc, mấy chục người đưa mắt nhìn nhau vẻ mặt xanh mét. Họ nghĩ dù sao cũng là thuộc hạ của lão gia, thiếu gia dù tức giận cũng không đến mức làm gì họ nhưng mà tình huống bây giờ... có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Tên vừa nói khi nãy nghe xong câu đó của Diệp Sở, vẻ mặt hắn hết xanh rồi lại trắng tựa hồ chỉ cần chạm một cái là sẽ nát vụn. Hắn nhìn những kẻ quỳ phía sau, chỉ thấy bọn họ cố gắng lấy dũng khí rồi đồng thanh nói:

"Thiếu gia, nếu người muốn mạng của chúng tôi. Chúng tôi sẽ để lại đây, chỉ xin người quay về giúp lão gia!"

Diệp Sở phát ra tiếng cười lớn, cười đến độ làm bọn chúng lạnh sống lưng:

"Được!" tiếp đó cầm khẩu súng vươn tay định bóp cò, Luru Ly nãy giờ vẫn đứng một bên xem kịch bỗng từ đâu lao ra chụp lấy tay Diệp Sở hét lên:

"Không!" chỉ một giây sau đó liền thấy tên kia bị bắn trúng bả vai, dĩ nhiên là do Luru Ly chạy ra cản mới dẫn đến đạn lệch, nếu không thì đã chuẩn xác ngay tim từ lâu rồi.

Diệp Sở thu tay, ánh mắt không vui nhìn Luru Ly:

"Con ra đây làm gì?" vừa nói vừa cất súng vào, lại kéo Luru Ly qua vừa nói vừa xem xét, vẻ mặt lo lắng mui phần:

"Con có sao không? Nguy hiểm như vậy còn chạy ra đây!"

Rõ ràng là trách móc, nhưng lại có thể cảm thấy sự quan tâm toát ra từ tận đáy lòng. Luru Ly nhìn Diệp Sở, nhất thời không biết nói gì. Đột nhiên cô nghĩ tới việc chính, vội buông hắn ra nói:

"Cha nuôi, bọn họ không có tội, tại sao phải giết họ chứ?"

Diệp Sở buông Luru Ly ra, hắn chỉ nhàn nhạt nói:

"Con không hiểu đâu, mau về phòng đi!"

Luru Ly vẫn lắc đầu, một mực không chịu, trong giọng nói rõ ràng có sự không vui cùng kiên quyết. Gương mặt cũng vì vậy mà trở nên mãnh liệt:

"Mặc dù con không biết bọn họ đến đây làm gì, nhưng con không muốn cha nuôi giết người!"

Câu nói này dường như đã đánh vào nơi sâu nhất trong lòng Diệp Sở. Hắn chỉ cảm thấy vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Kinh ngạc là vì lần đầu tiên có người nói với hắn như vậy còn buồn cười là vì cô căn bản không biết hắn đã giết bao nhiêu người. Bây giờ Diệp Sở chỉ cảm thấy lo sợ, nếu cô biết khi trước hắn như thế, liệu cô còn ở bên hắn chứ?

Mặc kệ ánh mắt quái đản sắp lọt ra ngoài của những người khác, Diệp Sở dùng tay phải kéo Luru Ly ngồi xuống cạnh mình, ở bên tai cô nhỏ giọng năn nỉ:

"Được rồi, ta sẽ không giết bọn họ nữa. Đừng giận!" nói xong phất phất tay cho những kẻ khác ý bảo bọn họ lui ra ngoài.

Những kẻ có mặt ở đây đều mồm chữ A mắt chữ O. Lần đầu tiên chúng thấy Diệp Sở thu tay lại, mà lại là thu tay vì phụ nữ. Từ trước đến nay không ai không biết, quy tắc của Diệp Sở chỉ có hai chữ đó là "Tàn nhẫn" mà đã tàn nhẫn thì phải tàn nhẫn đến cùng chứ chưa từng bỏ qua như vậy. Thật là chuyện này đến đây cũng xem như không uống phí!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Ta không thích!

Nhưng là bọn chúng không thể đi được, mục đích chưa thành, nếu đi rồi lần sau rất khó gặp được Diệp Sở. Nhưng ở lại cũng không xong, rõ ràng khi nãy Diệp Sở đã có ý định giết người. Nếu còn ở lại e là không may mắn như thế nữa. Mặc dù tiến thoái lưỡng nan, tuy vậy bọn họ vẫn cung kính lui ra ngoài đem kẻ bị thương đi băng bó trước đã, bởi vì sao bởi vì tính mạng vẫn là quan trọng nhất a!

Diệp Sở thấy sắc mặt Luru Ly vẫn chưa hòa hoãn lại, hắn bỗng nhiên có chút bối rối:

"Luru Ly à, con còn giận ta sao? Chẳng phải đã tha cho bọn họ rồi mà?"

Luru Ly quay sang nhìn Diệp Sở, ánh mắt buồn bực:

"Cha nuôi, có phải cứ hờ một chút là cha lại giết người hay không?"

Diệp Sở nhất thời không biết nên nói gì. Nếu nói phải cũng không đúng vì hắn không có giết người tùy tiện, nhưng không phải cũng không đúng vì thực sự kẻ đáng chết có rất nhiều.

Thấy hắn không trả lời, Luru Ly lại nói tiếp:

"Như vậy, cha nuôi à... Người nói xem, nếu sau này con làm cha nuôi Phật ý có phải cha nuôi cũng sẽ giết con không?"

Nghe tới đây, Diệp Sở vội vã nói như không cần suy nghĩ:

"Không bao giờ!"

Thấy hắn luống cuống như thế, con giận khi nãy cũng tan biến hết, Luru Ly bật cười:

"Con biết, nhưng mà con không muốn cha nuôi giết người nữa!"

Diệp Sở nhìn Luru Ly một lúc lâu, sau đó kiên định gật đầu. Đây chính là lời hứa trịnh trọng nhất mà Diệp Sở từng hứa với Luru Ly.

Cảm thấy hắn cũng dễ thỏa hiệp, Luru Ly thôi không làm khó hắn nữa. Cô nghiêm túc hỏi:

"Cha nuôi, bọn họ đến đây để làm gì vậy?"

Diệp Sở ôm cô vào lòng, cảm ơn nhẹ lên đầu cô:

"Diệp lão gia gặp rắc rối. Muốn ta về giải quyết" mặc dù chỉ vài từ đơn giản, nhưng với khí thế lúc này của đám người đó. Luru Ly cũng hiểu rõ có lẽ chuyện này nhất định không đơn giản. Cô ngồi trong lòng Diệp Sở, cũng không để ý tư thế này của bọn họ có bao nhiêu mờ ám, chỉ thần nhiên nói:

"Tại sao cha nuôi không đi?"

"Ta không thích!" câu nói này làm cho Diệp Sở như trở thành một đứa trẻ bướng bỉnh. Luru Ly chỉ thở dài:

"Nếu con có thể giúp được gì cho cha nuôi con chắc chắn sẽ giúp. Cha nuôi cũng nên suy nghĩ về giúp ông nội nuôi đi thôi!"

"Được rồi. Ta sẽ suy nghĩ việc này"

Sau đó quả nhiên Diệp Sở thức trắng đêm để suy nghĩ chuyện này. Tuy Diệp Quân Ninh đối với mẹ con hắn có lỗi lắm, nhưng cũng không thể phủ nhận ông ta là cha ruột của Diệp Sở. Trước khi mất mẹ còn dặn dò Diệp Sở phải hiếu thuận đối với Diệp Quân Ninh... Một đêm trần trọc trôi qua, đến hừng đông Diệp Sở cũng đưa ra quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhất định phải bình an trở về

"Một tháng?" Luru Ly kinh ngạc hỏi

"Ừm" Diệp Sở nhẹ nhàng đáp lại

Luru Ly nhìn Diệp Sở ánh mắt có chút mất mát. Được rồi, cô thừa nhận là cô không muốn xa Diệp Sở một khoản thời gian lâu như vậy. Vẫn biết chuyện lần này đi là điều tất nhiên, nhưng sâu trong nội tâm cô bé lại không đành lòng.

Luru Ly cố gắng đè nén sự không đành lòng trong đáy mắt, vui vẻ nói:

"Được, con chờ cha nuôi trở về. Người nhớ mua quà cho con nhé!"

Diệp Sở kỳ thực không nở rời đi, bây giờ hỏi lại có kịp không nhỉ? Hắn nhẹ nhàng kéo Luru Ly ôm vào lòng hôn phớt lên trán cô bé:

"Hay là ta không đi nữa?" Luru Ly nghe vậy hơi bất ngờ, nhưng lại quả quyết lắc đầu:

"Không, người nhất định phải đi. Con sẽ chờ ngày cha nuôi mua quà về cho con à!"

Cái hôn hờ hững khi nãy của Diệp Sở làm cho Luru Ly đỏ mặt một mảng, tim đập nhanh hơn bình thường, len lén liếc nhìn Diệp Sở một cái thấy hấn vẫn thản nhiên, trong lòng chợt dâng lên một cỗ mất mát...

Diệp Sở nhìn cô bé hiểu chuyện như thế bất tri bất giác lại đau lòng. Nếu không phải vì nhà họ Diệp có ơn dưỡng dục, Diệp Sở đã sớm vứt đi rồi.

Luru Ly ra khỏi thư phòng mà trong lòng lại có một dự cảm bất an, cô cứ có cảm giác lần này Diệp Sở đi có lẽ sẽ không quay về nữa. Sự lo lắng đó cứ dâng lên từng chút từng chút một làm Luru Ly rất sợ. Đi đến trước cửa phòng của mình, Luru Ly chợt khựng lại rồi đột nhiên quay lưng lại chạy thẳng về hướng thư phòng của Diệp Sở mà mình vừa đi ra chưa được năm phút.

Thấy Luru Ly thờ hốt hốt đứng trước cửa thư phòng, Diệp Sở đang tựa lưng trên ghế lại đứng dậy, hấn chạy đến nâng mặt cô bé lên quan tâm hỏi:

"Con... sao lại gấp gáp như vậy?"

Rõ ràng là tâm niệm muốn Diệp Sở ở lại, cô rất sợ nếu để Diệp Sở đi rồi cô sẽ không bao giờ còn nhìn thấy hấn nữa. Nhưng mà đây không phải là chuyện do cảm tính của một mình Luru Ly mà quyết định được, trong lòng có ngàn vạn điều muốn nói. Khi nhìn đến sóng mũi thẳng, bờ môi cong mềm mại của Diệp Sở Luru Ly lại không tự chủ được mà rơi lệ.

Diệp Sở hoảng hốt, sắc mặt hấn khê biến. Diệp Sở luống cuống dùng ngón tay, vạt áo lau đi nước mắt của Luru Ly, nhưng càng lau lại càng rơi xuống nhiều hơn. Thấy Luru Ly khóc, có trời mới biết Diệp Sở khó chịu đến nhường nào, hấn nghĩ rằng nếu để mười viên đạn xuyên thủng tim cũng không đau đớn như khi nhìn thấy Luru Ly khóc.

Diệp Sở bối rối ôm Luru Ly vào lòng, giọng nói vì không biết làm sao mà trở nên run rẩy:

"Đừng... đừng khóc. Con sao lại... lúc này... còn tốt đẹp mà sao bây giờ lại..."

Luru Ly vòng tay qua ôm chặt lấy tấm lưng rắn chắc của Diệp Sở, ngay tại giờ phút này cô không cần biết mọi người sẽ nhìn nhận ra sao, nhưng cô thừa nhận cái cảm giác sợ mất đi người thân yêu này thật không dễ chịu chút nào. Luru Ly tham lam hít lấy hương thơm thanh mát chỉ thuộc về một mình hấn. Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt hơi đỏ, dùng giọng nói nức nở:

"Cha nuôi, hứa với con... người nhất định phải... bình an trở về!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ta ở đây với con

Diệp Sở thờ dài một hơi, cứ tưởng cô có chuyện gì đáng sợ. Chỉ là khi thấy cô lo lắng cho mình như thế, tim Diệp Sở cũng mềm nhũn đi, hấn thừa nhận tuy cô bé còn nhỏ lại hay gây chuyện ngược ngặc nhưng cô đã thành công làm hấn mất kiểm soát rất nhiều lần.

Diệp Sở nở nụ cười dịu dàng, hấn đáp:

"Được rồi, ta hứa sẽ bình an trở về!"

Nghe hấn nói như vậy, cảm giác bất an kia của Luru Ly mới vơi đi một nửa. Cô thấy hình như mình có hơi kích động rồi thì phải, vội buông Diệp Sở ra, trên mặt ngượng ngùng:

"Cha nuôi, con xin lỗi. Làm ướt áo ngủ của người rồi"

Diệp Sở cười cười, hấn thà để cô làm cho mình ướt như chuột lột cũng không muốn cô buông hấn ra chút nào. Diệp Sở nói:

"Không sao, con mau đi ngủ đi. Trễ lắm rồi!"

Đêm hôm đó Luru Ly ngủ lại mơ thấy ác mộng, cô mơ thấy Diệp Sở một thân đầm đầy máu, cả người toàn mùi tanh nồng của máu tươi, gương mặt âm u và đau đớn. Sau đó hấn bị một đám người truy đuổi và cuối cùng là vô lực ngã xuống vì những phát đạn của đám người kia, cô chỉ có thể đứng một bên trơ mắt nhìn, gào khản cả cổ cũng không ai nghe thấy. Trong mơ màng, cô cứ nắm chặt cái chân miệng không ngừng thẳng thốt:

"Không... không... không..."

Hình như sau đó có một bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi rịn trên trán, giọng nói vừa quen thuộc vừa ôn nhu:

"Không sao, không sao. Có ta ở đây, ta ở đây với con!"

Rồi từ từ Luru Ly cảm giác yên ổn hơn, tay vẫn không ngừng nắm chặt bàn tay kia, đôi chân mảy dần ra chìm vào mộng đẹp...

Khi Luru Ly tỉnh dậy chỉ thấy là trời đã sáng hẳn, mặt trời còn treo tới trên tận đỉnh đầu. Cô vội vàng bước xuống giường chạy ra đại sảnh, nhưng không nhìn thấy Diệp Sở ngồi đọc báo ở đó như mọi khi, cô mới chợt nhớ ra hôm nay hẳn phải đi rồi.

Quản gia thấy Luru Ly thức dậy thì cung kính gọi:

"Tiểu thư, người dậy rồi!"

Luru Ly nhìn quản gia, như chợt nhớ ra điều gì cô vội hỏi:

"Quản gia, cha nuôi đi lâu chưa?"

Bà quản gia hiền từ đáp:

"Ông chủ đi từ sớm rồi, dặn dò chúng tôi không được đánh thức tiểu thư nói là hôm qua cô ngủ không ngon"

Luru Ly nghe câu này xong mới bất chợt nhớ đến đêm hôm qua, trực giác nói cho cô biết cô không có nằm mơ. Cảm giác ấy, nhiệt độ cơ thể quen thuộc ấy đúng là của cha nuôi. Nhìn vào lòng bàn tay trắng trẻo của mình, Luru Ly có cảm giác như vẫn còn lưu lại hơi ấm của Diệp Sở. Tim chợt trống rỗng. Không cẩn thận, hốc mắt lại bắt đầu âm ứ.

Quản gia thấy Luru Ly cứ vô thức nhìn bàn tay của mình rồi rơi lệ, bà lo lắng hỏi:

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Luru Ly thu hồi cảm xúc lại, cô cười nhẹ nhàng:

"Không sao" nói rồi đi lên lầu. Quản gia vội đuổi theo:

"Tiểu thư cô không ăn sáng sao?"

"Không! Hôm nay con mệt quá muốn nghỉ ngơi một chút!"

Bà quản gia yên tâm đáp:

"Dạ được, vậy khi nào cô đói gọi một tiếng chúng tôi sẽ mang thức ăn lên"

Luru Ly không nói gì nữa, quay mặt đi mà nước mắt đã rơi từ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ăn không ngon a ~

Nhà chính của Diệp gia nằm ở thành phố B, cách thành phố A của Diệp Sở đến cả nghìn kilomet. Đi xe cũng mất hết ba tiếng đồng hồ căn bản là tách biệt hoàn toàn. Thành phố B người xe đông đúc, sầm uất náo nhiệt hơn thành phố A, vì vậy mà không khí cũng khẩn trương và bận rộn hơn.

Sở dĩ Diệp Sở chọn nơi ở cách xa thành phố B như vậy là vì năm đó không muốn có quan hệ gì với Diệp gia nữa, muốn cách bọn họ càng xa càng tốt. Thế nhưng không ngờ được bây giờ lại phải quay về đây, hơn nữa là quay về sau mười một năm.

Dừng xe trước cổng biệt thự màu đen của Diệp Quân Ninh, Diệp Sở cảm thấy vừa mĩa mai vừa buồn cười. Vệ sĩ đứng thành hai hàng dài, họ đã được dặn dò trước nên nhanh chóng mở cổng, còn cung kính đưa Diệp Sở đi gặp Diệp Quân Ninh. Kiến trúc nơi đây rất rộng và sang trọng vô ngần, hoàn toàn hiển lộ gia thế của chủ nhân nơi này. Diệp Sở hít một hơi, lắc đầu cười:

"Không ngờ, vẫn có thể về đây!"

Diệp Quân Ninh không còn mang vẻ mặt đạo mạo khó gần như lần trước, bây giờ thân thể gầy yếu đôi mắt còn hơi mờ phải đeo kính. Ông mặc bộ âu phục trắng tấy, nét mặt so với Diệp Sở đều giống đến tám chín phần. Mặc dù thân hình gầy yếu, nhưng khí chất mạnh mẽ và tôn nghiêm là không cách nào thay đổi được.

Diệp Quân Ninh nhìn Diệp Sở bước vào đại sảnh mà lòng nhẹ nhõm hẳn, giọng nói run run của tuổi già vang lên:

"Con cuối cùng cũng chịu quay về!"

Diệp Sở thì không hề thân mật như những người khác khi gặp lại cha mẹ già, hần nhàn nhạt mở miệng:

"Ba, hôm nay con về đây không phải là để ôn lại chuyện cũ!"

Diệp Quân Ninh nhất thời bị thái độ lạnh nhạt của Diệp Sở làm cho bối rối, ông biết Diệp Sở hận mình như vậy căn bản là sẽ không rảnh rỗi ngồi hàn huyên như người khác. Nhưng trong tâm khảm lại muốn Diệp Sở có thể quan tâm ông một chút. Diệp Quân Ninh khó khăn mở miệng:

"Ta biết, con vẫn còn khoảng cách với ta. Nhưng Sở Nhi, con có thể..." nói tới đây Diệp Sở lạnh lùng cắt lời:

"Ở đây không có ai tên Sở Nhi!"

Diệp Quân Ninh lòng chùn xuống, ông biết vấn đề này có lẽ không thể tiếp tục được nữa bèn chuyển sang một chủ đề khác:

"Con mới về, đường lại xa như vậy. Hôm nay ở lại đây nghỉ ngơi đi, ngày mai rồi bàn bạc"

Diệp Sở thản nhiên nói:

"Được" sau đó người làm lên dẫn hần vào phòng. Nhìn Diệp Sở xa cách như vậy, Diệp Quân Ninh lại hối hận với quyết định năm đó của mình, nếu sớm biết Diệp Sở nặng tình với Tân Yên như thế ông đã không ép buộc bọn họ. Nhưng mọi thứ đã lỡ làng rồi, có nói gì đi nữa cũng đều vô ích...

Cả đêm hôm đó tại Diệp gia, Diệp Sở không hề chợp mắt. Hần nhớ lại cảnh trước lúc rời đi Lưu Ly ôm hần khóc lại bắt hần phải hứa bình an trở về. Nghĩ đến đây, tâm trí Diệp Sở như được một dòng nước ấm áp chảy qua, ngọt tới tận tâm can. Hần ra ban công hóng gió, cầm điện thoại lên, chần chờ một lúc mới quyết định nhấn gọi. Diệp Sở chỉ sợ Lưu Ly đang ngủ nên không dám làm phiền giấc ngủ của cô, nhưng mà nỗi nhớ nhung lại khiến hần ấn phím gọi, Diệp Sở chỉ muốn nghe thấy tiếng của cô một chút, cho dù chỉ là tiếng thở cũng được, hần thật sự rất muốn nghe. (Si tình quá rồi anh ey >>)

Đợi khoảng ba mươi giây tưởng cô không bắt máy, Diệp Sở định dập trước nhưng đột nhiên lại nghe tiếng của cô:

"Cha nuôi?"

Tìm Diệp Sở chột nhảy lên một chút, hần cố dùng giọng bình tĩnh nhất để nói:

"Ừm, con chưa ngủ sao?"

Dừng một lát, bên kia Lưu Ly trả lời:

"Chưa, con đang ngắm sao!"

Diệp Sở có chút ngoài ý muốn, hần cũng đang đứng ở ban công nhìn lên bầu trời vậy có được coi là ngắm sao như Lưu Ly hay không? Hần cười cười, tự cho là mình có hơi đa tình rồi chẳng:

Diệp Sở rất muốn hỏi "Có nhớ ta không?" nhưng lời ra đến miệng cũng không cách nào nói được, cứ cảm giác có gì đó kỳ quặc nên liền sửa lại:

"Con ăn cơm chưa?"

"Chưa, con không muốn ăn!" nghe vậy Diệp Sở cơ hồ có chút lo lắng, hần gấp gấp hỏi:

"Sao lại vậy? Đầu bếp nấu không ngon sao? Mai ta sẽ đổi đầu bếp cho con, con thích ăn món gì nói đi ta sẽ cho người gọi đầu bếp nấu ngon nhất đến làm"

Lưu Ly lại đột nhiên nói một câu làm Diệp Sở hạnh phúc đến tay chân bủn rủn:

"Không, bọn họ nấu rất ngon. Nhưng không có cha nuôi ăn cùng, món nào cũng đều nhạt nhẽo!"

"Vậy... sau này ta lại về ăn với con"

Cúp điện thoại rồi mà câu nói đó của Lưu y vẫn cứ bám theo Diệp Sở suốt, cơ hồ là hần đã quên mất bản thân là ai rồi, tâm phế như bị đem đi ngâm nước nóng, ấm áp ngọt ngào làm Diệp Sở phải cười đến sáng lạn.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nhẫn

Chuyện ở Diệp gia dường như khó giải quyết hơn Diệp Sở nghĩ, mọi việc khá rối rắm và phức tạp đến bất ngờ.

Tổ chức của Diệp gia là một tổ chức sát thủ có quy mô lớn nhất hai khu vực Đông Nam Á và Đông Á, tổ chức không có tên nhưng lại được người đời gọi là Nhẫn, có nghĩa là tàn nhẫn vì thủ đoạn của những sát thủ này đều rất tàn nhẫn tuyệt tình với tiêu chí "Không tàn nhẫn không làm" đảm bảo cho khách nhân khi tìm đến Nhẫn đều nhận được một kết quả hài lòng nhất.

Mười lăm năm trước chính là thời kỳ hưng thịnh nhất của Nhẫn với danh tiếng vang xa như điều gặp gió. Mỗi một lần người của Nhẫn đi hành động hay đi giao dịch đều nhận được mức thù lao vô cùng hậu hĩnh, hơn nữa các hoạt động lớn nhỏ đều được bảo đảm đến mức độ hoàn hảo nhất.

Mỗi khi nghe đến Nhẫn, những tổ chức khác đều tự giác rút lui chỉ vì không muốn gây rắc rối không đáng có. Sát thủ nổi danh nhất lúc bấy giờ chính là Tàn Yên với nhan sắc mặn mà kiêu diễm và thủ đoạn ngoan tuyệt độc ác, cũng chính vì vậy mà Diệp Quân Ninh mới sống chết không để cho Diệp Sở và Tàn Yên thành đôi...

Mãi đến khi Diệp Sở rời đi, Nhẫn mới có dấu hiệu suy yếu do các phe phái bắt đầu hình thành. Bọn họ tự tách ra không nghe theo khuôn khổ, một số khác lại đi theo Diệp Sở dẫn đến tình trạng khủng hoảng kéo dài của Nhẫn. Đến bây giờ mặc dù vẫn còn danh tiếng trong giới, nhưng từ lâu Nhẫn do Diệp Quân Ninh điều khiển đã không còn nhiều phong độ như trước kia nữa mà ngày càng lụi bại dần dần dẫn đến tình trạng như bây giờ: hỗn tạp và nháo loạn.

Diệp Sở ngồi nhìn những báo cáo trên bàn do Diệp Quân Ninh mang tới mà trong lòng hồ nghi không dứt, một tổ chức với lịch sử lâu đời như vậy không thể nào không có cách điều khiển, nhất định là có người giữ trò.

Cụ thể trong thời gian gần đây liên tiếp xảy ra nhiều chuyện phi lý như người của Nhẫn tự tiện hành động lại còn tự ý hủy bỏ giao dịch, không những vậy còn có một số thành phần mang ấn ký của Nhẫn đi ám sát các quan chức nhà nước mặc dù trong điều luật của Nhẫn có ghi rõ "Tuyệt không giao dịch với những phi vụ liên quan đến chính phủ" để đảm bảo sự hoạt động ổn định nhất. Ngoài ra còn có vô số sơ hở đến từ nội bộ, điều này một sớm một chiều rất khó giải quyết.

Một bên Diệp Sở đang lao đầu vào giải quyết những chuyện này, bên kia Ninh Ngọc đã bắt đầu hành động. Sở dĩ cô ta dốc hết sức lực để cho Nhẫn loạn thành một đoàn như vậy chỉ với mục đích muốn tách Diệp Sở khỏi Lưu Ly.

Mặc dù mảnh khỏe của Ninh Ngọc sử dụng được, nhưng nhất định trong thời gian ngắn sẽ bị Diệp Sở phát hiện ra, nhiều lắm chỉ trụ được một tháng, nên cô ta chỉ còn cách là mau chóng ra tay, giải quyết nhanh gọn với Lưu Ly.

Mặc dù Diệp Sở để Lưu Ly ở lại nhưng hẳn vẫn cho người bảo hộ cô 24/24 nhất định không để xảy ra sơ sót như lần trước. Việc này làm Ninh Ngọc có hơi tổn sức.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cạm bẫy

Ngồi ở nhà một mình, Lưu Ly cảm thấy hơi trống trải. Cô đếm đếm, cha nuôi đi cũng được ba ngày rồi, vậy là còn đến hai mươi bảy ngày nữa... Ngồi thờ dài thườn thượt, chợt điện thoại rung lên.

Lưu Ly nhấc máy, giọng lười biếng:

"Alo?"

"Lưu Ly, là tớ đây" à thì ra là Dĩ Phàm. Nhưng mà mới sáng sớm cậu gọi điện cho cô làm gì? Lưu Ly ngoài ý muốn hỏi lại:

"Dĩ Phàm? Có chuyện gì sao?"

"Đi ra ngoài chơi với tớ không?"

Lưu Ly nghĩ một lát, thực ra cô chẳng muốn ra khỏi nhà chút nào. Nhưng mà nếu ở mãi trong phòng chắc sẽ mốc meo mất. Lưu Ly bèn nói:

"Được"

"Ok, hẹn cậu ở công viên!"

Lục Dĩ Phàm gạt điện thoại mà trong lòng thấp thỏm không yên, cậu cắn môi nhủ thầm "Lưu Ly, thực xin lỗi cậu!"...

Tất máy, Luru Ly nhanh chóng thay quần áo rồi đi ra ngoài. Ngay khi Luru Ly vừa bước ra khỏi cổng, đám vệ sĩ ngầm do Diệp Sở an bài liền lặng lẽ đi theo phía sau bảo vệ cô.

Trước tình hình đó, từ một góc khuất hiện ra một bóng người, hắn đưa mắt nhìn theo bóng Luru Ly rồi đi rồi nói với người trong điện thoại:

"Tiểu thư, đúng như người dự đoán. Diệp Luru Ly sau khi nhận được điện thoại của cậu Lục đã đi ra ngoài rồi, bên cạnh cô ta có rất nhiều người âm thầm quan sát. Bước tiếp theo..." dừng một lát như là đang chờ ra hiệu, bên kia đầu dây trả lời:

"Bước tiếp theo làm như kế hoạch, nhớ kỹ làm kín đáo một chút" sau đó tắt điện thoại.

Luru Ly ngồi ở ghế đá trong công viên, cô đợi khoảng hai mươi phút vẫn không thấy Lục Dĩ Phàm. Bởi vì là buổi sáng nên gió ngoài trời có hơi lạnh, bắt đầu làm Luru Ly run mình. Cô theo bản năng ôm chặt cái áo khoác rồi nhìn nhìn đồng hồ, sao Dĩ Phàm lại đến muộn vậy chứ?

Đợi thêm một lát có điện thoại của Lục Dĩ Phàm gọi tới, giọng áy náy:

"Luru Ly à, thực xin lỗi cậu hôm nay vốn định hẹn cậu đi chơi nhưng mà nhà tớ có việc gấp rồi, tớ không đến được!"

Luru Ly thở dài, hóa ra là như vậy, cô cũng chỉ đáp lại:

"À, không sao cả. Hôm khác đi cũng được, cậu cứ làm việc của cậu đi. Tớ không sao, đừng lo!"

"Vậy hẹn cậu hôm khác nhé?"

"Ừm, bye bye!"

Luru Ly chán nản nhìn những chiếc lá cuối thu rơi rụng trong công viên. Cô chợt nghĩ, không biết bây giờ Diệp Sở đang làm gì, liệu có nhớ cô chút nào không?

Thực ra Luru Ly rất rất muốn đường đường chính chính đứng trước mặt hắn nói ra một câu "Con thích cha nuôi!" nhưng mà cô cảm thấy làm như vậy ngược lại sẽ càng đẩy bọn họ tách xa nhau hơn. Đối với Diệp Sở có lẽ đó là một loại sỉ nhục, người đời sẽ nói cô loạn luân coi thường đạo lý,... Kết quả như vậy, cô không hề mong muốn chút nào...

Gió se lạnh, ngay khi Luru Ly vừa đứng dậy liền có một tấm ảnh bị gió thổi bay đến dưới chân cô. Luru Ly hiếu kỳ khom người nhặt ảnh lên, trong ảnh là một nhà ba người, trên môi của họ đều như có như không một nụ cười ấm áp.

Tấm ảnh đã sờn cũ, màu sắc ố vàng trên ảnh càng làm cho nó mang một màu sắc hoài cổ u buồn. Người phụ nữ dịu dàng dựa vào vai người đàn ông, ánh mắt của họ ấm áp đến kỳ lạ. Còn có đứa bé gái với gương mặt bầu bĩnh đáng yêu, tóc thắt hai bím mang một nụ cười vui vẻ và đơn thuần. Trang phục của họ cũng là kiểu gia đình bình thường, không có gì nổi bật.

Nhưng bức ảnh đó đã khiến Luru Ly đại ra.

Cô càng nhìn càng thấy đứa bé gái đó rất quen mắt, nó... nó chính là Luru Ly lúc nhỏ! Chính xác! Còn hai người đứng ôm cô chính là cha mẹ ruột của Luru Ly.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vén màn

Cô những tưởng những ký ức đau thương năm đó đã vĩnh viễn chôn vùi theo trận hỏa hoạn của mười ba năm trước, tại sao bây giờ bức ảnh này lại có thể xuất hiện ở đây? Cha cô, mẹ cô bọn họ có còn sống không? Cô rất muốn gặp họ, đã rất lâu rồi Luru Ly cố gắng đem những hồi ức buồn bã ấy chôn sâu vào nấm mồ tuyệt vọng, nhưng mỗi khi nhớ đến vẫn làm cô nhói nhói ở tim. Kết cục của gia đình họ, quả thực rất thảm khốc!

Luru Ly điên cuồng quay đầu tìm kiếm, nhưng nhìn mãi nhìn mãi cả công viên vẫn lặng ngắt như tờ... thỉnh thoảng có vài người đi ngang qua nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái. Những người vệ sĩ đứng ở đằng xa thấy cô vẫn chưa đi khỏi cũng không lên tiếng, họ căn bản không biết Luru Ly đã nhìn thấy thứ gì.

Cô lật phía sau bức ảnh, chỉ thấy dòng chữ:

"Ngày mai tám giờ sáng đến biệt thự Ninh gia"

Ký tên: Ninh Ngọc"

Luru Ly run rẩy ngồi thụp xuống ghế đá, tay chân lạnh ngắt nhưng không lạnh lẽo bằng tim cô lúc này. Gương mặt vốn không có mấy điểm hồng hào giờ này lại không còn chút huyết sắc, cô suy sụp ngồi đó nhìn bức ảnh cũ nát trong tay.

Trong lòng dấy lên một linh cảm không lành, theo bản năng Luru Ly ôm chặt bức ảnh đó khóc lớn, cô ngồi khóc suốt hai tiếng đồng hồ. Người đi đường cũng ngày một đông hơn, có người còn dừng lại an ủi hỏi han cô còn có người thì nhìn cô đầy quái gở. Mỗi khi có ai đó hỏi, cô lại khóc lớn hơn khóc đến mức khàn cả cổ, còn những người kia cũng biết không thể nói được gì nên đành lẳng lặng bỏ đi.

Mãi đến trưa, Luru Ly rốt cuộc cũng ngừng khóc. Cô nhìn người trong ảnh, giọng nói khàn đặc và nấc nghẹn:

"Cha, mẹ... Con gái vô dụng. Đã không thể tìm được hài cốt của hai người..."

Những người vệ sĩ đi theo cô thấy tình thế không ổn bèn không biết làm sao, họ đưa mắt nhìn nhau, sau cùng quyết định gọi cho Diệp Sở. Nhưng mà lúc này lại nhận được tín hiệu tắt nguồn, có lẽ Diệp Sở đang tập trung xử lý công việc nên quên sạc pin rồi. Họ đành bất lực lắc đầu nhìn nhau.

Luru Ly về biệt thự, cô không nói không rằng chỉ một đường đi thẳng lên lầu. Quản gia nghe vệ sĩ thuật lại chuyện lúc sáng bà chỉ nghĩ do cô nhớ Diệp Sở quá nên mới không kìm được cảm xúc, thỉnh thoảng mấy ngày nay cô cũng hay buồn bã nên bà không dám nhiều lời lại sợ chọc cô buồn hơn.

Luru Ly mệt mỏi gục trên giường, cô lật đi lật lại bức ảnh gia đình mình mà không rõ trong lòng có tư vị gì. Còn nhớ chuyện năm đó, cô thực sự rất sợ hãi. Bọn họ mặc đồ đen, không nói lời nào liền xông vào nhà bắt trời cha mẹ của Luru Ly.

Ngay khi vừa trông thấy bọn họ ở cổng, cha mẹ Luru Ly liền mang cô đi xuống mật đạo dưới lòng đất để trốn. Nhưng mà vừa đi được vài bước bọn họ đã bao vây khắp căn nhà, nếu bây giờ đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Cha mẹ cô đành để cô lại một mình ở mật thất, sau đó mẹ của Luru Ly ôm cô khóc nức nở, bà không nói gì nhiều chỉ nói vồn vện vài chữ:

"Con hãy sống cho tốt... cha mẹ... yêu con!"

Nói rồi hai người nắm tay nhau đi về hướng ngược lại còn Luru Ly thì ngồi đó trơ mắt nhìn họ đi ra nơi nguy hiểm. Trước khi khuất bóng cha của Luru Ly còn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Cô trốn trong mật thất một ngày một đêm không dám ngủ. Khi cha mẹ Luru Ly vừa rời đi không bao lâu liền nghe thấy tiếng súng nổ vang trời, ngay sau đó một luồng khí nóng hùng hực xông tới làm Luru Ly suýt chết ngạt. Lúc cô lên được khỏi mật đạo cũng đã là chiều hôm sau. Luru Ly nhìn căn nhà của bọn họ cháy đến tro bụi không còn gì ngoài những khung sắt thép bê tông. Dưới đất lổm đóm những mảng đen đặc, trận hỏa hoạn thiêu rụi hoàn toàn sự sống... Cha mẹ của cô cũng chết tại đó...

Từ đó Luru Ly trở thành trẻ lang thang nơi đâu đường xá chợ, lúc ấy cô chỉ mới năm tuổi mà phải sống cuộc đời bất hạnh như thế. Mãi đến hai năm sau cô mới gặp được Diệp Sở...

Luru Ly nằm trên giường suy nghĩ suốt một đêm. Ninh Ngọc từ trước đến nay hoàn toàn không có ý tốt, tại sao cô ta lại biết được chuyện gia đình cô chứ? Luru Ly suy nghĩ rất nhiều, định mang chuyện này nói với Diệp Sở, nhưng mà cô sợ lực này hẳn đang rất bận rộn, dù sao chuyện này cũng là chuyện của cô.... vẫn không nên làm phiền cha nuôi thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tìm Ninh Ngọc

Diệp Sở một mình ngồi trong căn phòng tối, ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ hắt vào gương mặt đầy mệt mỏi của hắn khiến vẻ lãnh đạm thường ngày càng được phô bày rõ nét. Diệp Sở gạt điều thuốc trong tay, ánh mắt như có như không nhìn vào tập tài liệu trên bàn, khóe môi khẽ cong lên:

"Ninh Ngọc, cô được lắm!"

Thuộc hạ ở bên cạnh thấy Diệp Sở vẫn bình tĩnh như vậy thì không khỏi sốt ruột:

"Thiếu gia, cậu nói chuyện này nên xử lý thế nào?"

Diệp Sở không vội trả lời ngay, lại tiếp tục thong thả đốt một điều thuốc, đưa đôi mắt lãnh diễm nhìn ra ngoài, hắn nở một nụ cười trào phúng:

"Cô ta đã muốn chơi, chúng ta cứ từ từ mà chơi!"

Khi nhận được kết quả điều tra nội bộ của Diệp gia, Diệp Sở hơi có chút ngoài ý muốn. Hắn không ngờ người một tay tỉ mỉ sắp đặt mọi việc lại là Ninh Ngọc. Lúc trước khi nghe tin Ninh Ngọc bị tàn phế, hắn vẫn cho rằng cô sẽ không còn sức làm chuyện gì, nhưng xem ra vẫn là Diệp Sở coi thường Ninh Ngọc. Có lẽ mỗi tình đơn phương của Ninh Ngọc đối với hắn từ lâu đã biến thành hận thù, lần này ra tay e sẽ là cá chết lưới rách...

Nhưng Diệp Sở rốt cuộc vẫn không hiểu, Ninh Ngọc đặt ra chuyện này để làm gì? Điều đó chẳng có lợi gì cho cô ngoài việc khiến Diệp Sở phải vất vả một chuyến cả...

Lưu Ly ngồi thần thờ trước gương, nhìn đồng hồ trôi qua từng giây từng phút. Cả đêm hôm qua cô không thể ngủ ngon được, nếu nói trên đời này thứ gì đáng sợ nhất có lẽ Lưu Ly sẽ trả lời đó là gương mặt cô lúc này: hốc hác, tiêu tụy và u uất. Cuối cùng khi kim đồng hồ chỉ đến bảy giờ ba mươi, Lưu Ly cũng quyết định: dù cho có thể nào đi nữa cô cũng phải đến gặp Ninh Ngọc một chuyến để hỏi cho ra lẽ.

Lưu Ly không dùng xe nhà để tài xế đưa đi mà cô chỉ bắt một chiếc taxi rồi nói địa điểm để bác tài chở đến.

Những vệ sĩ mà Diệp Sở chuẩn bị cho Lưu Ly thấy cô có hành động bất thường liền gọi điện thoại cho Diệp Sở:

"Ông chủ, tiểu thư hôm nay đi ra ngoài nhưng lại không để tài xế của chúng ta chở đi. Cô ấy đi taxi, cũng không biết là đi đâu"

Đầu bên kia Diệp Sở nghe được tin tức này thì chân mày hơi nhíu lại, hần trăm tính nói:

"Bảo vệ tiểu thư cho tốt" sau đó vệ sĩ "Rô" một tiếng rồi nhanh chóng tắt máy sau đó nhanh chóng lần theo dấu chiếc taxi đã chở Lưu Ly.

Khi taxi dừng lại cũng là lúc bọn vệ sĩ hít phải một ngụm khí lạnh, không ngờ tiểu thư lại đến biệt thự Ninh gia. Bọn họ vốn còn muốn lảng lạng xông vào để quan sát, nhưng chưa kịp động đã bị hệ thống an ninh trước cửa Ninh gia làm cho lúng túng. Trong lúc đi quá sợ ý chỉ nghĩ Lưu Ly đi đến nhà ai đó, vạ vạ không ngờ sẽ đến Ninh gia nên họ mới không mang theo các thiết bị bẻ khóa điện tử, nếu không chỉ với những thứ đồ chơi này sao có thể làm khó vệ sĩ của Diệp Sở?

Những kẻ đó ở bên ngoài ta nhìn người người nhìn ta, quyết định sẽ chờ ở đây hai tiếng. Nếu sau hai tiếng mà tiểu thư vẫn không ra họ nhất định liều chết với Ninh gia.

Lưu Ly đứng trước cổng biệt thự xa hoa của Ninh Ngọc, cô hít thở thật sâu cố ép mình bình tĩnh hơn. Lưu Ly nhấn chuông, ngay sau đó liền có một người giúp việc ra mở cửa, thái độ rất khách sáo:

"Diệp tiểu thư, mời vào!" Lưu Ly kinh ngạc nhìn bà ta, sao bà ta lại biết cô chứ?

"Sao bà biết tôi?" Lưu Ly mở to mắt hỏi. Người giúp việc rất thành thật nói:

"Là tiểu thư đã dặn tám giờ sáng này Diệp tiểu thư sẽ đến nên nói chúng tôi ở đây đợi để mở cửa" Lưu Ly nghe xong cũng biết là có chuẩn bị nên không hỏi gì nhiều liền theo người giúp việc đi vào.

Bên trong biệt thự bài trí rất xa hoa, trần nhà khảm ngọc thạch sáng bóng, ngay cả nền nhà cũng dùng loại ngọc thượng đẳng để lát vào. Nội thất trưng bày đều là những món đồ mang đầy thi vị như tranh chữ, đàn tranh, đàn tỳ bà,... Nhìn vào cho người ta cảm giác chủ nhân của nơi này có lẽ là một người đài các kiêu sa, rất xứng đáng với Ninh Ngọc.

Lưu Ly cũng không có nhiều tâm trạng để thưởng thức, ngay sau đó người giúp việc trực tiếp đưa cô lên lầu. Lưu Ly trong lòng hoài nghi không dứt, tại sao không xuống đại sảnh để nói chuyện mà phải lên lầu? Nhưng cũng không nói ra, chỉ lẳng lặng đi theo...

Cửa phòng vừa được mở ra, Lưu Ly liền biết mình đã hỏi thừa rồi. Nhìn bóng lưng của cô gái đang ngồi trên xe lăn, mặt hướng ra cửa sổ mà trong lòng Lưu Ly trào lên sự thương hại. Còn ai có thể tưởng tượng được một vị tiểu thư kiêu căng quyền quý một thời bây giờ lại trở thành phế nhân phải ngồi ở xe lăn, cảm giác đó cũng giống như việc bạn đang ở trên đỉnh núi cao chót vót dùng một cái bị đánh ngã xuống lòng biển sâu vô tận, sâu không thấy đáy...

Lưu Ly bước vào, người giúp việc lập tức khép cửa phòng lại động tác dứt khoát nhẹ nhàng. Cô đứng đó một lúc, năm phút trôi qua vẫn không thấy Ninh Ngọc quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Muốn biết không?

Lưu Ly bước vào, người giúp việc lập tức khép cửa phòng lại động tác dứt khoát nhẹ nhàng. Cô đứng đó một lúc, năm phút trôi qua vẫn không thấy Ninh Ngọc quay đầu lại.

Lưu Ly thử thăm dò:

"Ninh Ngọc? Cô dụ tôi đến đây chỉ để nhìn lưng cô thôi à?"

Nghe được giọng nói của Luru Ly, khoe môi Ninh Ngọc bắt gặp khẽ nhếch lên. Nhưng ngay sau đó liền biết mất, cô ta thần nhiên nói:

"Thấy sao? Tôi bây giờ rất đáng thương có đúng không?"

Ninh Ngọc đột nhiên hỏi như vậy làm Luru Ly nhất thời không biết nói gì, cô chỉ cười nhẹ:

"Cười nhạo người khác không phải là thói quen của tôi, còn về việc cô có đáng thương hay không cũng không khiến tôi bận tâm."

Ninh Ngọc lại bắt tri bắt giác nở nụ cười, một nụ cười châm biếm:

"Không tồi! Khẩu khí này không hổ là người ở bên cạnh Diệp Sở bao nhiêu năm, ngay cả cách nói chuyện cũng giống nhau như vậy."

Nghe cô ta nhắc đến Diệp Sở, Luru Ly cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc chỉ lạnh lùng đưa bức ảnh ra trước mặt Ninh Ngọc:

"Cô nói đi, chuyện này là sao?"

Ninh Ngọc ngừng cười, cô ta nhìn bức ảnh đó vài giây, sau đó lại như chìm trong hồi ức rồi nói:

"Những gì tôi biết chỉ là một nửa mà thôi, còn nửa còn lại cô phải đi hỏi Diệp Sở"

"Cái gì?"

"Toàn bộ chân tướng của năm đó, chỉ có Diệp gia là người rõ ràng nhất"

Luru Ly kinh ngạc, chuyện này tại sao lại có liên quan đến cha nuôi? Nhất định cô ta đang bày mưu kế, cô không thể mắc bẫy được. Nghĩ vậy Luru Ly đồng ý nói:

"Ninh Ngọc, tôi biết cô hận cha nuôi. Nhưng cô cũng đừng đem ông ấy ra để làm cái bàn đạp cho âm mưu âm hiểm của cô. Hôm nay tôi đến đây đúng là quá phí thời gian" sau đó định rời đi, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe Ninh Ngọc nói:

"Diệp Luru Ly, là cô quá tin tưởng Diệp Sở hay là do cô không dám đối mặt?"

Luru Ly liền quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt khiêu khích của Ninh Ngọc, cô nâng mặt nói:

"Được! Vậy cô thử nói xem cô biết được những gì?"

Ninh Ngọc như đã đạt được ý nguyện, cô ta khẽ nâng mắt tầm mắt chạm vào bức ảnh rồi lại đi chuyển ra ngoài cửa sổ. Những chuyện cô ta biết được đều là đòn trí mạng của Diệp Sở, nên cô ta sẽ kể cho Luru Ly nghe không sót một chữ gì, để xem cô sẽ có bộ dạng như thế nào!

Ninh Ngọc chậm rãi đẩy bánh xe lăn về phía trước sau đó nhìn Luru Ly, từ từ nói:

"Năm đó, gia đình cô đã bị người ta giết hại. Sau khi giết còn phóng hỏa thiêu rụi thi thể và nhà cửa, không sót lại thứ gì có đúng không?"

Ánh mắt Luru Ly khẽ biến, mặc dù chuyện đã qua rất lâu nhưng khi nghe lại từ miệng kẻ khác lại khiến Luru Ly không khống chế được. Cô cố gắng ngăn dòng lệ nóng, tiếp tục hỏi:

"Đúng vậy! Nhưng chuyện này thì sao?"

Ninh Ngọc nói tiếp:

"Cô có biết ai là người đứng ra làm chuyện đó hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Một nửa chân tướng

Luru Ly trở nên căng thẳng, hô hấp càng dồn dập hơn, cô nắm chặt cái túi xách. Dừng một lát, Ninh Ngọc nói:

"Là Diệp gia. Tôi không biết được nguyên nhân bên trong đó thế nào, nhưng khi tôi đi điều tra thân thế của cô tôi cảm thấy dường như mọi manh mối đều đứt gãy. Tôi đoán có người muốn che giấu chuyện này không muốn cho tôi tìm được thông tin về thân phận của cô, người đó không ai khác ngoài Diệp Sở! Nhưng mà... nếu Diệp gia giỏi về sát thủ thì Ninh gia lại đứng số một về tình báo. Cho dù là tin tức khó nắm bắt đến mức nào, chỉ cần Ninh gia muốn tất cả sẽ đều nằm trên một tờ giấy!"

Lưu Ly nghe xong câu nói đó của Ninh Ngọc, tựa hồ cả thế kỷ sau cô mới có phản ứng trở lại, giọng nói thẳng thốt:

"Cái gì? Cô nói Diệp gia? Tại sao có thể như vậy được. Nếu... nếu năm đó Diệp gia ra tay, tại sao cha nuôi lại còn muốn nhận nuôi tôi?"

Ninh Ngọc lắc đầu tỏ vẻ bất lực:

"Tôi nói rồi, nguyên nhân sâu xa cô phải đi hỏi Diệp Sở. Còn việc tại sao hân nhận nuôi cô, tôi hình như biết được nguyên nhân đấy. Có muốn nghe không?"

Lưu Ly theo bản năng liền gật đầu. Ninh Ngọc cười nhẹ:

"Cô có nghe nói về Tần Yên chứ? Cô ta là sát thủ nổi tiếng nhất của Diệp gia thời kỳ hưng thịnh, cũng là người Diệp Sở yêu say đắm, cũng là người khiến tôi không thể gả vào Diệp gia, cũng là người bị Diệp Quân Ninh_ cha ruột của Diệp Sở huy động toàn bộ sát thủ để giết chết và quan trọng... cô ta cũng là người thực hiện vụ thảm sát của gia đình cô!"

Chưa kịp để Lưu Ly kịp tiêu hóa những thông tin này, Ninh Ngọc lại tiếp tục nói:

"Nhưng mà, những thứ đó không quan trọng. Quan trọng là bộ dạng của cô cực kỳ giống Tần Yên. Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau tôi đã nhận lầm cô với Tần Yên chứ? Haha, Diệp Sở uống cho hân một đời tuần lảng lại đi tìm kẻ thế thân trong chính cuộc tình dang dở của mình!"

Lưu Ly ngã phịch xuống sàn nhà, gương mặt cô tái đi, thần sắc trừ bỏ kinh hãi còn có đau đớn không nói nên lời. Lưu Ly ôm ngực, nước mắt trên mặt đã giàn dụa nhưng cô không bận tâm. Lưu Ly nhìn Ninh Ngọc, cô cố nén đau buồn đang trào dâng trong tim, lạnh lùng hỏi:

"Cô có bằng chứng gì không?"

Nếu không có bằng chứng cô sẽ không tin đâu! Chỉ cần Diệp Sở nói không phải, cô sẽ tin tưởng hân. Mọi thứ có thể đều là giả, nhưng tình cảm của Diệp Sở dành cho Lưu Ly không thể nào là giả được. Ti như trên đời này có hàng ngàn hàng vạn loài hoa, nhưng người ta chỉ thích chọn hoa hồng để làm biểu tượng cho tình yêu. Tình cảm của Lưu Ly dành cho Diệp Sở chính là như vậy, mặc cho có rất nhiều sự lựa chọn nhưng khi đối mặt cô vẫn chỉ có thể nghĩ về Diệp Sở và chọn cách tin tưởng hân.

Nhưng hiện thực lại dội cho Lưu Ly một gáo nước lạnh khi Ninh Ngọc mở tập tài liệu ra. Trên đó có đầy đủ những thứ mà cô cần để chứng minh cho vụ thảm sát năm đó.

Lại lần nữa, Lưu Ly rơi vào địa ngục. Người cha nuôi cô nhất mực thương yêu lại là người đã làm cho gia đình cô tan nát, giết sạch cha mẹ cô. Bản thân cô cho rằng mình độc nhất vô nhị, là báu vật quý giá của Diệp Sở hóa ra lại chỉ là một kẻ thế thân... Tất cả hiển nhiên đến buồn cười...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trò chơi cuối cùng (1)

Bên này, ngay khi vừa nhận được cuộc gọi của vệ sĩ, Diệp Sở đã cảm thấy có gì đó không đúng. Khi hân biết được tin Lưu Ly đến tìm Ninh Ngọc, thật sự cảm thấy rất bất an. Tuy hân có thể cam đoan Ninh Ngọc không dám động tới Lưu Ly, nhưng mà, rốt cuộc cô ta muốn làm gì? Thâm kế của người phụ nữ này đúng là vượt xa những tiểu thư đài các khác...

Diệp Sở nghe điện thoại xong, trong lòng tràn đầy khó hiểu. Hân tựa người vào ghế, đôi chân mày sắc bén nhíu lại, tự hỏi:

"Ninh Ngọc, cô cuối cùng muốn chơi trò gì?"

Lưu Ly không biết mình về nhà bằng cách nào, cô cảm thấy cả người đều lạnh đi, tê tái từ trong lòng lan ra đến từng tế bào trên cơ thể, ê ẩm khó chịu vô cùng. Lưu Ly nằm vật ra giường, bình thường cô rất ghét khóc, nhưng đến lúc này cô mới hiểu, con người cho dù có mạnh mẽ đến đâu khi gặp phải đau kích trí mạng thì nước mắt chính là liều thuốc hữu hiệu nhất. Mặc dù nó không giải quyết được vấn đề, nhưng ít ra nó cũng khiến mình nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Cứ như thế, Lưu Ly mở to mắt nhìn trần phòng rồi nước mắt như những hạt châu sa bị đứt thì nhau rơi xuống, lan ra nơi khóe mắt làm thấm ướt một mảng lớn ga giường. Cô đưa bức ảnh của gia đình lên trước mặt, rèm mi bị nhòe đi vì nước mắt nhưng vẫn nhìn thấy, tấm ảnh có ba và mẹ còn có cả cô nữa, bọn họ đều đang cười rất tươi, rất hạnh phúc, có điều giờ đây chỉ còn lại một mình Lưu Ly, nụ cười năm nào giờ đã như mây khói mà tan biến mất vào cõi hư vô.

Năm đó một lúc, cô ngủ từ lúc nào không hay. Trong cơn mơ, Lưu Ly nhìn thấy ba và mẹ mình. Họ mặc một bộ quần áo rách rưới, trên người đầu đầu cũng là máu, vết máu loang lổ trên quần áo và trên mặt họ như minh chứng cho nỗi thống khổ dày vò họ đã phải trải qua trước khi chết. Xung quanh họ là biển lửa mênh mông, bao trùm là một màu chết chóc.

Hai người nhìn cô, ánh mắt đầy u oán:

"Tại sao không báo thù cho chúng ta? Tại sao?"

Luru Ly đứng đó, cô không biết nói gì, chỉ lấp lửng:

"Con... con..."

"Đồ bất hiếu! Nhận giặc làm cha!"

"Con không... ba... mẹ"

Họ nhìn Luru Ly một lần nữa, vẫn là ánh mắt thống hận ấy. Sau đó nắm tay nhau quay đầu bước đi. Luru Ly rất muốn níu hai người lại, nói đừng bỏ con, nhưng mà dường như họ không nghe thấy. Ba mẹ cô vẫn mặc kệ mà dứt khoát bước đi.

"Không!" một tiếng hét kinh hãi trong màn đêm của chính mình đã đánh cho Luru Ly quay về với thực tại, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt cô xanh tái, hai bàn tay vẫn nắm chặt cái chân không chịu buông ra. Trong lòng vẫn còn nhớ tới khung cảnh trong mơ, thoáng chốc đã làm cô đau đớn.

Hóa ra ba mẹ vẫn còn hận cô tại sao lại nhận giặc làm cha, tại sao lại không báo thù cho họ. Nhưng mà... Diệp Sở đối với Luru Ly, cô không có khả năng, cô lại càng không muốn nghĩ tới chuyện báo thù gì đó, tất cả đều rất dằn vặt, rất dày vò,... Yêu một người thì khó, nhưng để hận một người đã từng yêu lại càng khó khăn hơn. Nỗi đau này nó như có hàng vạn mũi tên đang hung hăng đâm vào người làm tim gan chảy máu...

Có ai nói cho cô biết bây giờ cô nên làm gì hay không? Đến khi hần quay về rồi, cô phải đối mặt với hần thế nào, hần nếu biết cô đã biết hết mọi chuyện, hần liệu có đem giết cô không? Luru Ly cô có đủ khả năng để chơi bài ngựa với Diệp Sở không? Khi mọi thứ được đưa ra ánh sáng, có phải đó là lúc mối duyên phận cha con nuôi của bọn họ đã đi đến hồi kết?

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trò chơi cuối cùng (2)

Những câu hỏi này xoay quanh tâm trí của Luru Ly, nó như những sợi dây thép gai quấn chặt cô trong đó, không có lối thoát, lại càng vùng vẫy càng đau đớn, cứ như vậy chắc cô sẽ chết mất! Luru Ly ôm đầu, cô vội lấy lọ thuốc ngủ trên bàn, đổ ra vài viên. Chuyện cần làm bây giờ là ngủ trước đã, ngủ xong rồi mới có thể nghĩ tiếp được. Mơ mơ màng màng, cô lại nằm xuống, đôi mắt nhắm lại nhưng sự khổ hận vẫn cứ theo vào giấc ngủ mon men mãi trong lòng...

Diệp Sở đang ngồi ăn sáng với Diệp Quân Ninh, chợt có một vệ sĩ mặc áo đen dáng vẻ hốt hoảng chạy vào. Hần cúi người xuống, giọng nói vì vội vã mà khó khăn hơn:

"Không xong rồi, không xong rồi!"

Diệp Quân Ninh và Diệp Sở bỏ bữa xuống, hai người nhìn vệ sĩ. Diệp Sở không nhanh không chậm nói:

"Có chuyện gì?"

"Lô... lô hàng vũ khí của đối tác do Kha phụ trách nhận hàng chuyển qua biên giới của nước F gặp phải đột kích. Hiện giờ hàng không biết ở đâu, còn Kha cũng mất tích. Lô hàng đó giá trị đến năm triệu đô, nếu rơi vào tay chính phủ, trên đó còn có ký hiệu bảo kê của tổ chức. Chuyện này..." tên vệ sĩ vừa nói vừa toát mồ hôi hột.

Chuyện lần này làm sao có thể thất bại như vậy, từ xưa đến giờ Nhẫn rất ít khi nhận giao dịch giao hàng, nhưng một khi đã nhận là phải làm cho đến nơi đến chốn. Hơn nữa, kẻ nào dám cướp hàng của Nhẫn cũng xác định là một đi không trở lại.

Nếu việc này giải quyết không ổn thỏa, e là sẽ ảnh hưởng đến cả Nhẫn và đối tác, hậu quả khôn lường. Đối tác lần này nhận định đây là chuyển hàng quan trọng lại là người có giao tình với Diệp Quân Ninh nên mới ra sức nhờ Nhẫn bảo kê chuyển hàng giúp, tuy rằng nói hàng mất có thể dùng tiền để đền, nhưng cái mất tiếp theo đó là danh dự của Nhẫn, cái tiếp theo nữa là rất có thể sẽ là cơ hội để cảnh sát điều tra những vụ án móc nối liên quan đến Nhẫn.

Diệp Quân Ninh tuy thật sự có chút lo lắng, nhưng ông ta tin tưởng Diệp Sở có thể giải quyết được chuyện này, Diệp Quân Ninh đổi sắc mặt nhìn qua Diệp Sở:

"Sở, con thấy chuyện này thế nào?"

Diệp Sở vừa lau miệng vừa bình thản nói:

"Con sẽ đích thân đi giải quyết!"

Diệp Quân Ninh dù sao cũng là người từng trải mấy chục năm trong giới, ông ta có chút lo lắng:

"Nhưng mà, ta e chuyện này không đơn giản. Con cứ nghĩ xem, đám cướp hàng của Nhấn, trong giới này còn có ai đủ khả năng? Trừ phi... đây là một cái bẫy!"

Khóe môi tà mị nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, ả ả còn có sự hứng thú:

"Bây giờ không quan trọng, quan trọng là người ta đã có lòng quảng thi ít nhất mình cũng nên đến mắc lưới cho họ vui lòng mới phải!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trần Bội Vy

Ban đêm, gió se se lạnh thổi tạt qua mái tóc dài đen óng của cô gái làm thân hơi run lên. Nhưng mà cô vẫn không về nhà, cô khoác chiếc áo len mỏng, đứng bên bờ sông Mie thơ mộng trữ tình của thành phố, ngắm nhìn ra thế giới xa xăm vô tận.

Xung quanh cô là những đôi tình nhân còn trẻ, thỉnh thoảng họ ngượng ngùng trao nhau những cái hôn vụn vặt, những ánh mắt triu mến mang ý cười dịu dàng. Còn có những cụ già chống gậy dạo bước đi chậm rãi. Quang cảnh toàn một màu ấm áp. Có điều khung cảnh ấy lại dường như chẳng làm Luru Ly khá hơn chút nào. Cô vẫn thẫn thờ nhìn ra bên kia sông, có vẻ như đang mong ngóng một điều gì đó.

Bất chợt trên vai có người vỗ một cái, theo phản xạ Luru Ly quay sang thì thấy đó là một cô gái còn rất trẻ, trên gương mặt là nét cười tươi tắn, trông cô gái ấy tràn đầy sức sống như một đóa hoa hướng dương của buổi sớm mai.

"Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi thấy cô hình như có tâm trạng? Có muốn chia sẻ chút không?"

Cô gái rất ân cần mà hỏi Luru Ly những chuyện này. Luru Ly chỉ nhẹ nhàng đáp:

"Không có gì, cảm ơn cô"

Cô gái ấy lại nói tiếp:

"Có chuyện gì cô có thể tìm một người nào đó để tâm sự, đôi khi không nên giữ trong lòng làm gì. Trên đời này đâu phải ai cũng được sống một cuộc đời hoàn mỹ, có tâm trạng là chuyện đương nhiên, không cần phải xấu hổ!"

Luru Ly bị nói trúng tim đen, cô chỉ thờ dãi, cười nhạt:

"Cô nói rất đúng, nhưng chuyện của tôi dù có nói ra cũng chưa chắc đã giải quyết được"

"Nhưng cô cứ nói đi, tôi không giúp được thì sẽ làm cái thùng rác để cô quăng bức bối vào!"

Luru Ly nghe cô gái nói vậy có hơi ngoài ý muốn mà mỉm cười. Cô gái này thật thú vị! Luru Ly nhìn ra bờ sông, khẽ nói:

"Cô nói xem, nếu cô yêu phải một người không nên yêu thì cô sẽ làm thế nào?"

Dường như rất hợp tâm trạng, cô gái ả ả:

"Yêu một người không nên yêu đúng là rất đau đớn, có điều cô cũng không cần quá bi quan. Chưa chắc tình yêu đó của cô đã là không có khả năng, sau này cô vẫn có thể yêu một người khác tốt hơn, hoặc là từ từ biến không thể thành có thể!"

"Tôi cũng rất muốn như vậy, nhưng càng quên lại càng nhớ. Biết phải làm sao? Còn từ không thể thành có thể, cái đó lại càng khó khăn hơn" nhìn qua cô gái một lát. Luru Ly thấy hình như cô ấy cũng có tâm sự, cô nhẹ nhàng hỏi:

"Còn cô, hình như cũng có điều gì đó đúng không?"

Cô gái lắc lắc đầu, cười khổ:

"Ngày mai tôi phải lấy chồng rồi!"

"A? Vậy chúc mừng cô nha!"

"Vui về gì đâu mà chúc mừng, tôi cũng như cô vậy thôi!"

Luru Ly khó hiểu nhìn cô ấy, thấy cô ấy đúng là có chút không vui khi nhắc đến chuyện này:

"Như tôi?"

"Ừm, cô thì yêu người không nên yêu còn tôi thì phải lấy người tôi không muốn lấy. Tại sao phụ nữ chúng ta lại khổ đến như vậy chứ!"

Bây giờ Luru Ly mới hiểu, thì ra cô gái này bị ép hôn. Chả trách tâm tình cô lại có chút buồn bã, sự đồng cảm dâng lên trong đáy mắt. Luru Ly nắm tay cô ấy:

"Nếu cô không muốn lấy thì tại sao không từ hôn?"

"Từ hôn? Nếu tôi làm được tôi cũng đã làm rồi. Chỉ là, ngay cả việc bỏ trốn tôi cũng không trốn được thì từ hôn có tác dụng gì, đã gọi là ép hôn thì chuyện này đâu do tôi làm chủ."

Như hiểu ra điều gì, Luru Ly cảm thán:

"Cô sống khổ sở như vậy mà vẫn còn tâm trạng ra đây an ủi người khác, đúng là hiếm gặp!"

"Nếu không như thế thì còn biết làm sao. Vui vẻ hay không vui vẻ, hạnh phúc hay không hạnh phúc là do chính mình quyết định. Chỉ cần cô có lòng tin, cô nhất định sẽ lạc quan như tôi thôi. Trên đời này, vạn vật đều là hữu duyên hữu ý, nếu hữu duyên vô ý có chăng cũng là do con người quá mức vội vàng mà bỏ quên đi sự lạc quan bên trong đó, họ chỉ chăm chú vào cái đau khổ thì đến bao giờ mới thoát ra được cái bể sân si cho mình tạo ra chứ!"

Trong đầu Luru Ly lóe lên, chợt cô như đã tìm được câu trả lời, cô kích động:

"Đúng rồi! Nhất định là do chính mình, chuyện này chưa hẳn đã kết thúc!"

Cô gái nghe Luru Ly nói vậy chỉ mỉm cười dịu dàng. Luru Ly hào hứng hỏi:

"À mà từ này tôi cũng chưa hỏi, cô tên gì vậy?"

"Tôi là Trần Bội Vy, còn cô?"

"Tôi là Diệp Luru Ly!"

Bên bờ sông Mĩ xinh đẹp, nụ cười nở rộ trên môi hai cô gái, họ nhìn nhau như là tìm được người bạn tuyệt vời nhất của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Biến hóa

Buổi tối, màn đêm yên tĩnh ở thành phố B làm tâm hồn con người trở nên xao xuyến, nhất là những người đang mang nặng nỗi nhớ nhung da diết.

Diệp Sở ra ban công, hẩn ngửa mặt nhìn lên trời, bầu trời đen thăm thẳm với vầng trăng vàng nhạt treo vắt lên đỉnh đầu. Gió lùa qua làm những sợi tóc nâu trước trán của Diệp Sở phất lên một chút để lộ ra dung nhan tuấn mỹ, giờ khắc này như mị hoặc vạn phần. Sao hẩn nhớ Luru Ly của hẩn quá! Nhớ đôi mắt to tròn đáng yêu, nhớ những cử chỉ nhỏ nhặt nhưng lại làm tim hẩn mềm nhũn ra...

Từ đầu hẩn nhận nuôi cô bé hẩn chỉ nghĩ cuộc sống của mình quá cô đơn, nhất thời muốn tìm kiếm một ai đó có thể ở bên cạnh cho hẩn yêu thương chăm sóc.

Tìm một cô gái ư? Nhưng lòng hẩn bây giờ chỉ có duy nhất hình bóng của Tần Yên. Tìm một người bạn tri kỉ ư? Hẩn cảm thấy xung quanh mình tất cả đều lọc lừa dối trá, căn bản sẽ không tồn tại thứ gọi là tri kỉ. Càng không nói đến có bao nhiêu người ngoài kia muốn hẩn chết, tri kỉ... thật sự không thể có!

Cô đơn quá lâu làm lòng người nguội lạnh, Diệp Sở nhìn mọi thứ xung quanh đều một màu lạnh lẽo tối tăm, cho đến khi... Trên con đường tấp nập người xe, hẩn thất thần suýt nữa đâm phải một cô bé. Cô bé ăn may bản thủ gãy gò, nhưng ánh mắt lại sạch sẽ trong sáng làm tâm Diệp Sở cảm thấy có chút bất ngờ.

Thông thường con người sẽ chi phối hoàn cảnh hoặc là hoàn cảnh sẽ thay đổi con người. Cô bé này chắc chắn không phải là loại người thứ nhất nhưng

lại càng không phải loại người thứ hai. Cô bé này thật sự khiến hắn có cảm giác muốn được bảo vệ, tuy hắn có bối cảnh hắc đạo nhưng ngay lúc ấy hắn lại mong muốn cô bé này được lớn lên trong ánh sáng. Hắn trước nay nhìn người không phân biệt lai lịch hoàn cảnh, chỉ cần là người hắn muốn hắn sẽ có cách đem về bằng được.

Ngày ấy mang Luru Ly về, hắn chỉ nghĩ muốn bảo vệ Luru Ly như kiểu người cha chăm sóc cho con gái. Có điều càng ngày Luru Ly càng lớn, dung mạo lại có chút hao hao Tần Yên làm hắn có hơi quẩn bách. Đã có lúc hắn tưởng tượng cô là Tần Yên, nhưng mỗi lúc như vậy hắn lại tự khinh bỉ chính mình. Lâu dần tình cảm ấy thay đổi, nó không còn hình thành trên cái bóng của Tần Yên mà nó đã hoàn toàn thuộc về Luru Ly, chỉ một mình Luru Ly mà thôi!

Tâm tư hắn biến loạn như vậy, hắn rất muốn cầm súng tự bắn chết mình. Hắn tôn trọng Luru Ly, hắn muốn cô bé được vui vẻ được hạnh phúc từ trong tâm khảm cho nên hắn mới không làm những chuyện cường đoạt hay ép buộc chỉ với mục đích duy nhất: để Luru Ly có thể tươi cười mà nhìn hắn, như vậy là đủ rồi. Có lúc Lâm An Vũ đã cười nhạo hắn:

"Cậu đúng là một người kỳ quặc, thích thì cứ tiến tới mạnh mẽ mà nắm lấy. Bao giờ lại phải sợ hãi như vậy?"

Lúc ấy Diệp Sở đã lắc đầu, trả lời:

"Không hiểu được, chính tôi cũng không hiểu được!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Dày vò

Bây giờ đứng tại nơi đây, trong bầu trời đen lấp lánh ánh sao và yên tĩnh, hắn lại nhớ Luru Ly đến lạ thường. Diệp Sở hút hết một bao thuốc, cuối cùng vẫn nhắc máy gọi cho Luru Ly. Hắn mỉm cười nhẹ nhàng, nghĩ tới cô có lẽ sẽ giống như trước đây khi hắn gọi đến, nói nhớ hắn và muốn hắn trở về. Chỉ là, lần này tại sao lại không giống?

Đợi hết một hồi chuông không có người bắt máy, Diệp Sở vẫn kiên nhẫn gọi thêm hai lần nữa nhưng chuông vẫn đổ mà không ai nghe máy. Cảm thấy bất an trong lòng, chưa bao giờ Luru Ly không nhận điện thoại của hắn cả. Diệp Sở gọi điện thoại cho vệ sĩ, nhận được tin tức Luru Ly vẫn an toàn trong lòng thờ phào một hơi.

Tâm hơi chùng xuống, nếu Luru Ly không xảy ra chuyện tại sao không nhận điện thoại của hắn? Nhìn đồng hồ đã điểm hơn mười giờ, hắn nghĩ có lẽ cô ngủ rồi, Diệp Sở không suy nghĩ nhiều, chỉ lặng lẽ đứng ở ban công nhìn lên bầu trời đầy sao của thành phố B, mỉm cười dịu dàng:

"Ngủ ngon, bảo bối của ta!"

Luru Ly vẫn còn đang cần thời gian để sắp xếp mọi chuyện, đúng lúc đang rối rắm thì Diệp Sở gọi đến. Cô vội tay định nghe máy nhưng nghĩ lại bây giờ cô nên đối mặt với cha nuôi thế nào? Cô không thể vờ như không có chuyện gì, cô không phải là người giả dối trong tình huống này mà vẫn có thể ngọt ngào với hắn. Còn trách móc hắn ư? Cô nghĩ mình chưa đủ khả năng đó, bây giờ nên để thời gian xoa dịu một chút. Con người thường khi mâu thuẫn sẽ cần phải sử dụng chiều thức cực đoan nhất để làm dịu đi.

Nhìn hai chữ "Cha nuôi" nhấp nháy trên màn hình, Luru Ly cắn chặt răng tự nhủ rằng "Không được, bây giờ chưa phải lúc" sau đó để mặc chuông điện thoại reo rồi tắt, tắt rồi lại reo... Thật sự lúc này Luru Ly cũng rất nhớ Diệp Sở, rất muốn nghe giọng nói trầm ấm êm tai của cha nuôi, có điều ánh mắt oán hận của cha mẹ vẫn mãi bám theo cô, cô... vẫn là chưa thể tiếp nhận được...

Dày vò nhau như thế liệu có thể khiến tâm tình Luru Ly thanh thản? Không! Không thanh thản chút nào cả, ngược lại nó còn đau đớn hơn, đau đớn như ruột gan bị người ta khoét đi một lỗ lớn và rồi lấp vào đó là cả một kho thuốc nổ có thể nổ bất cứ lúc nào...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bỏ nhà đi (1)

Biên giới giữa nước F và nước K được biết đến là nơi phức tạp với đủ các thành phần nguy hiểm trú ngụ. Đây là địa điểm thường xuyên được chọn để tiến hành hàng loạt các giao dịch lớn nhỏ vì nó không chỉ có địa thế hiểm trở mà còn rất an toàn để luồn lách hàng hóa, nơi này là nơi hoạt động mạnh mẽ nhất của các loại hình như buôn lậu, buôn người, mại dâm, ma túy và đặc biệt là bị chi phối bởi thế lực của ông trùm Văn Dur.

Trùm Văn Dur là một người sòng phẳng và có quy tắc riêng, ông ta không thích tham dự vào những chuyện râu ria ngoài biên giới, cho dù ngoài kia có

đánh nhau sút đầu mẻ trán đi chẳng nữa trùm Văn Dư cũng không nẩy may hứng thú.

Ông ta chỉ quan tâm địa bàn của mình, những chuyện còn lại tuyệt không muốn có nửa điểm liên quan. Có điều, một khi đã đến biên giới thì chắc chắn phải biết điều với ông ta, nếu không hậu quả hết sức thảm khốc.

Trùm Văn Dư và Diệp Quân Ninh là hai thế lực cát cứ ngày trước ở Đông Nam Á và Đông Á, trong một cuộc tranh đấu trùm Văn Dư bại dưới trướng của Diệp Quân Ninh nên phải lui ra biên giới để làm ăn, vậy nên từ xưa đến nay đối với tổ chức của Diệp gia, trùm Văn Dư luôn luôn gây khó dễ.

Lần này Diệp Sở giao chuyển hàng quan trọng như vậy cho Kha là vì hần tin tưởng Kha là người có năng lực trong tổ chức, Kha có thể làm tốt không khiến cho trùm Văn Dư nổi giận. Có điều, lần này lại xảy ra sơ xuất như vậy, Kha cũng mất tích. Nếu nói trùm Văn Dư không có liên quan, đến đứa trẻ ba tuổi cũng không thể tin nổi.

Diệp Sở đang trên đường đi đến biên giới, hần mệt mỏi nhắm mắt lại tựa người vào ghế để nghỉ ngơi. Suốt mấy ngày qua lo giải quyết chuyện của Diệp gia cũng khiến hần hao tổn không ít tâm tư. Hôm nay lại phải đi đến chỗ của trùm Văn Dư, thật sự không thoải mái chút nào. Hần muốn mau mau xử lý hết mọi chuyện để còn về với Lư Ly bảo bối, nhưng tại sao hết chuyện này đến chuyện khác lại đến cùng lúc như thế, tâm tình của Diệp Sở thoáng có chút bức mình. Diệp Sở thề nếu giải quyết xong chuyện biên giới mà còn tên nào dám chạy đến báo cáo chuyện khác nữa, hần lập tức bắn bỏ!

Điện thoại reo, là vệ sĩ bên cạnh Lư Ly gọi đến. Diệp Sở liền bắt máy:

"Có chuyện gì?"

"Ông chủ, tiểu thư... cô ấy...."

Diệp Sở thân mình hơi cứng lại, hần ngồi thẳng lưng lên, lập tức mở mắt hỏi:

"Lư Ly làm sao?"

Bên kia đầu dây, không khó để nghe ra sự khó xử của vệ sĩ:

"Tiểu thư... muốn dọn ra ở riêng, cô ấy vừa mới bắt taxi đi rồi. Ông chủ, chuyện này..."

Đùng! Diệp Sở như cảm thấy sét đánh giữa trời quang! Bảo bối của hần mặc dù có chút ương bướng nhưng chưa bao giờ ương bướng đến mức này. Rốt cuộc hần mới chỉ đi có vài ngày, làm sao lại thành như thế được? Bỏ nhà đi, bỏ nhà đi, trời ạ tóm lại Lư Ly giận ai vậy chứ?

Diệp Sở toát mồ hôi, hần vội vã hỏi lại:

"Cái gì? Ở riêng? Tại sao lại ở riêng? Ai chọc giận nó sao?"

"Thuộc hạ cũng không biết. Từ sau ngày ở Ninh gia về tiểu thư thường hay thất thần, có khi lại buồn bã không vui. Đến hôm nay thì lại muốn dọn ra ở riêng!"

Diệp Sở cảm thấy thật đau đầu, tên khốn kiếp nào lại làm cho Lư Ly muốn ra ở riêng? Không được, chuyện này không thể để như thế được. Dù giá nào hần cũng phải quay về một chuyện. Ninh gia, nhất định là Ninh Ngọc giờ trò!

Diệp Sở giận đến nghiến răng nghiến lợi, hần buông ra mấy chữ:

"Bảo vệ tiểu thư cho tốt!" sau đó gạt điện thoại.

Diệp Sở tức đến nổi gân xanh:

"Mẹ kiếp! Ninh Ngọc, nếu tôi biết cô giờ trò. Tôi nhất định sẽ khiến nửa thân trên của cô liệt còn thể thảm hơn nửa thân dưới!"

Có trời mới biết Diệp Sở cả đời phong lưu không sợ thứ gì chỉ sợ duy nhất chuyện Lư Ly rời bỏ hần. Đang ở xa như thế mà nhận được tin tức cô bỏ nhà đi, hần không tức điên lên mới là lạ.

Vừa dập điện thoại với vệ sĩ, Diệp Sở liền ra lệnh cho tài xế:

"Quay về thành phố A!"

Đã đi được hơn nửa đường, bây giờ Diệp Sở lại đột nhiên muốn quay về, tên tài xế giật mình:

"Thiếu gia, không phải chứ... đã hơn nửa đường rồi..."

Diệp Sở chịu không nổi lái nhai của tên này, hần nhắm mắt lại, lạnh lùng nói:

"Còn không về thì lát nữa chôn xác ở đây!"

Không biết do Diệp Sở hay do tài xế, xe đột nhiên nhanh như chớp chuyển bánh ba trăm sáu mươi độ quay ngược lại lái thẳng về thành phố A không

một tiếng động!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bỏ nhà đi (2)

Diệp Sở nhanh chóng quay về, hấn để lại thuộc hạ đi đến biên giới để tìm tung tích của Kha trước, sau khi làm rõ chuyện của Luru Ly xong hấn sẽ đến giải quyết.

Diệp Sở nhận được tin tức Luru Ly đang ở tại nhà của bạn, là nhà của Thùy Vân. Hấn hơi nhú mi tâm, bảo bối của hấn sao có thể không từ mà biệt, không nói lời nào mà bỏ nhà đi hoang như thế.

Trên đường về Diệp Sở khẳng định Ninh Ngọc đã làm gì đó, hấn nhất định phải hỏi cô ta cho rõ ràng, nếu cô ta không nói Diệp Sở cũng sẽ có cách để biết. Diệp Sở ấn một dãy số trên điện thoại, chưa đầy ba giây đầu bên kia đã trả lời, là một giọng nữ mềm mại:

"Alo?"

Diệp Sở cố gắng đè nén lửa giận, hấn nói:

"Ninh Ngọc, cô đã làm gì Luru Ly?"

Ninh Ngọc lúc này đang ngồi uống trà, ngắm cảnh ở sân thượng. Đôi chân bị liệt được phủ một lớp vải mịn màu xám, đáy mắt luôn mang một nỗi hận thù cùng bị thương như ẩn như hiện.

Dường như có chút bất ngờ, đầu bên kia khựng lại một lát. Tiếp theo đó là một tràng cười lớn, cười lâu đến nỗi còn nghe thấy tiếng ho khan liên tục. Khi ấy bà giúp việc định đi lên đỡ cô ta nhưng Ninh Ngọc đã phẩy phẩy tay ý bảo bà ta lui xuống.

Ninh Ngọc cười đến chảy nước mắt, gương mặt trở nên đỏ bừng vì ho khan, cô ta đáp:

"Diệp Sở! Lần đầu tiên trong mười mấy năm qua anh chủ động gọi cho tôi. Hơn nữa lại là gọi vì người khác, cổ nhân gặp lại còn có một câu chào. Anh như vậy có phải là quá hấp tấp rồi hay không?"

Diệp Sở không kiên nhẫn nổi mà nói những thứ vớ vẩn này với Ninh Ngọc. Nếu không phải chuyện liên quan đến Luru Ly, hấn mới không rảnh mà gọi cho cô ta.

Diệp Sở ngã người, mệt mỏi dựa vào ghế xe, đôi mắt ánh lên sự nguy hiểm:

"Ninh Ngọc, cô tốt nhất đừng có chọc giận tôi!"

Ngay sau đó, tiếng cười liền im bật. Ninh Ngọc quay về với vẻ mặt nghiêm túc thường ngày, hấn khí tỏa ra:

"Tôi biết Ninh gia không đầu lại Diệp gia. Nhưng Diệp Sở anh đừng có quên, tôi cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu. Cho dù có chết tôi cũng phải lôi anh theo cùng!"

Diệp Sở nhận ra được trong lời nói của Ninh Ngọc có gì đó không đúng, hấn nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi:

"Cô nói vậy là có ý gì?"

Tức thì, Ninh Ngọc cười lớn:

"Chẳng có ý gì cả. Tôi chỉ muốn nói cho anh biết, Diệp Luru Ly bây giờ nhất định là đang hận anh thấu xương!"

Diệp Sở không thể bình tĩnh nổi, gương mặt tuấn mỹ như phủ một lớp băng lãnh, hấn gằn từng tiếng:

"Cô đã nói gì với nó?"

"Hahaha... Diệp Sở.... Tôi chẳng nói gì cả. Những chuyện cô ta biết được ở chỗ tôi đều là sự thật, tôi chẳng bịa đặt cái gì, anh tại sao lại phải nóng giận như vậy?"

Diệp Sở miết chặt cái điện thoại, gân xanh nổi lên khắp mu bàn tay, hấn nhắm mắt lại, từng chữ rít qua kẽ răng:

"Nói! Rốt cuộc nó đã biết những gì?"

Ninh Ngọc lại rất hưởng thụ cảm giác này, cô ta nhẹ nhàng thì thầm:

"Diệp gia năm đó đã làm gì... anh phải rõ hơn tôi chứ!" sau đó liền đập máy.

Diệp Sở quăng điện thoại xuống sàn ô tô, chiếc điện thoại đáng thương va đập một cái "bốp" sau đó đen màn hình nằm im lìm dưới lớp thảm nhung.

Diệp Sở biểu cảm không chút thay đổi nhưng lửa giận đã áp chế tất cả vào đôi mắt. Nếu là người ở cạnh hẳn lâu năm liền biết rằng đây không phải là dấu hiệu tốt.

Lập tức Diệp Sở ra lệnh cho tài xế:

"Xuống xe!"

Tài xế trước đó đã bị dọa cho một trận liên ngoan ngoãn tấp xe vào lề rồi bước xuống. Tài xế vừa đặt chân lên mặt đường chưa kịp đóng cửa xe đã thấy Diệp Sở ngồi ngay ngắn ở ghế lái. Hắn không thể tin nổi tốc độ của Diệp Sở lại nhanh như vậy, liền định hỏi, chưa kịp mở miệng thì đã hít phải một ngụm khói trắng làm hắn ho sặc sụa. Xe chạy như bay trên đường, tài xế bị hù cho sắc mặt trắng bệch, mắt chữ O mồm chữ A ngã ngồi bên vệ đường nhìn bóng dáng chiếc xe Audi đang dần dần khuất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Dứt khoát

Chiếc Audi lao như tên bắn trên con đường quốc lộ đông đúc, người xe đều sợ hãi với tốc độ của chiếc xe đó mỗi khi nó lướt qua... Diệp Sở vừa lái xe vừa tự nói:

"Luu Ly, chờ ta... Ta sẽ cho con một lời giải thích!"

Luu Ly xách một chiếc balo nhỏ màu hồng đựng quần áo và đồ dùng sinh hoạt cá nhân, ngoài ra chẳng mang theo gì nữa. Cô nghĩ, tất cả những thứ cô có được ngày hôm nay đều là của Diệp Sở. Nếu đã đoạn tuyệt thì hãy từ bỏ hết đi, cô không muốn mang những thứ đồ đó đi theo, đến như thế nào thì ra đi như thế ấy.

Cô hít một hơi rồi đi xuống lầu, bà quản gia già thấy thế có hơi sững sốt:

"Tiểu thư, cô đi du lịch sao?"

"Dì Lâm, đi ở lại giữ gìn sức khỏe. Con đi rồi dì sẽ đỡ vất vả hơn!"

"Tiểu thư, cô... cô định đi đâu? Cô không trở về nữa sao?"

"Con không về nữa!"

Bà Lâm quản gia nghe Luu Ly nói xong mà hai chân rụng rời. Bây giờ ông chủ không có ở đây, nếu bà để cô đi không rõ tung tích, khi ông chủ về chắc chắn sẽ đem bà làm mướm. Hơn nữa bà là từ nhỏ nhìn Luu Ly lớn lên, bà coi cô như con cái, bà không thể để cô đi như thế.

"Dì Lâm, con đi đây!"

Luu Ly dứt khoát, cô đã dặn lòng một là ra đi hai là ở lại, làm đến nước này rồi không thể nào lưỡng lự được.

Bà quản gia thấy thế vội chạy đến ôm chân Luu Ly khóc lóc:

"Tiểu thư, tiểu thư cô đừng đi. Nếu cô đi thì ít nhất cũng nên nói cho ông chủ một tiếng, dù sao đó cũng là cha nuôi của người mà, tiểu thư..." nói đến đây Luu Ly nhẹ nhàng gỡ tay bà quản gia ra, sau đó nở nụ cười dịu dàng nhưng sao giọng nói lại xót xa đến nao lòng:

"Con biết dì Lâm thương con, cha nuôi cũng thương con. Nhưng thà rằng ngay từ đầu con không nên gặp mọi người, không nên làm con nuôi của ông ấy, bây giờ con cũng không cần phải ra đi..."

Nói rồi cô mang balo bước đi ra cổng, trên đường đi cô không dám quay đầu lại. Nước mắt chực trào ra đều bị cô cố gắng nuốt vào trong.

Bà quản gia đứng đó khóc lớn, vừa lau nước mắt vừa nói:

"Tiểu thư, cô ác lắm! Ông chủ rất yêu thương cô, tại sao cô lại như vậy? Nói đi là đi cũng không thêm dòi ông chủ về..."

Ngay sau đó không biết từ đâu xuất hiện rất nhiều vệ sĩ, họ đồng loạt quỳ gối xuống sân trước mặt Luru Ly. Trong số đó có người nói, khí thế mạnh mẽ mà sự cầu xin cũng mạnh mẽ:

"Tiểu thư, cô đừng bỏ ông chủ. Cô đi rồi ông chủ sẽ không chịu nổi!"

Luru Ly nghe đến câu cuối cùng nước mắt đã không kìm được mà rơi một giọt.

Sau đó cô lau đi giọt lệ nóng, cứng rắn nói:

"Nếu hôm nay các người không cho tôi đi, tôi sẽ tự sát ở đây!" bọn họ ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác...

Luru Ly đứng trước chiếc taxi, cô nghe thấy hết những lời quần gia nói. Bước chân có hơi ngập ngừng, nhưng rồi lập tức lên xe đóng cửa lại. Khi xe đi rồi, cô mới bật khóc.

Cô khóc rất nhỏ, cố kiềm nén tiếng nấc nghẹn ngào, nhưng nước mắt lại chảy rất nhiều. Có trời mới biết cô rất ghét cảm giác chia ly, chỉ là nơi đó vốn dĩ không phải nhà của Luru Ly. Bọn họ cũng không phải người cô có thể nương tựa cả đời mà không lo lắng. Đó là nơi cô sống hơn mười một năm nay, là nơi mang đến cho cô thứ hạnh phúc xa vời đối với một đứa trẻ mồ côi, cũng là nơi để cho cô phải chịu nỗi khổ dày vò giữa yêu và hận. Ký ức ngũ yên của mười ba năm trước lại lần nữa ùa về ép Luru Ly phải dứt áo ra đi.

Luru Ly không có đủ dũng khí để hận Diệp Sở, không phải vì cô hèn nhát mà là vì tình yêu đối với Diệp Sở nó đã ăn sâu vào trong cốt tủy như một loại tín ngưỡng vĩnh hằng, cho dù trời sập xuống cô cũng không thể ngừng yêu. Nếu đã yêu như thế, can đảm để hận cô làm gì có được! Nếu hận không được vậy thì ra đi, ra đi để bắt đầu một cuộc sống mới.

Luru Ly không biết rồi mình sẽ thế nào, mình sẽ đi về đâu. Nhưng cô muốn nhân lúc Diệp Sở không có ở đây mà ra đi, ra đi càng sớm càng tốt để khỏi phải làm đau khổ đôi bên. Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của cô khi không từ mà biệt, nhưng đây là cách tốt nhất để cô thoát khỏi nỗi tịch liêu dần vật này rồi.

Tài xế taxi cũng là người nhiều chuyện, ông ta đang lái xe nhìn cô khóc như vậy có lòng tốt hỏi han:

"Cô à, bọn họ đuổi cô đi sao?"

Luru Ly nghe vậy càng không biết làm sao, lệ nóng cứ theo khóe mắt mà tuôn ra như suối, cô nói trong nước mắt:

"Không có bác ạ, nếu bọn họ đuổi con đi con cũng không cần phải đau lòng như vậy..."

Bác tài xế dường như hiểu một chút, ông ấy thở dài nói:

"Sự đời nước mắt soi gương

Càng yêu nhau lắm càng thương nhớ nhiều..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thiếu đi người đời này không viên mãn

Luru Ly thuận lợi đi đến nhà của Thùy Vân mà không hề hay biết vệ sĩ ngầm do Diệp Sở bố trí vẫn lặng lẽ quan sát mình.

Thùy Vân nghe tiếng chuông cửa vội vàng vàng chạy ra, hình như nó đang làm bếp, trên người còn đeo tạp dề:

"Đến đây, đến đây!"

Nhìn thấy Luru Ly hai mắt đỏ hoe đứng trước cổng, nó bị dọa một phát hết hồn. Sau đó mới nhớ lại là cô đã nói việc ở nhờ nhà nó, Thùy Vân vừa nắm tay Luru Ly vừa đau lòng hỏi:

"Làm sao lại thành như vậy rồi? Mau mau vào nhà với tao, nhanh lên!" nói rồi kéo Luru Ly vào trong khóa cổng lại.

Để Luru Ly ngồi xuống ghế sofa, Thùy Vân gỡ tạp dề ra rồi chạy vào tắt bếp. Sau đó liền mang ra một ly nước cam đưa cho cô, nó nhìn Luru Ly tiều tụy đi không ít cộng thêm cái bộ dạng nức nở hiện tại. Thùy Vân đau lòng khôn xiết, từ nhỏ đến lớn chỉ có Luru Ly là tốt với nó và là người bạn thân nhất của nó. Tình bạn giữa Thùy Vân và Luru Ly sâu đậm đến mức không thể dùng một lời mà nói hết.

"Sao lại phải ra đi? Hôm qua trong điện thoại mày chỉ nói đến nhà tao ở nhờ vài hôm tao cũng chưa kịp hỏi chuyện gì mày đã dập máy. Cái con này, rốt

cuộc nhà đó đã làm gì mày?"

Thùy Vân sốt ruột hỏi. Nhưng nó càng hỏi cô lại càng khóc nhiều hơn. Thùy Vân hỏi một lúc liền chịu không nổi nữa bèn ôm Luru Ly vào lòng, nó cũng khóc theo.

"Nói cho tao biết, bọn họ có phải là đánh đập hành hạ mày hay không?"

Luru Ly lắc đầu.

"Vậy bọn họ ép gả mày hả?"

Luru Ly vẫn lắc đầu.

Thùy Vân tức đến nổi phởn, tại sao đến nước này rồi vẫn không chịu nói chứ! Nó ít nhất cũng phải biết đã xảy ra chuyện gì thì mới có thể an ủi và giúp cô giải quyết được. Đột nhiên, trong đầu Thùy Vân lóe lên một suy nghĩ, nó hét lên:

"Có phải... có phải ông ta đã làm gì mày hay không? Nói tao nghe đi, ông ta có phải đã cưỡng...."

Đến lúc này Luru Ly mới ngừng khóc một chút, cô mệt mỏi nói:

"Không có, mày đừng có nghĩ bậy bạ. Cha nuôi đối với tao là tình cảm cha con, không có chuyện cưỡng huyệt như trong phim đó đâu..."

Nghe đến đây Thùy Vân mới nhẹ nhõm một chút, nó thở phào:

"Nếu không có thì tốt.... Vậy được rồi, mày nói xem rốt cuộc chuyện là thế nào?"

Cô ngồi đó, cầm ly nước cam xoay đi xoay lại. Luru Ly thở hắt ra một hơi, giọng nói vừa đau lòng vừa tuyệt vọng:

"Nếu người mày yêu nhất cũng là người làm mày tan cửa nát nhà, mày sẽ có cảm giác gì?"

"Tao... Cái gì? Mày nói cái gì?"

Như nhớ lại một ký ức xa xôi nào đó, Luru Ly nhắm mắt lại:

"Ông ấy là người đó!"

Cô đem những chuyện mà mình phải chịu đựng nói hết ra với Thùy Vân. Sau một hồi Thùy Vân mới hoàn hồn lại, mặt cắt không còn giọt máu:

"Mày nói... đều là thật?"

"Ừm! Thật hơn vàng!"

"Ông ấy đáng sợ như vậy sao?"

"Đối với tao ông ấy chưa bao giờ đáng sợ, chỉ là tao cảm thấy mình thật sự quá nhu nhược. Yêu không được mà hận cũng không xong. Cho dù yêu đến đâu cho dù hận cách mấy thì giữa yêu và hận cũng chỉ có thể chọn một, đến cuối cùng tao lại chẳng chọn được cái nào..."

Màn đêm yên tĩnh bao trùm lấy thành phố A, đã hơn mười một giờ khuya. Con phố nhỏ nơi đây cũng bắt đầu lên đèn, ánh đèn vàng rực nhuộm chút sắc cam hòa với bầu không khí lạnh lẽo của màn đêm làm lòng người thêm giá buốt. Ánh trăng hôm nay rất mờ, hình như mây hơi nhiều thì phải?

Thùy Vân vẫn chưa đi ngủ, nó đang ngồi xem phim. Ca khúc nhạc phim buồn bã vang lên làm thấm đượm nỗi cô tịch trong lòng của Luru Ly:

"Thiếu đi người đời này không viên mãn

Càng nhiều ấm áp lại càng nhiều tiếc nuối

Đã quá muộn để ta có thể dừng cảm đối mặt cùng người

Chỉ trách sao một đời quá ngắn ngủi

Hồi ức này hơn một nửa là cùng người sánh bước

Thiên trường đến địa cửu lại dài thêm một đoạn

Đau xót này nếu còn lại hãy cho ta gìn giữ

Nơi cuối con đường không bao giờ tiêu tan

Tình yêu của chúng ta cũng sẽ không bao giờ tan... "

Phải, thiếu đi người đời này không viên mãn.... Và cũng sẽ chẳng bao giờ có thể viên mãn...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Vết thương lòng

Diệp Sở lái xe về đến biệt thự đã là mười hai giờ mười lăm, đêm khuya lạnh giá u ám. Xe qua lại thành phố cũng thưa thớt dần. Hắn không cần bóp còi cửa cổng cũng tự động mở ra, bốn vệ sĩ trực đêm đứng hai bên đồng loạt cúi chào. Cánh cửa to lớn từ từ khép lại đem chiếc ô tô lùi dần vào trong như mảnh hồ đang nuốt trọn con mồi.

Lái xe suốt bốn tiếng đồng hồ nhưng Diệp Sở không mệt một chút nào, hắn vẫn còn rất tỉnh táo.

"Ông chủ, ông chủ... Tiểu thư cô ấy..." bà quản gia già vẫn không dám ngủ, bà ngồi đợi Diệp Sở suốt từ lúc chiều Luru Ly đi cho đến tận bây giờ.

Diệp Sở cởi chiếc áo ba-đờ-xuy đắt tiền ra tùy tiện vứt trên ghế, hắn ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc rồi hút. Tầng vòng khói trắng lượn lờ tàn mát ra như mạng theo sự u ám lạnh lẽo vây quanh khuôn mặt anh tuấn của Diệp Sở.

Mặc dù giọng nói vẫn bình thường nhưng hàn khí trong lời nói lại khiến người đối diện phải run rẩy:

"Chỉ có một cô bé mười tám tuổi mà các người cũng không giữ được, rốt cuộc tôi trả lương để làm gì?"

Bà quản gia run cầm cập, lập tức bà cùng các vệ sĩ đồng loạt quỳ xuống, họ đều cúi đầu không dám nói câu nào.

Bầu trời lúc mười hai giờ khuya đen đặc đến đáng sợ, gió lạnh ứa qua lại càng gợi lên sự mệt mỏi trong lòng người.

Diệp Sở xua xua tay, hắn chán ghét nói:

"Quỳ ở trước mặt tôi có ích lợi gì? Biến hết đi!" những người đó lập tức lui ra không chậm trễ.

Diệp Sở vốn định đi thẳng đến nhà của Thùy Vân để tìm Luru Ly, nhưng hắn nghĩ có lẽ bây giờ cô đã ngủ rồi nên không muốn quấy rầy. Diệp Sở vào thư phòng, đóng cửa lại. Hắn thức trắng đêm để suy nghĩ nên nói chuyện với bé con thế nào, nếu cô không đồng ý quay về thì sao? Những chuyện cô biết liệu có bao gồm cả chuyện của Tần Yên?

Năm đó lúc nhận được kết quả điều tra từ trên tay của thuộc hạ, Diệp Sở cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Không ngờ gia đình của Luru Ly lại từng là đối tượng bị khách nhân của Nhân thuê Nhân đi ám sát. Càng trùng hợp hơn nữa khi người thực hiện phi vụ đó chính là Tần Yên!

Thời điểm ấy Diệp Sở chỉ nghĩ chuyện này nên giấu đi là tốt nhất, nếu hắn đã nhận nuôi Luru Ly rồi tức là quá khứ của cô sẽ vĩnh viễn biến mất, từ nay trở về sau chỉ còn lại hiện tại và tương lai an ổn ở bên cạnh hắn. Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Tần Yên, đối với Diệp Sở Tần Yên chính là vết thương lòng thời tuổi trẻ, là người con gái hắn đã nợ rất nhiều. Diệp Sở không muốn vì chuyện của Luru Ly mà phải lôi cô vào cuộc, dù sao cô cũng đã không còn trên cõi đời này nữa...

Cứ nghĩ quyết định ngày ấy của mình là đúng đắn, vẫn cố chấp mà nuôi dưỡng Luru Ly. Nhưng khi Luru Ly càng lớn, tình cảm của Diệp Sở càng thay đổi, hắn bắt đầu sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Hắn sợ Luru Ly biết tất cả, sợ cô sẽ sinh hận mà ruồng bỏ hắn, mặc dù chuyện này đối với Nhân chỉ là một cuộc giao dịch.

Mỗi lần nhìn vào ánh mắt tươi tắn lạc quan của Luru Ly, Diệp Sở lại càng không đành lòng, hắn dùng đủ mọi biện pháp cắt đứt hết những manh mối còn sót lại, hắn chỉ mong cô có thể ở bên cạnh hắn, cứ như vậy... cả đời cũng được...

Chỉ có điều, người tính không bằng trời tính, đến cuối cùng... Luru Ly vẫn biết được...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Lật bài

Khi những tia nắng ấm áp chiếu vào khung cửa kính nhỏ, Thùy Vân mới ló đầu dậy. Nắng buổi sáng đem đến cảm giác khoan khoái dễ chịu, thật khiến người ta thư giãn. Thùy Vân nhìn vào bếp, thấy Luru Ly đang nấu ăn thì có hơi cảm khái:

"Luru Ly, mày đúng là rất đảm đang a. Sau này ai lấy được mày là có phúc lắm đây!"

Luru Ly không buồn nhìn đến nó, cô vừa dọn ra bàn vừa nói:

"Nhanh đến ăn sáng này!"

Thùy Vân cười khúc khích, đôi mắt nó ánh lên vẻ rực rỡ và tươi sáng, hoàn toàn đối lập với ánh mắt của Luru Ly lúc này: ảm đạm và bi thương.

Luru Ly nghĩ đến Diệp Sở, không biết bây giờ cha nuôi thế nào rồi, đã gần một tuần cha nuôi không gọi cho cô kể từ khi cô không nhận điện thoại hôm đó. Luru Ly vừa lo lắng vừa bất an. Nhưng Luru Ly nhanh chóng gạt đi, nghĩ gì nữa, bây giờ cô với họ không có liên quan, không cần nghĩ!

Hai cô gái trẻ đang ngồi dùng bữa sáng, Thùy Vân dè dặt nhìn Luru Ly, cô hỏi:

"Mày định không quay về thật à?"

"Ừ, thật!"

"Hay là mày nên gặp chú Diệp một lần để nói cho rõ ràng đi, dù sao cũng..."

"Không cần, gặp ông ấy rồi... tao sợ tao không tàn nhẫn nổi!"

"Mày..."

Đang nói giữa chừng chợt có người nhấn chuông cửa, Thùy Vân buông đĩa xuống, nó vội nói:

"Đề tao ra mở cửa" rồi chạy ra cổng.

Nhưng rồi... một giây... hai giây... ba giây.... Nó hoàn toàn chết sững! Người đến là nhân vật chính trong cuộc tán gẫu buổi sáng của nó với Luru Ly_ đó là Diệp Sở! Chú Diệp siêu siêu cấp đẹp trai, đại ca xã hội đen nhà giàu quyền thế trong truyền thuyết và còn là "sếp cũ" một thời của ba nó. Người đàn ông lãnh diễm tàn khốc đang đứng trước cửa nhà nó với gương mặt tiêu tụy, râu lún phún vài cọng, quần áo cũng không được gọn gàng lắm.

Thùy Vân dụi dụi mắt, nó hét toáng lên:

"AAAAAAA!....CHÚ.... DIỆP...!"

Diệp Sở không mặn không nhạt nói:

"Ta đến tìm Luru Ly, con gọi nó ra gặp ta một lát được không?"

Thùy Vân bị bộ dáng này của Diệp Sở làm cho điên đảo. Đẹp trai ngồi ngồi, ngay cả khi tiêu tụy vẫn cứ phong độ là thế nào ý nhỉ? Nhưng sao hôm nay ông ấy lại dụi dụi mắt như vậy? Cô còn nhớ rõ cái khi thế bức người lúc ba nó bị bắt, hoàn toàn trái ngược. Hình như tâm trạng cũng không khá hơn Luru Ly là bao. Thùy Vân tự nhủ thầm "Đây gọi là ngược tâm không ngược thân kinh điển của phim truyền hình lúc tám giờ tối đây mà!"

Luru Ly nghe tiếng hét của Thùy Vân vội vàng lao ra ngoài, cô vừa đi vừa hỏi:

"Có chuyện gì thế, ai đến mà mày la..."

Vừa ra đến liền nghe Diệp Sở nói tìm mình. Thân Luru Ly run lên, cô không ngờ hắn lại tìm đến tận đây. Tay chân cô bắt đầu có hơi bủn rủn. Nhìn thấy cha nuôi tiêu tụy, cô rất đau lòng, rất muốn chạy ra ôm hắn một cái thật lâu, quan tâm hắn thật nhiều. Nhưng bây giờ cô không dám, lại càng không biết phải làm sao.

Ánh mắt Diệp Sở nhìn theo Luru Ly, như tìm được tia sáng cuối đường hầm, hắn nhìn cô, khóe môi nở nụ cười ấm áp:

"Luru Ly, là ta đây!"

Thùy Vân biết điều, nó mà lên vào nhà trước.

Luru Ly nhìn Diệp Sở, đã rất lâu rồi mới gặp nhau. Nhưng cô lại không thấy vui vẻ chút nào, ngược lại tâm còn có chút ảm ảm đau. Cô cứ nhìn hắn, cứ như vậy...

Ký ức như một làn gió mùa hạ, nhẹ nhàng thổi qua lòng, ngọt ngào có, vui vẻ có, hạnh phúc có, khổ đau có, dằn vò có, còn có cả sự yêu hận khó lường toàn...

Một lúc lâu sau, Diệp Sở không nghe thấy Luru Ly trả lời, chỉ thấy cô bé nhìn hắn ánh mắt hình như hơi tránh né. Tâm hắn chợt ảm đạm, nhưng ngoài mặt vẫn làm như vui vẻ:

"Luru Ly, về nhà thôi con!"

Diệp Sở đi đến kéo tay Luru Ly, nhưng không ngờ, một giây sau đó cô đã gạt ra. Luru Ly nhìn hấn, ánh nhìn không còn sự rung cảm của trước đây, thay vào đó là nét buồn nồng đậm.

Diệp Sở vốn nghĩ muốn giả vờ như chuyện gì cũng chưa biết, cứ như thế mà đưa cô quay về. Nhưng có lẽ, hấn đã sai rồi. Luru Ly của hấn, từ bây giờ sẽ không còn là Luru Ly của hấn nữa.

Diệp Sở cố gắng che giấu run rẩy trong lòng, hấn hơi mỉm cười:

"Luru Ly, con..."

"Đừng nói nữa!" bắt ngờ, Luru Ly lên tiếng. Giọng nói không cao, nhưng đôi mắt cô như muốn xé nát tất cả, bao gồm hạnh phúc của hai người.

"Diệp Sở, đến nước này rồi, ông còn có thể giả vờ?"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ruồng bỏ

Ngọn lửa tàn nhẫn năm đó cùng với tiếng gào khóc thảm thiết của cha mẹ trong mỗi giấc mơ cứ ám lấy Luru Ly. Khung cảnh cô khóc đến khàn giọng khi nhìn thấy ngôi nhà hoang tàn cháy thành tro bụi. Nghĩ đến cha mẹ, Luru Ly như con điều đứt dây, bây giờ lại gặp Diệp Sở, cảm xúc đau khổ dày vò bao bọc lấy.

Cô cảm hận nói:

"Tôi đã từng nghĩ, tôi mất cha mất mẹ, cuộc đời tôi sau này sẽ chỉ là một mảng tối tăm. Nhưng, kể từ khi ông xuất hiện, tôi như người mù tìm được ánh sáng. Tôi vui vẻ, tôi hạnh phúc, tôi cảm ơn ông trời cho tôi tháng ngày sống trong yêu thương, trong nhung lụa."

"Cứ như thế, ngày lại qua ngày, cho đến khi tôi biết sự thật cái chết của cha mẹ mình, ông có hiểu cảm giác đó không? Hóa ra chính ông đẩy tôi xuống vực sâu tận cùng của đáy xã hội rồi cũng lại chính ông cứu vớt tôi, chẳng qua tất cả đều là thú vui của ông thôi chứ gì? Nhìn tôi ngu ngốc xem ông là tất cả, có phải ông rất thỏa mãn?"

Nói đến đây, mắt Luru Ly ửng đỏ. Cô cố gắng nuốt ngược dòng lệ nóng vào trong làm cho sự uất ức cùng xót xa đau khổ lại càng trào dâng mãnh liệt. Cô nhìn thẳng vào ánh mắt âm u của Diệp Sở, một chữ lại một chữ nói ra, mỗi câu mỗi từ cô nói nếu giống như cây kim châm tằm độc hung hăng giày xéo tâm can của Diệp Sở. Đau... không chỉ đơn thuần là đau...

Diệp Sở lặng đi, giờ phút này hấn biết tất cả của hấn đã mất hết rồi. Luru Ly không còn yêu thương hấn nữa, cô sẽ không chờ đợi hấn nữa, đáy mắt cô chỉ còn lại nỗi căm thù. Diệp Sở muốn nói gì đó, nhưng một chữ cũng không thể nói được. Rõ ràng chuyện này không phải hấn gây ra, có điều bây giờ cô có tin hấn không?

Rất lâu sau, hấn khó khăn mở miệng, như gấp gáp như khăn khăn cầu xin:

"Luru Ly, con nghe ta nói... Chuyện không phải như con nghĩ... Con hãy tin ta..."

"Ông buông tôi ra, bao nhiêu năm qua đã quá đủ rồi. Nếu Ninh Ngọc không nói, liệu ông sẽ lừa tôi cả đời hay sao?"

Diệp Sở nói, trong giọng nói chứa đựng hàng vạn nỗi tang thương, hấn lạc giọng cầu xin cô:

"Ta cầu xin con, con hãy nghe ta nói... Ta cầu xin con..."

Có lẽ đây là chuyện duy nhất trên đời khiến Diệp Sở mất kiểm soát. Khóe mắt Diệp Sở nhòe đi, hấn vội tới mức cả gương mặt đều không còn huyết sắc. Hấn chưa từng cầu xin ai, chưa từng hạ giọng với ai, cũng chưa từng khó xử với ai, nhưng hiện tại thì sao? Hấn đang cầu xin Luru Ly, hấn đang cầu xin cô cho hấn cơ hội, chỉ là một cơ hội mà thôi!

Luru Ly không kiềm được nữa, những giọt nước mắt mặn chát hòa với nỗi thống khổ tuôn rơi, gương mặt cô đầm lệ. Cô gạt tay Diệp Sở ra rồi đi thẳng vào nhà. Dứt khoát. Nhanh chóng. Không bao giờ quay đầu lại.

Diệp Sở đứng đó, hấn gào thét trong tuyệt vọng:

"Luru Ly, con hãy nghe ta nói..."

Nhưng cô vẫn bỏ mặc hắn, cô không quan tâm nữa, cô mệt mỏi quá, mệt mỏi đến tận cùng. Rốt cuộc, giữa hai người tại sao lại phải đi đến bước này!

Những vệ sĩ ngằm đi theo Lưu Ly và Diệp Sở cảm thấy bất an. Họ chưa bao giờ thấy tiểu thư và ông chủ cãi nhau to tiếng đến mức độ này. Lại nhìn thấy ông chủ nói cầu xin tiểu thư, họ khi ấy mới hiểu được cái gì gọi là tự tôn, tất cả đều không quan trọng trước mặt người mình thương!

Diệp Sở đứng trước cổng nhà Thù y Vân đã ba ngày, suốt ba ngày hắn không ăn không ngủ chỉ chăm chú nhìn vào cánh cửa sổ khép hờ trên tầng lầu. Hắn muốn nhìn thấy cô, muốn cho cô một lời giải thích, nhưng không gặp được cô hắn biết phải làm sao?

Giương mặt Diệp Sở lại trở nên tiêu sái hơn, thỉnh thoảng bầu trời còn đổ mưa to gió lớn làm hắn lạnh run nhưng cũng không lạnh bằng tim hắn lúc này.

Lưu Ly, con tại sao lại không tin ta?

Thù y Vân ngồi trong nhà nhìn ra, thấy Diệp Sở vẫn cô độc đứng ở đó. Cô không kìm được bèn nói với Lưu Ly:

"Chú Diệp ông ấy đứng đó đã ba ngày rồi, Lưu Ly mày ra gặp ông ấy đi!"

Lưu Ly không trả lời, cô nhìn ra cổng thấy hắn vẫn kiên định đứng đó, lòng quặn thắt, nhưng cô vẫn nhất quyết không đi. Đã muộn rồi, có gặp cũng chẳng giải quyết được gì, kết thúc sớm, bớt khổ đau...

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, đến sáng ngày thứ tư...

Diệp Sở vẫn đứng đó đợi Lưu Ly, một vệ sĩ quần áo nhơ nhuốc, trên người đầy vết máu do đạn bắn, hốt hoảng chạy đến:

"Ông chủ, không xong rồi. Biên giới có mai phục, toán người trước đó đều bị bắt sạch, Kha và số hàng cũng nằm trong tay Trầm Văn Dư"

Diệp Sở nhắm mắt lại, tựa như phải suy nghĩ rất lâu. Hắn không nặng không nhẹ nói:

"Đi biên giới!"

Diệp Sở nghĩ muốn để cho Lưu Ly chút thời gian, hắn giải quyết chuyện ở biên giới xong nhất định sẽ quay về tìm cô. Cô nhất định phải đợi hắn...

Diệp Sở xoay người bước lên xe, trước khi đi hắn nhìn lại khung cửa sổ ấy một lần nữa. Trong miệng thì thầm những lời cay đắng:

"Con vẫn không chịu gặp ta. Lưu Ly, ta lạnh lùng cũng không lạnh lùng bằng con, ta tàn nhẫn cũng không tàn nhẫn bằng con. Bao nhiêu năm qua thứ con cho ta chỉ là sự thương hại..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gió tanh mưa máu

Diệp Sở đi chưa được bao lâu, Lưu Ly liền ra đứng trước cổng nhìn theo bóng dáng của chiếc Audi đang dần dần khuất dạng, trong lòng lại càng nặng nề hơn.

Cô đứng đó, nhìn mãi nhìn mãi... Một lúc sau có một người đi đến trước mặt cô cung kính cúi đầu một cái, anh ta ăn mặc rất giống thuộc hạ của Diệp Sở, giọng nói rất có chừng mực:

"Tiểu thư, trước khi ông chủ đi có dặn dò chúng tôi phải đích thân đưa cho cô cái này. Nói là bên trong có số điện thoại và địa chỉ của một người, khi nào cô gặp khó khăn không thể giải quyết được có thể tìm người đó giúp đỡ."

Lưu Ly định không nhận lấy, nhưng người này cứ kiên quyết muốn cô phải nhận, nếu không nhận hắn sẽ đứng đây luôn không chịu đi khỏi.

Cô không còn cách nào khác mà miễn cưỡng cầm lấy tờ giấy đó. Lưu Ly chỉ nghĩ nhận rồi vứt đi, dù sao cô không muốn có bất cứ liên hệ nào với Diệp Sở nữa. Nhưng cô không ngờ, ngay ngày hôm sau mình đã cuống quýt đi tìm thứ này...

Diệp Sở ngồi trên xe đi đến biên giới, nhắm mắt lại tựa vào ghế xe, rèm mi che đi vẻ phong trần mệt mỏi, tim gan đã nát thành một đồng. Hắn không còn thiết tha gì với mọi thứ xung quanh, điều này làm cho Diệp Sở sinh ra loại cảm giác buông bỏ và mặc kệ. Hắn biết, chuyến đi lần này có bao nhiêu là nguy hiểm, nhưng là lần đầu tiên trong đời Diệp Sở lại muốn đặt cược.

Hắn không chuẩn bị bất cứ phương án dự phòng nào, hắn cược nếu lần này có thể bình an trở về, chứng tỏ hắn và Lưu Ly có duyên có nợ. Còn bằng ngược lại, hắn coi như duyên có mà nợ không, buông tha nhau kiếp này coi như được giải thoát...Kiếp sau, hắn sẽ đi tìm cô dù ở nơi chân trời góc bể hắn cũng sẽ tìm cô. Diệp Sở lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình có loại suy nghĩ này đúng thật là rất buồn cười, hắn tự cười chế giễu chính mình, nhưng

cũng phải thôi, tất cả mọi chuyện đều là ý trời. Hắn có chối cũng không chối được!

Biên giới của hai nước K và F cách thành phố A khoảng năm giờ đường ô tô. Khi xe của Diệp Sở đến nơi hẹn với trùm Văn Dư cũng đã là mười một giờ khuya. Suốt dọc đường đi Diệp Sở chỉ ăn uống qua loa để có sức mà đối phó với tên cáo già này, dù sao hắn cũng không ăn mấy ngày rồi, nếu không thì hắn cũng chẳng muốn ăn làm gì.

Địa điểm mà trùm Văn Dư hẹn gặp Diệp Sở chính là ở trụ sở chính của ông ta, căn cứ chính của trùm Văn Dư. Mặc dù không có bề thế và sang trọng như Diệp gia, nhưng không thể không nói địa bàn của trùm Văn Dư luôn luôn mang cho người khác cảm giác bất an pha chút sợ hãi. Khung cảnh vắng vẻ hiem trở, khắp nơi đều âm u nồng nặc mùi thuốc súng.

Mười một giờ khuya, nơi này như con cáo đang nấp mình trong bóng tối chỉ chờ chờ sẵn mà bắt lấy con mồi.

Diệp Sở vừa tiến vào trong, liền nghe được tiếng cười sang sảng của trùm Văn Dư:

"Hahahaha, quý nhân quý nhân đến!"

Diệp Sở không vội, hắn quan sát một chút thì thấy Kha đang bị trói cột dính vào một cái xà lim bằng sắt ở chính giữa căn phòng, mặt mày đều bị đánh cho bầm tím.

Hắn thoáng nhíu mày, nhìn trùm Văn Dư rồi thông thả ngồi xuống ghế đối diện ông ta, Diệp Sở vắt chân trái lên đùi phải, tuy vẻ mặt không có gì lạ nhưng lời nói lại toát ra sự châm biếm:

"Chú Dư, nhiều năm không gặp, chú vẫn khỏe mạnh như ngày nào!"

Hoặc là nói, sao lâu như vậy rồi ông còn chưa chết!

Trùm Văn Dư hiểu ẩn ý của Diệp Sở, ông ta đột một điều xì gà vừa hút vừa thoải mái nói:

"Vốn cũng muốn bệnh rồi đi cho nhanh. Nhưng đáng tiếc, lại làm cậu thất vọng rồi."

Diệp Sở thu lại vẻ cợt nhả trong mắt rồi đi thẳng vào vấn đề, hắn chỉ về phía Kha, giọng bình thản:

"Chú Dư, hôm nay tôi đến cũng không phải để thăm hỏi. Khi nào có dịp nhất định sẽ tận tình, nhưng còn bây giờ, phiền chú thả đàn em tôi ra!"

Trùm Văn Dư lại làm như không vội, hắn kéo một hơi xì gà thật dài, ung dung mở miệng:

"Tuy năm đó tôi thua dưới tay Diệp Quân Ninh, nhưng không có nghĩa là bao năm qua tôi vẫn chỉ là một con rùa. Diệp Sở tôi nói cho cậu biết, nếu không vì Diệp gia tại sao đường đường là Văn Dư lão đại, tôi lại phải chui rúc ở cái xó xĩnh heo lạnh chó gà không sủa này!"

"Chú Dư, chuyện năm đó tự làm tự chịu, hà cớ gì còn liên lụy đến hôm nay?"

"Liên lụy cái rắm! Bây giờ được dịp để xả cơn giận, tôi hà tất bỏ qua?" trùm Văn Dư không còn vẻ hào sảng như lúc nãy, ông ta bắt đầu trở mặt, vút điều xì gà xuống đất, giọng nói cũng đã lạnh đi.

Diệp Sở biết ngay ông ta sẽ thế này, hắn cũng đành mặt lại:

"Vậy chú muốn thế nào?"

"Mạng của cậu!"

"Để tôi nhắc cho chú nhớ, Diệp gia không có ranh mà đến đây nói giỡn với chú. Gia rồi, chú ý sức khỏe đi!"

"Diệp Sở, tao xem hôm nay mày làm sao ra khỏi đây!"

Vừa dứt lời Diệp Sở thấy xung quanh hình như có gì đó không đúng, không khí vốn yên tĩnh lúc nãy lại bỗng nhiên trở nên ồn ào. Liên tục có hàng trăm kẻ xuất hiện đứng bao vây Diệp Sở và người của hắn, hai bên ngay lập tức rút súng chĩa vào nhau, Kha cũng đột nhiên được trùm Văn Dư cởi trói.

Diệp Sở thấy cảnh này, liền biết tình thế không ổn. Lại thấy Kha cấu kết với trùm Văn Dư, hắn lạnh giọng:

"Kha, cậu được hắn trả bao nhiêu?"

Kha không đáp, chỉ cúi đầu đứng sau trùm Văn Dư, lúc này ông ta cười đắc chí:

"Diệp Sở, tôi không thu phục người bằng tiền mà bằng quyền lực! Nếu hôm nay cậu chịu quỳ xuống dưới chân tôi van xin tôi có lẽ sẽ cho các người đường lui!"

Diệp Sở dường như nghe được chuyện cười hài nhất thế gian, hắn cười lạnh một tiếng:

"Ha, cho dù tôi có chết cũng không có chuyện đó xảy ra đâu. Cùng lắm hôm nay tôi và ông, chúng ta đồng quy vu tận. Ông cũng hân hạnh lắm mới được bồi táng cùng tôi đây!"

Trùm Văn Dư giận tái mặt:

"Lên cho tao!"

Câu này vừa nói ra đã báo hiệu cho một hồi gió tanh mưa máu bắt đầu. Lực lượng của hai bên lao vào nhau cắn xé, căn phòng vang lên những tiếng nổ "đùng đùng" của súng đạn, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh giữa đêm khuya. Một trận đại chiến xảy ra, mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào não làm cho những người có mặt càng thêm điên cuồng mà tấn công nhau.

Thuộc hạ của hai bên đều dừng mãnh thiện chiến, tất nhiên lúc đầu là bên của Nhẫn chiếm thế thượng phong vì dù sao đó cũng là lò đào tạo sát thủ, chiến đấu với những kẻ này không thành vấn đề. Nhưng càng về sau, sự chênh lệch lực lượng càng lớn khi Nhẫn đã đuổi sức mà lại không thể gọi thêm cứu viện, còn bên phía trùm Văn Dư thì ồ ạt xông lên như nắm mồi.

P/S: Đọc rồi cho 1 sao đi mà ^^

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Loạn

Cả đêm hôm nay, Lưu Ly mất ngủ!

Cô có một loại cảm giác sợ hãi không nói nên lời, sự bất an trong lòng mỗi lúc lại tăng cao. Ngoài trời vẫn tối đen như mực nhưng không khí dường như cô đặc lại, khó chịu vô cùng.

Trần trọc ôm con gấu bông mềm mại mà mắt không thể chớp nổi. Đúng hai giờ sáng, điện thoại của Lưu Ly đổ chuông. Cô buồn bực nhận máy, là Dĩ Phàm gọi:

"Dĩ Phàm, có chuyện gì vậy?"

Trong điện thoại, Dĩ Phàm gấp gấp nói:

"Không xong rồi, chú Diệp xảy ra chuyện rồi!"

"Sao hả? Cậu nói cái gì?"

"Ông ấy bị mai phục ở biên giới, hiện tại sống chết không rõ. Cậu có cách nào giúp ông ấy không?"

"Cậu nói gì thế, cái này... sao cậu biết được?"

"Đừng quan tâm nhiều như vậy, mau nghĩ cách giúp ông ấy đi. Sau này tớ sẽ giải thích, còn nữa chuyện này chính xác 100%, tớ không có lừa cậu!"

Vừa nói được đến đây liền nghe bên đầu dây bên kia có một giọng nữ tức giận quát tháo:

"Dĩ Phàm, ai cho em gọi cho nó?"

"Chị... chị Ngọc!" đến đây mất tín hiệu...

Lưu Ly nghe tin này như sét đánh, cô sợ đến mức ngã ngồi ra đất, mặt cắt không còn giọt máu.

Cha nuôi... mai phục... sống chết không rõ.... cha nuôi ông ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Lưu Ly lo lắng đến mức tay chân đều run rẩy, cha nuôi... người nhất định không được có chuyện! Nếu người có chuyện gì làm sao Lưu Ly sống nổi! Cô chạy như điên xuống nhà bếp tìm cái thùng rác lúc sáng cô vứt tờ giấy của Diệp Sở để lại.

Thùy Vân bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, nó vừa ngáp vừa lò dò đi xuống bếp hỏi:

"Mày tìm cái gì nửa đêm nửa hôm vậy?"

"Giấy!"

"Giấy gì?"

"Giấy của cha nuôi!"

Lưu Ly đổ cái thùng rác ra lục tung hết cả lên, bản thân vì quá lo lắng mà mồ hôi lấm tấm trên trán, gương mặt không còn chút huyết sắc. Thùy Vân nhìn thấy mà kinh hãi trong lòng, chưa bao giờ nó nhìn thấy Lưu Ly như vậy. Trong ấn tượng của nó cô luôn dịu dàng, nhã nhặn còn bây giờ lại như phát điên mà thô lỗ lục lọi cái thùng rác để tìm thứ gì đó.

"Mày bình tĩnh lại chút đi, rốt cuộc đó là giấy gì chứ?"

"Giấy... tờ giấy mà cha nuôi để lại đó!"

"À... tao thấy mày vứt thùng rác, nhưng mà không ngờ nên nhiều chuyện lên cát trong tủ kia kia... mày cần nó để...." chưa nói hết câu đã thấy cô chạy vọt ra tủ tìm tờ giấy đó.

Lúc này Thùy Vân mới thực sự bị Lưu Ly làm cho tỉnh ngủ. Cô bây giờ giống như ngựa hoang vùng vẫy. Trong ánh mắt vừa có sự hoảng loạn vừa có sự điên cuồng, bản thân dường như không thể kiểm soát được. Thế nên người ta mới nói, con người khi yêu thương rất dễ đánh mất đi bản chất của mình, câu nói này quả không hề sai!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đi

Mảnh giấy lúc sáng bị Lưu Ly vò nhăn nhúm nằm yên vị trong một góc tủ. Cô lật đặt mở nó ra, run run cầm điện thoại ấn một dãy số. Bàn tay vì sợ hãi mà đổ mồ hôi nhễ nhại, khó khăn ấn gọi. Dợi khoảng hai hồi chuông, người bên kia mới chậm chạp bắt máy.

"Alo?" đáp lại Lưu Ly là giọng nói trầm khàn của một người đàn ông. Cô như người chết đuối vớ được cọc, khuôn mặt căng thẳng vội vã hỏi:

"Anh là Lâm An Vũ có phải không?"

"Phải!"

"Tôi... tôi là Diệp Lưu Ly con gái của Diệp Sở, cha nuôi tôi xảy ra chuyện rồi, anh có thể giúp tôi được không?"

Dường như câu nói này đã hoàn toàn có tác dụng đánh thức người đang ngáp ngủ ở đầu dây bên kia. Lâm An Vũ thanh tỉnh hoàn toàn, anh ngồi bật dậy, sự khó tin hiện rõ trong đáy mắt, gấp gáp hỏi:

"Cô nói gì? Diệp Sở xảy ra chuyện gì rồi?"

"Đúng... đúng vậy..."

"Cô bình tĩnh, nói cụ thể mọi chuyện tôi nghe!"

Lâm An Vũ nghe Lưu Ly nói ngắn gọn mọi chuyện trong điện thoại mà tim đập tình thịnh, mồ hôi vã như tắm. Lâm An Vũ vội tìm người xác minh chuyện này, đến khi chắc chắn Diệp Sở đi vào địa bàn của trùm Văn Dư gần ba tiếng mà vẫn chưa trở ra, lúc này mới thật sự hoảng loạn.

Cái đồ Diệp Sở không biết sống chết, hần rốt cuộc gặp phải đã kích gì mà lại buông xuôi tất cả, đem tính mạng ra làm trò đùa như vậy! Diệp Sở tốt xấu gì cũng là lão đại, hần cũng không ngu đến mức đem thịt dâng đến miệng cọp. Chắc chắn hần bị điên rồi, điên thật rồi!

Lập tức Lâm An Vũ nhanh chóng sai người chuẩn bị trực thăng tư nhân của Lâm thị, ngay trong đêm đem theo thủ hạ xuất phát đi biên giới. Từ thành phố A đến đó chỉ mất khoảng bốn mươi phút đường chim bay còn nếu đi đường quốc lộ phải mất đến năm giờ ô tô.

Trên đường đi anh gọi điện thoại cho các tổ chức con ở vùng phụ cận điều động người sang địa bàn của trùm Văn Dư để giúp Diệp Sở, chỉ cần họ có thể câu thòi gian đến khi Lâm An Vũ tới, anh sẽ có cách cứu Diệp Sở ra.

Lưu Ly ngồi ở nhà đợi tin tức của Lâm An Vũ mà lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên, trái tim như bị treo lơ lửng. Giờ khắc này cô mặc kệ giữa họ có bao nhiêu khúc mắc, Diệp Sở vẫn là Diệp Sở, vẫn là người Lưu Ly yêu thương nhất. Trong khoảnh khắc ý thức được nguy hiểm ập đến với cha nuôi, cô đã tự dặn mình không được khóc, bởi vì khóc sẽ không giải quyết được gì cả, khóc chỉ làm mình thêm yếu đuối...

Chưa đầy mười phút sau khi đập máy với Lâm An Vũ, cô đã gọi lại cho anh:

"Tôi đi cùng đến biên giới được không?"

"Không được, quá nguy hiểm!" Luru Ly ra sức cầu xin, cô như muốn khóc đến nơi:

"Tôi xin anh, cho tôi đi cùng đi... Tôi không thể ngồi ở đây mà không làm gì được!"

Lâm An Vũ không có thời gian giằng co với Luru Ly, anh trực tiếp gác máy.

Cô nhìn màn hình điện thoại đã tắt mà ruột gan rối bời. Làm sao đây, cảm giác chờ đợi này quả thật rất đáng sợ. Nó không khiến người ta một phút chét tươi nhưng lại có thể dày vò họ, làm cho họ như bị hàng ngàn hàng vạn con côn trùng cấu xé, ngột thở và cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đi

Đúng lúc Luru Ly đang sốt ruột, trên sân thượng có một loạt tiếng động lạ xuất hiện, như là tiếng máy chạy của động cơ. Kèm theo đó là tiếng gió phản phật rất lớn.

Điện thoại lại đổ chuông, Lâm An Vũ gọi cho Luru Ly:

"Chạy lên sân thượng ngay đi, tôi đang đợi!"

"Hà?"

"Hà hà cái gì, nhanh lên còn kịp!"

Luru Ly vội vã chạy lên, đập vào mắt cô là một chiếc máy bay tư nhân bọc thép đang lơ lửng trên không, cánh máy bay hoạt động làm cho gió thổi mạnh như muốn hất tung tất cả, sân thượng quá nhỏ nó không đỗ được, Lâm An Vũ từ trên máy bay đu thang nhảy xuống.

Anh đi quá vội, chỉ kịp mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh và quần tây đơn giản. Luru Ly thì hấp tấp đến nỗi quên thay đồ ngủ, cứ mặc nguyên bộ đồ hello kitty màu hồng phấn để đi.

Lâm An Vũ nhìn cô như vậy, vẻ không hài lòng hiện rõ nhưng vẫn cố gắng kiềm chế hỏi:

"Cô có cần thay đồ không?"

"Không cần, đi thôi!" Luru Ly đáp nhanh gọn, cô không còn tâm trí nào quan tâm nhiều như vậy.

"Được, vậy đi!"

Hai người leo thang lên máy bay, Thùy Vân vừa chạy ra thấy cảnh tượng đó, mặt nó xanh lét, kinh hãi hét lên:

"Bắt cóc! Bắt cóc! Bớ người ta bắt cóc!"

Luru Ly quay lại, cô nhìn nó, hấp tấp nói:

"Không phải bắt cóc, Vân, tao đi một chuyến rồi về!"

Thùy Vân còn chưa kịp hỏi thêm thì máy bay đã bay đi vùn vút, để lại đó một làn gió mạnh mẽ như muốn thổi bay người khác!

Trên máy bay, Luru Ly nhìn cảnh tượng bên ngoài qua khung cửa kính nhỏ, bầu trời thành phố A vào đêm yên tĩnh đến lạ kỳ, không còn vẻ náo nhiệt phồn hoa như ban ngày, ánh đèn đường thành phố nơi có nơi không, đâu đó là những ký ức xa xăm yên bình thuở nhỏ khi ở cạnh Diệp Sở lại bất chợt hiện về.

Lâm An Vũ ngồi một bên, ánh mắt anh nhìn Luru Ly không mấy thiện cảm, vốn anh đã rất kiềm chế rồi, nhưng nghĩ đến Diệp Sở đang gặp nguy hiểm là không thể nào kiềm chế nổi.

Lâm An Vũ đoán chắc chuyện này có liên quan đến cô. Một người ra ở riêng, một người muốn tìm chết, anh nói, giọng không cao nhưng ý tứ oán trách lại rõ mồn một:

"Cô Diệp, rốt cuộc giữa cô và Diệp Sở đã xảy ra chuyện gì? Khi tôi đến Diệp gia để đưa cô đi thì cô lại không còn ở đó, làm tôi phải đến tận căn nhà lúc này tìm cô theo tín hiệu sóng điện thoại. Cô có phiền nếu nói tôi biết không?"

Luru Ly cúi đầu, cô nói nhỏ:

"Tôi và cha nuôi..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Sắp vụt mất

Luru Ly cúi đầu, cô nói nhỏ:

"Tôi và cha nuôi..."

"Hai người có chuyện gì sao? Đang êm đẹp tại sao mọi thứ lại rối tung như vậy?"

Một lúc sau, cô ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Lâm An Vũ, đôi mắt ánh lên sự đau khổ và tang thương:

"Ông ấy là người hại cả nhà tôi!"

Lâm An Vũ kinh ngạc trước câu trả lời của Luru Ly. Có đánh chết anh cũng không nghĩ ra là cô sẽ nói như vậy. Lâm An Vũ cau mày, gương mặt bất chợt chìm vào suy tư:

"Cô có thể nói rõ hơn không?"

Luru Ly kể lại những chuyện trước đó một lượt, Lâm An Vũ im lặng ngồi nghe. vNghe đến câu cuối cùng, Lâm An Vũ đỡ trán, anh nặn ra một nụ cười còn xấu hơn cả khóc:

"Diệp Luru Ly, tôi nên khen cô là có chính kiến hay nên chê cô là có mắt như mù đây hả?"

"Anh có ý gì?"

Lâm An Vũ nhếch khóe môi, khinh thường nói:

"Cô thử nghĩ mà xem, Ninh Ngọc nói với cô những chuyện đó để làm gì? Cô ta hận cô còn không hết, lẽ nào còn có lòng tốt với chuyện của cô sao? Còn nữa, nếu Diệp Sở đã hại gia đình cô vậy hẳn nhận nuôi cô để làm gì? Mọi chuyện xảy ra quá đúng lúc, đúng ngay thời điểm Diệp gia bị quấy nhiễu, cô nói xem, trong việc này cô sắm vai gì?"

Luru Ly có hơi mờ mịt, cô nghĩ đi nghĩ lại. Mọi chuyện trong những ngày qua như thước phim quay chậm, lần lượt đều hiện ra trước mặt. Từ chuyện Diệp Sở phải đột ngột đi thành phố B đến chuyện Ninh Ngọc tìm mình,... Chợt, như nghiệm ra được một điều gì đó, cô đứng bật dậy, đầu va vào cửa kính:

"Khôn kiếp! Cô ta..."

"Giờ cô đã thấy cô ngu chưa?"

Luru Ly xoa xoa cái đầu đau điếng, cô như người vừa tỉnh mộng. Nhưng cô vẫn không hiểu, nếu Diệp Sở không có liên quan, tại sao lúc đến tìm cô lại không nói gì? Thái độ đó không phải đã ngầm thừa nhận rồi hay sao?

"Nhưng tại sao ông ấy không nói gì, lúc tôi trách cứ, cha nuôi lại không hề ngạc nhiên..."

Lâm An Vũ hết nói nổi, anh cau mày, làm ra điệu bộ chính nghĩa:

"Được rồi, vì tương lai của Diệp Sở, hôm nay tôi đành phải nhiều chuyện vậy"

"A? Anh lẽ nào biết chuyện gì sao?"

"Này nhé, năm đó chuyện của cô là do Diệp Sở nhờ tôi đi làm, tất nhiên tôi phải biết rồi. Nhưng bây giờ tôi không có thời gian để kể với cô đâu, trước mắt phải giải quyết chuyện này đã!"

Luru Ly đánh giá Lâm An Vũ, khi chắc chắn anh ta không nói đùa mới ổn định tâm trạng.

Đúng rồi, chuyện quan trọng bây giờ là cứu người, cứu người xong rồi nói. Nỗi sợ hãi ban nãy bỗng chốc lại ủa về như thác lũ, không khí dần dần nặng nề...

Máy bay đến được thành phố B đã là gần bốn giờ sáng. Máy bay đáp xuống, tim của Luru Ly cũng run theo. Cha nuôi, người nhất định không được có

chuyện gì!

Lâm An Vũ và Luru Ly vừa đến nơi liền nhận được một cuộc gọi:

"Không ổn rồi đại ca, anh mau mau qua đây..." trong điện thoại rất ồn, chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã mất tín hiệu.

Lâm An Vũ thấp thòm bất an, anh nhíu mày lại, gấp gấp phân công cho thủ hạ bên cạnh:

"Mau thông báo cho trùm Văn Dư, tôi đã đến, bảo ông ta dừng tay!"

"Đã rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thời gian!

Mệnh lệnh vừa được ban ra, tức thì tất cả thủ hạ ở đó đều tán đi, chỉ để lại hai người ở cạnh Lâm An Vũ và Luru Ly.

Từ chỗ đáp máy bay đến chỗ của trùm Văn Dư đi chỉ mất mười lăm phút đường ô tô. Lâm An Vũ không chậm trễ liền lái xe đi, Luru Ly muốn đi theo, anh đồng ý, dù sao cả Lâm An Vũ và Diệp Sở đều ở đây, cô có lẽ sẽ không có nguy hiểm.

Chỉ cần thủ hạ đến kịp lúc để thông báo với trùm Văn Dư thì mọi chuyện coi như giải quyết xong một nửa. Vấn đề ở đây của bọn họ chỉ còn là vấn đề thời gian. Thế nhưng... thời gian là vấn đề duy nhất và cũng là nguyên nhân duy nhất!

Bên này, khi thủ hạ của Lâm An Vũ xuất phát cũng là lúc tất cả sắp chấm dứt.

Trùm Văn Dư ung dung vắt chân lên ghế, duỗi mày nhướng lên sự trào phúng và độc ác. Ông ta hút một điếu thuốc, vẻ đắc ý làm người ta chán ghét. Trùm Văn Dư nhìn Diệp Sở một thân đầm đầy máu đang ra sức đánh trả lại những người ở phía dưới, trong thoáng chốc sự khoái chí lại dâng thêm bội phần.

Ông ta phát tay, lệnh cho thuộc hạ ngừng lại. Bọn họ phải mất đến ba tiếng mới giặt sạch được tám thủ hạ đi bên cạnh Diệp Sở. Trùm Văn Dư từ trên ghế đối diện nhìn xuống Diệp Sở đang chật vật phía dưới, thích thú nói:

"Diệp Sở, để tao xem mày còn cứng đầu được bao lâu. Hahaha... Mày nhìn xung quanh đi, những đứa mày đem đến đều nằm xuống rồi. Tại sao chỉ còn mình mày đứng?"

Nói trắng ra trùm Văn Dư cũng chẳng về vang gì, đây là địa phận của ông ta, muốn bao nhiêu người đối phó mà chẳng có? Diệp Sở trước khi đến đây đã có ý định đánh cược rồi, nên giờ phút này đối với hắn tất cả đều không đáng là gì.

Diệp Sở một thân đầm máu, chiếc áo sơ mi màu đen bị bung ra ba cúc để lộ xương quai xanh quyến rũ, hợp với màu máu tươi nồng đậm lại càng tăng vẻ ma mị. Gương mặt tuấn mỹ cũng bị nhuộm đỏ, vài sợi tóc trên trán hòa với mồ hôi rũ xuống tạo thành một tổng thể bết bát dính vào trán. Nhưng hơn hết là đôi mắt, đôi mắt đã nổi đầy tơ máu, Diệp Sở lúc này không khác gì một con sói hoang bị kích thích, điên cuồng vùng vẫy.

Bàn tay cầm súng bị chém hai nhát, ở cánh tay bị trúng đạn, còn có bắp đùi bị bắn hai phát, nhưng đối với hắn lúc này, nỗi đau đó chẳng thấm vào đâu. Hắn tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức mặc kệ chính bản thân mình.

Trùm Văn Dư nhìn Diệp Sở, hắn bị loại khí thế bức người trong đôi mắt kia làm cho chột dạ. Về mặt ông ta vì vậy càng thêm bức bối. Đã đến nước này rồi mà vẫn còn ngoan cố?

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 57: Viên đạn cuối cùng

Trùm Văn Dư để cho Diệp Sở sống quá lâu rồi, nay hắn như con cá nằm trên thớt, ông ta lẽ nào sẽ bỏ qua? Có khí thế thì sao chứ, có địa vị thì sao chứ? Chẳng phải bây giờ cũng sẽ chết trong tay ông ta đó ư? Người đời hơn nhau không phải ở cái vẻ bên ngoài mà là thủ đoạn ở bên trong. Âm ức năm đó, nỗi ô nhục năm đó, ông ta sẽ tính hết một lượt trên người Diệp Sở.

Trùm Văn Dư neho mắt nhìn hần, một tay gác lên ghế, một tay cầm điều thuốc hút, gương mặt độc ác dữ tợn cùng với những vết sẹo lồi lõm trên đó xô lại với nhau mỗi khi lão cười càng làm lão trông thêm ghê tởm.

"Diệp Sở, không phải mày xem mạng người như cỏ rác hay sao? Thế nào? Cảm giác bị người khác dồn đến đường cùng, thoải mái không?"

Diệp Sở thấm mệt, hai chân vẫn đứng vững nhưng bàn tay cầm súng vì dùng sức quá nhiều nên vết thương bị rách ra, máu cũng vì vậy mà trào ra không ngớt, mắt hiện lên tia sát khí, hần đứng giữa vòng vây của hơn hai mươi người. Những người này đều là những tinh anh trong đám thù hạ của trùm Văn Dư. Bọn chúng vây quanh với Diệp Sở từ nãy đến giờ, bản thân đã sớm bị hần làm cho kinh hãi. Không ngờ hần lại có thân thủ tốt và sức lực kinh người như vậy, có thể trụ đến tận bây giờ. Nếu là những kẻ khác, đừng nói đến ba tiếng chỉ cần trong vòng hai mươi phút sẽ lập tức bị knock-out.

Hần nói, giọng nói đã khàn đi rất nhiều:

"Mạng người trong mắt tôi không phải cỏ rác. Cỏ rác thì có thể tùy tiện vứt bỏ, còn tôi lại không thích tùy tiện giết người!"

Đúng lúc này, trùm Văn Dư nhận được tin báo Lâm An Vũ đã đến nơi.

"Cái gì? Lâm lão đại? Chúng ta với họ không có quan hệ, hần đến đây làm gì?"

"Chuyện của Diệp Sở..."

Lập tức sắc mặt ông ta đại biến, từ vẻ tiểu nhân đắc ý lúc nãy liền hóa một màu trắng xanh. Trùm Văn Dư giận đến sôi ruột, sớm không đến muộn không đến lại đến ngay lúc lão sắp báo được thù.

Mặc dù lão không dám đắc tội Lâm thị, nhưng Diệp gia thì lão kiên quyết không bỏ qua.

Lão nghĩ nghĩ, cho dù Lâm An Vũ có đến đây thì sao, là Diệp Sở tự mình đi vào địa phận của lão, lão không làm gì sai. Nếu hôm nay lão giết Diệp Sở ở đây, Lâm thị và Diệp gia cũng không dám làm gì lão đâu. Dù sao ở biên giới, giao dịch cần đến lão cũng còn rất nhiều.

Trùm Văn Dư nhắm tính thời gian không còn nhiều, ông ta ra lệnh cho thuộc hạ chạy đến nạp hết đạn vào súng. Lần lượt những khẩu súng hạng nặng được đem ra, đạn lên nòng sẵn sàng bày viên trong mỗi khẩu. Hai mươi hai người vây quanh Diệp Sở, mỗi người cầm trong tay một khẩu. Chỉ cần trùm Văn Dư ra lệnh "Bắn" thì lập tức Diệp Sở sẽ biến thành cái tổ ong!

Đáng tiếc, súng trong tay Diệp Sở lúc này chỉ còn một viên đạn cuối cùng. Hần nhìn tình thế trước mắt má trong lòng buông xuôi, ông trời, rốt cuộc vẫn không cho hần và Lưu Ly kiếp này được ở cạnh nhau. Hần ngửa mặt lên trời cười lớn:

"Văn Dư, hôm nay tôi chết ở đây, ông cũng sẽ bồi táng cùng tôi thôi!"

Vừa dứt lời, trùm Văn Dư đã gấp gáp ra lệnh:

"Bắn!"

Những tiếng lên đạn "kèn kẹt" vang lên, Diệp Sở chỉ đợi có thể, hần ngay tức khắc bắn một viên đạn cuối cùng nhắm ngay giữa trán của trùm Văn Dư không lệch một phân rồi sau đó nhắm mắt lại...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Từ bỏ

Khi viên đạn cuối cùng của Diệp Sở bay đi, hai mươi mấy kẻ vây xung quanh hần còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, thì trên kia, trùm Văn Dư đã ngã bịch xuống ghế. Viên đạn đến bất ngờ tới nỗi ông ta còn chưa kịp trợn mắt, đôi mắt đắc ý giảo hoạt cứ như vậy mà trừng lớn. Máu tươi đầm đìa từ giữa trán túa ra như thác đổ, thứ chất lỏng đỏ sệt đó cù từ trán chảy qua sống mũi xuống đến căn cổ của lão. Lão ngã cảm mặt xuống đất, dưới đất cũng vì vậy mà hình thành vũng máu lớn. Một cảnh tượng thật hãi hùng!

Những kẻ đàn em xung quanh thấy vậy thì khiếp đảm, chúng bắt đầu bị dao động. Một kẻ đứng gần trùm Văn Dư nhất lúc này sợ đến mức tiểu ra quần, hần thét lên:

"Lão đại... lão đại!"

"Lão đại chết rồi!"

"Người đâu, bắn nó, bắn nó đi!"

Những kẻ đang lên đạn đối với Diệp Sở thấy lão đại của mình bị hấn một phát giết chết, lửa giận ngập đầu, chúng điên cuồng nổ súng.

Hai mươi hai họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào một người duy nhất đứng giữa vòng vây.

Diệp Sở chỉ cười nhạt, hấn nhắm mắt lại, tự nói với mình:

"Luu Ly, vậy là ta không thể gặp được con nữa rồi..."

"Pằng!"

"Pằng!"

"Pằng!"

"Pằng!"

"Pằng!"

...

Những tiếng súng nổ giòn giã vang lên giữa căn phòng to lớn, một tiếng rồi lại một tiếng hòa vào nhau tạo thành một loại âm thanh hỗn tạp, đậm đặc mùi chết chóc.

Đột nhiên, tiếng súng im bặt.

Diệp Sở cảm nhận được bản thân mình bị trúng phải ít nhất bốn viên đạn. Một viên ở ngực trái, hai viên ở cánh tay và một viên ở bụng. Nhưng mà, hình như súng nổ rất lâu... Làm sao trong khoảng thời gian đó chỉ có bốn người nổ súng?

Diệp Sở từ trước đã bị thương khắp người, lúc này lại còn nhận bốn viên đạn, sức lực đã sớm bị rút sạch. Khi tiếng súng cuối cùng vừa chấm dứt, hấn liền ngã phịch xuống đất. Ý thức dần dần chìm vào cõi mơ hồ.

Vết thương trên người hấn bị chong chát mà rách toạc ra, những mảng da thịt không lành lặn thi nhau nhỏ máu, chiếc áo sơ mi đen bị súng bắn, bị dao chém đến mức không còn hình dạng ban đầu. Diệp Sở bị thương không hề nhẹ, sở dĩ hấn gắng gượng đến bây giờ chỉ là để giết trùm Văn Dư. Giết được ông ta rồi, tự động ý thức chống cự ban đầu cũng tan biến đi.

Hấn thoi thóp nằm giữa biển máu, cả người là đi, hai mắt nhắm nghiền. Đôi mày anh tuấn đã dần ra, bàn tay cầm súng buông lơi, gương mặt không có chút nào mất mát, yên tĩnh đến lạ lùng. Khuôn mặt tuấn mỹ chìm trong huyết nhục, tà mị đến nỗi không nói nên lời...

Nếu bỏ qua khung cảnh đáng sợ xung quanh hấn, có lẽ người ta sẽ nghĩ hấn mới vừa trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi, bây giờ muốn tìm kiếm một giấc ngủ ngon. Chỉ có điều, những xác người xung quanh Diệp Sở, những khẩu súng rải rác khắp nơi, những con dao dính đầy máu, vệt chất lỏng đỏ đặc ảm ướt khắp người hấn đã nói lên tất cả... Hấn vừa trải qua một trận chiến sinh tử, hấn nằm ngủ yên giữa nơi đầy gió tanh mưa máu, ánh mắt ấy của hấn... rồi đây mãi mãi sẽ không bao giờ mở được nữa...

Cảnh tượng đó làm người ta lạnh người. Cái mạng này của hấn, có lẽ sẽ không thể nhặt về được nữa... Hấn cũng nên, từ bỏ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tuyệt vọng

Lâm An Vũ vừa đến nơi, đập vào mắt anh là một cảnh tượng hãi hùng: Diệp Sở đứng giữa bão đạn của những kẻ kia, súng đã bóp cò. Đạn vô tình xuyên thủng qua da thịt của hấn, máu tủa ra, nhưng hấn vẫn không cau mày, xem như đây chỉ là chuyện bình thường, cho đến khi hấn hoàn toàn ngã xuống...

Anh cùng thủ hạ vội vã lao đến cứu Diệp Sở, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Diệp Sở vẫn phải nhận hết bốn viên đạn, từ trong bão đạn ngập trời giữa căn phòng rộng lớn, Diệp Sở ngã đi trong vũng máu, Lâm An Vũ chỉ biết khoanh khắc ấy tay chân anh như hóa đá, không cách nào chấp nhận nổi.

Người bạn thân nhất của anh, người anh em tốt nhất của anh, cứ như thế mà ngã xuống trước mặt anh, thân hình tan nát...

Diệp Sở được Lâm An Vũ chuẩn bị đưa đến bệnh viện gần nhất để cầm máu, đồng thời cho chuẩn bị trực thăng để bay nhanh nhất về thành phố A. Dù sao đi nữa, trang thiết bị ở thành phố A vẫn hiện đại hơn nơi này rất nhiều.

Lưu Ly ngồi ở xe bên ngoài đợi tin tức của Lâm An Vũ, anh không cho cô cùng vào, rồi phản phô thủ hạ ở đó bảo vệ cô. Mỗi khoảnh khắc trôi qua đều nhuộm màu tuyệt vọng. Làn da trắng nõn của Lưu Ly đã bắt đầu chuyển tái, đôi tay run rẩy, ánh mắt vẫn dõi theo hướng đi của Lâm An Vũ, cô đang chờ đợi.

Cho đến khi hai người mặc đồ đen đi ra, họ đi theo một người. Người đó có gương mặt dính đầy máu, quần áo bị bắn đến tả tơi, tay chân buông lỏng không còn chút sức lực nào, khắp trên người đều là vết thương chí mạng, tưởng như được nhặt ra từ đồng xác chết vậy. Đi theo sau họ là Lâm An Vũ và thủ hạ của anh, mọi người đều mang một vẻ mặt không cam tâm.

Lưu Ly theo phản xạ cố gắng vươn cổ ra nhìn cho kỹ, ngoài trời bắt đầu đổ cơn mưa. Những hạt mưa nặng nề dần dần trút xuống, nước trắng xóa tuôn đổ một góc trời làm mờ đi thân ảnh của người đang tiến tới. Cho đến lúc những giọt nước mưa nặng trĩu vô tình cuốn đi vết máu, Lưu Ly mới nhận ra người nửa sống nửa chết kia chính là Diệp Sở!

Hai người đang đi Diệp Sở lúc này đã lên được trên xe, sau đó Lâm An Vũ cũng cùng lên. Chiếc xe không chậm trễ lao đi vun vút trong màn đêm.

Lưu Ly toàn thân run rẩy, bây giờ Diệp Sở đang nằm cạnh cô, gương mặt yên tĩnh như đang ngủ say. Lưu Ly mặc kệ ánh mắt của người khác, ngay khi nhìn thấy Diệp Sở cô như hóa điên hóa dại, tâm trí chỉ còn duy nhất Diệp Sở, cô chỉ thấy người cô yêu thương nhất, người mà trước đây cô nhẫn tâm ruồng bỏ đang nằm trước mặt mình. Nhưng mà, người đó không còn khỏe mạnh để chạy theo mình nữa, người đó cũng không còn sức lực để an ủi mình nữa, người đó đang muốn rời bỏ thế giới này, rời bỏ mình mà đi. Người duy nhất trên thế giới này đối tốt với cô đang muốn rời bỏ cô, người này vì cô mà chết!

Cô gấp gáp ôm lấy hân. Mặc kệ cho bản thân hân có ra hình dạng gì, máu cứ tuôn không ngừng. Nước mắt như trân châu đứt vụn từng giọt từng giọt thì nhau rơi xuống, đường nét thanh tú trên gương mặt xô lại với nhau, sự đau đớn xé nát tâm can, cô òa khóc như một đứa trẻ:

"Cha nuôi..."

"Cha nuôi..."

"Người đã hứa với con... hứa nhất định sẽ quay trở về mà..."

"Tại sao?"

"Tại sao người lại nói mà không giữ lời?"

"Tại sao?"

"Người còn nói sẽ về ăn cơm chung với con..."

"Cha nuôi... đừng bỏ con... con rất sợ..."

"Con sai rồi... Lưu Ly sai rồi, cha nuôi..."

Càng nói cô càng thấy đau đớn, sống mũi cay xè, khuôn mặt ngập trong nước mắt, hình ảnh hạnh phúc vui vẻ ngày trước của hai người như đèn kéo quân chậm rãi lướt qua tâm trí. Mỗi hình ảnh lại như một lưỡi dao, hung hãn cứa rách trái tim nhỏ bé của cô. Nhìn Diệp Sở đang nằm trong lòng không tiếng động, cô nhớ mỗi lúc mình gọi hân đều trả lời, nhưng bây giờ lại không còn kịp nữa.

Lâm An Vũ ngồi bên cạnh, anh muốn nói gì đó, nhưng rồi đột nhiên xe dừng lại. Tài xế hoảng hốt la lên:

"Đại ca, không xong rồi, xe của chúng ta bị chặn đầu rồi!"

Lâm An Vũ trợn trắng mắt, đầu như sắp nổ tung:

"Cái gì? Giờ phút này còn muốn đuổi tận giết tuyệt? Vòng qua hướng khác đi, nhanh lên!"

Tài xế đánh xe đi hướng ngược lại, sau đó rẽ qua phải. Con đường này vẫn có thể đến được bệnh viện gần nhất, chỉ có điều bình thường rất ít người đi nên nó không được bằng phẳng lắm. Xe dần xóc dữ tợn.

Khi sắp đến bệnh viện, bất chợt từ đằng sau nghe những tiếng súng nổ "đùng đùng". Quay đầu lại nhìn thấy hai chiếc xe đang đuổi theo từ phía sau.

Xe vẫn chạy nhưng lúc này còn xóc hơn lúc này:

"Đại ca, không được rồi, lưng bánh sau rồi!"

"Mẹ nó! Khốn kiếp!"

"Bây giờ chúng ta tính sao?"

"Rẽ vào bụi rậm kia, cắt đuôi tạm thời rồi tính tiếp!"

Xe chạy hết tốc lực, người trên xe như sắp bay ra ngoài, Lưu Ly đang ôm Diệp Sở cũng ý thức được nguy hiểm, cô cố gắng nuốt ngược nước mắt vào trong, giọng nói vì khóc quá nhiều mà vỡ òi:

"Chúng ta làm sao đây?"

Lâm An Vũ nhìn cô, sự kiên định hiện ra trong mắt:

"Lưu Ly, cô hãy nghe cho kỹ, bây giờ xe hư rồi, cứ kéo dài không phải là cách, khi xe dừng ở bụi rậm, tài xế và A Ngũ sẽ giúp cô đưa Diệp Sở đi đến bệnh viện trước."

"Vậy còn anh?"

"Tôi sẽ cắt đuôi bọn chúng!"

"Như vậy làm sao được, nếu anh có mệnh hệ gì..." chưa nói hết Lâm An Vũ đã bực tức ngắt lời cô:

"Im đi, bây giờ không phải lúc nói nhiều, tôi là người khỏe mạnh sẽ không sao đâu. Cô và Diệp Sở, nhất định phải an toàn đến bệnh viện, ở đó tôi đã sắp xếp người đón hai người rồi. Chỉ cần đến được đó, tự khắc sẽ an toàn!"

"Anh nhất định phải cẩn thận!"

Vừa dứt lời, xe dừng tại một bụi rậm khuất sâu. A Ngũ cổng Diệp Sở xuống, tài xế và Lưu Ly xuống xe. Lâm An Vũ lái chiếc xe thùng lốp đi ngược lại đánh lạc hướng bọn người kia.

Trời mưa không ngớt, đến lúc này lại càng khủng khiếp hơn. Mưa to gió lớn quật vào người A Ngũ, cậu cổng Diệp Sở đi thoăn thoắt trong mưa. Vết thương của Diệp Sở mất quá nhiều máu, bây giờ chỉ còn nhỏ tí tách, huyết sắc mất đi, làn da chuyển màu xanh xao nhợt nhạt. Tài xế đi đằng trước quan sát còn Lưu Ly đi bên cạnh A Ngũ. Đoàn người cứ như vậy mà đi bộ trong cơn mưa tầm tã, trời trắng xóa, đường trơn trượt lầy lội, A Ngũ suýt ngã mấy lần, Lưu Ly nóng ruột nóng gan như lửa đốt.

Cô chỉ sợ cứ đi như vậy không gặp kẻ thù thì Diệp Sở cũng sẽ chết dọc đường mất.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: May rủi

Lâm An Vũ vừa đánh xe ngược lại đã nhìn thấy những chiếc xe ban nãy đang đuổi theo đi về hướng mình, anh ra sức gây sự chú ý với chúng. Bọn này không biết là người của ai vì chúng có vẻ khá tay mơ trong việc đánh trực diện, chỉ biết đánh lên đằng sau, dường như chúng được thuê tới chỉ với mục đích cản đường, ngoài ra không có lực sát thương.

Anh lên chiếc xe tàn tạ dụ chúng đi đến một ngã ba, người của Lâm An Vũ đã được lệnh mai phục sẵn ở đó, anh cho người xử lý bọn này còn mình thì đổi một chiếc xe khác quay về tìm Diệp Sở.

Bên phía của Lưu Ly, tình thế ngày càng trở nên gấp rút. Bầu trời đã bắt đầu chuyển sang tờ mờ sáng, nhưng cơn mưa ầm ỉ vẫn không ngớt, gió lạnh ứa qua kèm theo đó là tiếng sấm giập mưa sa muốn rung chuyển đất trời. Mưa gào thét không ngơi nghỉ, cây bên đường cũng vì vậy mà lay động như muốn quật ngã.

A Ngũ khó khăn cổng Diệp Sở đi trong cơn bão, bàn chân nặng dần, sức lực ngày càng đuối, khi gần đến ngã tư rẽ sang bệnh viện thì đột nhiên, từ đằng sau một chiếc xe tải lao tới.

Chiếc xe cũ kỹ lao đi trong mưa, tài xế bóp còi inh ỏi, Lưu Ly nhìn thấy mà tê hết da đầu, A Ngũ hình như quá tập trung nên không nghe thấy tiếng còi, anh vẫn cứ băng qua đường như không có chuyện gì.

Lưu Ly điên cuồng hét lên đến khản cả giọng:

"A Ngũ, xe kia, có xe kia..."

"Xe đến kia..."

Tiếng hét chưa dứt thì "ầm" một cái, chiếc xe tải đâm vào gốc cây cổ thụ bên đường. Từ trong xe, tài xế loạng choạng bước ra:

"Này các người, đi đứng kiểu..." đến đây ông ta im bặt. Vì ông ta thấy Diệp Sở sắc mặt trắng như tờ giấy đang nằm trên lưng A Ngũ, quần áo tả tơi, thương tích đầy mình, còn Lưu Ly thì mang gương mặt kinh hãi, hai mắt đỏ ngầu, nhìn bốn người bọn họ ướt như chuột lột, đoàn người giống hệt như dân

tị nạn trong những trận chiến tranh tàn khốc.

Cuối cùng bác tài xế không chửi bới nữa, ông ta còn rũ lòng thương cho họ đi nhờ xe đến bệnh viện. Người ta nói, trong cái rủi cũng có cái may, hi vọng cái may mắn này đến kịp, Lulu Ly nhìn Diệp Sở, lòng trở nên đau nhói. Cô nắm bàn tay gân guốc của Diệp Sở áp vào trong lòng, giọng nói mơ hồ như đến từ một cõi xa xăm nào đó:

"Nếu cha nuôi không qua khỏi. Con sẽ đi cùng người. Chúng ta sống chết có nhau, mãi không chia lìa! "

Lâm An Vũ đến được bệnh viện thì đã thấy Lulu Ly, A Ngũ và bác tài xế đang đứng ở trước cửa phòng cấp cứu. Ba người họ đều xanh xao, quần áo ướt nhẹp, thấm nhất là Lulu Ly, cả đêm không ngủ lại còn khóc một trận lớn như vậy, bây giờ hai mắt như sắp lồi cả ra ngoài.

"Ai là người nhà của bệnh nhân Diệp Sở?" bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra

"Là tôi" Lulu Ly vội vã chạy đến

"Bây giờ tôi cần người nhà bệnh nhân đi làm thủ tục, mất máu quá nhiều, ngân hàng máu ở đây còn đủ máu, nhưng chỉ sợ trong quá trình phẫu thuật xảy ra biến chứng, và lại vết thương quá nặng, và còn liên quan đến..." bác sĩ lúc nói những lời này đáng vẻ có phần khá e ngại. Bà ta nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Lâm An Vũ, đoán chắc rằng lai lịch của anh cùng với bệnh nhân trong kia hẳn không hề tầm thường.

"Thủ tục? Bác sĩ tôi có thể hỏi đó là thủ tục gì không?" Lulu Ly gấp gáp hỏi lại.

"Thủ tục cam kết chấp nhận rủi ro sau phẫu thuật!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Rời xa

Thủ tục nhanh chóng được tiến hành, ca mổ diễn ra trong vòng năm giờ đồng hồ.

Những người ngồi đợi ở bên ngoài ai cũng đều mang vẻ mặt khẩn trương hiện rõ. Nhất là Lulu Ly và Lâm An Vũ. Cô nắm chặt hai tay, mắt dán vào phòng mổ. Từng phút từng giây trôi qua đều như muốn bóp người ta đến nghẹt thở.

Lulu Ly chỉ biết hai chữ "rủi ro" kia có nghĩa là cha nuôi sẽ mãi mãi không quay lại nữa, cô không muốn như vậy, không muốn một chút nào.

Trên thế gian này, vạn vật đều là hữu duyên hữu phận. Tình cờ đi trên đường chỉ vô tình lướt qua nhau, đó cũng là cả một quá trình của kiếp trước. Huống hồ, người đó không những lướt qua mà còn bước vào cuộc đời của bạn, cho bạn hơi ấm, cho bạn tình thương giữa cái xã hội luôn xem bạn là rác rưởi và cho bạn một cuộc đời bình an vui vẻ.

Lỗi lầm của quá khứ, là do cô sai, do cô ngu ngốc, có không biết giữ đến khi sắp mất rồi mới đau lòng hối hận.

Lulu Ly cúi mặt xuống, một giọt nước trong suốt trượt khỏi khóe mắt:

"Cha nuôi, con còn chưa kịp nói lời xin lỗi, người không thể bỏ con mà đi được..."

Đúng ba tiếng sau, cửa phòng mổ được mở ra. Vị bác sĩ trung niên đáng vẻ mệt mỏi xuất hiện từ trong phòng mổ, Lâm An Vũ nhanh chóng chạy đến hỏi:

"Bác sĩ, kết quả thế nào?"

Lulu Ly ngẩng mặt lên, cô nín thở lắng nghe, đôi lại chỉ là giọng nói áy náy và ưu phiền của bác sĩ:

"Rất tiếc, chúng tôi đã cố gắng hết sức..."

"Cái gì? Ông nói cái gì hả?" Lâm An Vũ như phát điên chạy đến túm cổ áo bác sĩ nhấc bổng lên, vị bác sĩ sợ đến mức lắp bắp:

"Anh... có... có... gì... từ từ... nói"

Y tá và hộ lý nhanh chóng kéo Lâm An Vũ ra, một khắc ấy Lulu Ly tưởng như không thở nổi.

Bàn tay mờ dần, khung cảnh trước mắt nhòe đi, sụp đổ thật rồi... Cuối cùng, người ấy vẫn bỏ đi, người ấy vẫn bỏ cô mà đi...

Hai năm sau...

Một cô gái trẻ cầm bó hoa hồng bạch thanh khiết, đứng trước một ngôi mộ màu trắng trong nghĩa trang của thành phố B. Cô gái mặc chiếc váy màu xanh nhạt, có gương mặt trẻ trung và đáng yêu, nhưng đôi mắt ấy lại như chìm đắm trong hồi ức đau thương.

Cô gái nở một nụ cười yếu ớt:

"Cha nuôi, hôm nay con đến thăm người. Người vẫn khỏe chứ?"

"Ồ bên đó, người có nhớ con không?"

"Nơi này, không có cha nuôi, thế giới thật lạnh lẽo!"

Lưu Ly còn nhớ rõ cái ngày của hai năm trước lúc vị bác sĩ thông báo cái chết của Diệp Sở cô đã ngất đi, sau đó Lâm An Vũ còn đòi san bằng cả bệnh viện. Mọi chuyện sau đó nữa, cô đều không còn quan tâm.

Suốt hai năm qua, cô sống như một cái xác không hồn. Từ cái ngày Diệp Sở mất, cô thần thờ, cô bơ vơ, lạc lõng. Cô thường hay thờ thần, ngồi nói chuyện một mình, tự cười một mình, sau đó ôm mặt khóc thật to. Cô còn hay qua phòng ngủ của Diệp Sở thức suốt đêm chỉ để nhìn cái gối của hắn. Thậm chí cô còn thường xuyên làm những món mà hắn thích ăn, làm xong rồi lại nhìn mấy món đó đến nguội lạnh rồi đổ đi...

Có lần Lưu Ly định tự sát bị bà quản gia già bắt gặp, bà ấy ôm cô khóc đến mức sưng cả mắt, sau đó nhét vào tay cô một chiếc đồng hồ vô quýt, không nói không rằng rồi bỏ đi. Lưu Ly mở cái đồng hồ ra, trong đó là bức ảnh của cô, bên dưới còn có một dòng chữ viết tay rất nhỏ rất quen thuộc:

"Ta yêu con!"

Nét chữ không đẹp lắm, nhưng có thể thấy được người viết đã rất nắn nót, như dùng chính trái tim và máu thịt của mình mà vẽ lên. Chiếc đồng hồ nhỏ nhỏ ấy đến bây giờ vẫn còn được đeo trên cổ của Lưu Ly.

Cô đặt bó hoa hồng bạch xuống, sờ tay lên chiếc đồng hồ, mắt ngân ngấn nước, dịu dàng nói:

"Con cũng yêu người, cha nuôi!"

"Nếu tình yêu của chúng ta là sai trái, kiếp này định sẵn vô duyên. Vậy kiếp sau, con sẽ đi tìm người, dù cho có đi đến góc bể chân trời, con cũng nhất định phải tìm được người..."

Lưu Ly đứng đó nhìn bức ảnh của người ấy trước ngôi mộ, nước mắt rơi lã chã. Cô nói rất nhiều, rất nhiều chuyện. Đến khi bầu trời tắt nắng cô mới rời đi.

Bóng lưng cô gái nhỏ xa dần xa dần rồi mất hẳn sau khúc ngoặt.

Một người đàn ông mặc âu phục đen xuất hiện, người đó nhìn bó hoa hồng vẫn còn tươi mới mà không biết trong lòng có tư vị gì. Bàn tay thon dài mon trón cánh hoa trắng nõn, khẽ môi lạnh lùng nhấp nháy hai chữ:

"Lưu Ly..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Hồi ức tàn tro

Bà quản gia già thấy Lưu Ly đã về, cô bước đi vô hồn, về mặt ưu sầu bà liền biết cô mới vừa đi đâu:

"Tiểu thư, cô về rồi!"

"Di Lâm, chào di!" cô nhìn bà ấy, vẻ mặt trên mặt không giấu được, hai mắt đỏ ngầu. Lâm quản gia ngập ngừng một chút:

"Tiểu thư, cô... lại đi thăm mộ của ông chủ?"

Lưu Ly không trả lời mà đi thẳng lên lầu, bà quản gia nhìn theo bóng cô gái nhỏ mà chỉ biết lắc đầu thờ dài. Từ khi ông chủ mất, bên ngoài nhìn tiểu thư như không có việc gì, nhưng thật ra trong lòng bà rõ nhất cô đau đớn đến mức nào. Mỗi tháng cứ đến ngày mất của ông chủ, tiểu thư lại lẳng lặng rời khỏi nhà từ sáng sớm, mãi đến chiều tàn mới quay về, lần nào cũng như lần này, mỗi lần về nhà mắt đều đỏ au và sưng hết lên, đáng vẻ phờ phạc như cái xác không hồn.

Còn nhớ cái lần bà dọn dẹp trong phòng ông chủ, tình cờ tìm thấy chiếc đồng hồ vô quýt cẩn thận cất trong ngăn kéo. Bà mở nó ra, dòng chữ bên trong làm bà bật khóc. Bà biết ngay mà, chắc chắn ông chủ rất yêu tiểu thư, yêu còn hơn chính bản thân mình, yêu đến nỗi không dám thương tổn, cứ nhìn cái

cách ông chủ đối với tiểu thư thì biết. Người bên ngoài họ nói ông chủ tàn nhẫn tuyệt tình, nhưng có ai biết được, ông chủ lại còn một mặt ấm áp ôn nhu như vậy, và sự ấm áp ôn nhu ấy, trên đời này chỉ có một người duy nhất được nhận đó chính là tiểu thư! Ngay cả khi yêu Tần Yên, ông chủ cũng không đến mức phải cẩn thận nâng niu như thế.

Rồi cái lần tiểu thư định tự sát, bà nhìn con dao găm đang cứa mạch máu của tiểu thư mà toàn thân run rẩy, sợ hãi không biết bao nhiêu. Bà nhớ rõ đáng về lúc mình đưa chiếc đồng hồ nhỏ nhỏ đó cho tiểu thư, tiểu thư ôm khư khư nó mà khóc. Hai năm qua bà chỉ nhìn thấy tiểu thư khóc đúng một lần trong phòng khi đó, còn lại đều chỉ thấy một vẻ mặt bình thản hờ hững của cô. À còn mỗi tháng khi đi thăm mộ ông chủ nữa, những lần như vậy đều như muốn vắt kiệt sức lực của cô ấy. Sáng sớm hôm sau, cô ấy sẽ lại trở về trạng thái bình thường, nhưng bình thường như vậy mới khiến cho người ta lo lắng.

Lưu Ly thả túi xách xuống ghế, ngã người nằm lên giường, mắt dán lên trần nhà, thần thờ như không có điểm tựa. Những lời Lâm An Vũ nói trước đây khi Diệp Sở mất, cô không cách nào quên được. Bao giờ nhớ lại, tim cũng đều quặn thắt.

"Bây giờ mọi chuyện không còn gì nữa, tôi cũng không ngại nói cho cô biết việc này. Coi như đây là chuyện cuối cùng tôi làm cho Diệp Sở"

"Năm đó, cha cô _ Lưu Hòa là một luật sư có tiếng của thành phố A, ông ấy giỏi đến mức chỉ cần nghe tên ông ấy người ta đều có thể biết ngay kết cục của phiên tòa. Chỉ có điều, tính tình lại cương trực và thẳng thắn, chính vì như vậy, ông ấy mới gặp phải họa sát thân."

"Con trai của phú gia họ Hoàng ở thành phố B là công tử ăn chơi trác táng, hấn cường hiếp con gái nhà lành bị người ta thừa kiện. Gia đình thừa kiện từng có ân với cha cô, cho nên ông ấy chấp nhận ra mặt. Phú gia họ Hoàng thấy luật sư Lưu Hòa ra tòa liền biết phần thắng chắc chắn sẽ không còn, mặt mũi gia đình nhất định sẽ bị hủy hoại."

"Hắn tìm đủ mọi cách mua chuộc Lưu Hòa, nhưng ông ấy một mực không đồng ý. Đến cuối cùng, phiên tòa kết thúc, thiếu gia họ Hoàng phải đền tội. Sau đó, ông ta thuê người của Nhân đến giết sạch cả nhà của Lưu Hòa để xả giận. Chuyện này, lúc đó Diệp Sở không biết, vì quyền hành vẫn còn nằm trong tay của Diệp Quân Ninh, mà có biết cũng sẽ không quan tâm, vì suy cho cùng đây chỉ là một cuộc giao dịch... Cô đã hiểu rồi chứ?"

Từng câu từng chữ rót vào tai, không biết phải mất bao lâu cô mới có thể phản ứng lại. Khi chân tướng được phơi bày, vạn vật cũng đã úa màu, tất cả hồi ức, kỷ niệm đều như một nắm tro tàn, tro bay trong không khí để lại đằng sau một bóng người chơi vơi...

Cha nuôi, đời này kiếp này, Lưu Ly nợ người....

"... Người ra đi đầu không ngoảnh lại

Sau lưng thêm nặng lá rơi đây..."

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Dậy sóng

Sau khi Diệp Sở xảy ra chuyện, Lưu Ly tiếp xúc nhiều với Lâm An Vũ, cô mới biết Bội Vy là vợ của anh.

Bội Vy rất hay tìm Lưu Ly trò chuyện, một phần vì buồn chán, một phần vì cô ấy thực sự rất đáng thương. Hai người thân thiết với nhau như vậy, Lâm An Vũ cũng yên tâm.

Chẳng là Bội Vy đang có thai tháng thứ sáu, quần áo bà bầu đều chật cả rồi, cô lại muốn tự tay đi mua vài bộ đồ, sẵn tiện đi tản bộ để khí huyết lưu thông, chứ cứ ở nhà mãi với Lâm An Vũ, anh sắp biến cô thành con heo bị cưng chiều mất rồi a ~

Bội Vy cũng muốn Lưu Ly cùng đi, dạo này Lưu Ly u uất quá, cô chỉ sợ cô ấy sẽ bị trầm cảm mất. Lưu Ly mới hai mươi tuổi đầu, nhưng sự lạc quan của cái tuổi trẻ hùng hực lại không hiện hữu trên gương mặt, đôi mắt chỉ là một vài xúc cảm dừng đọng, lạnh nhạt với thế nhân.

"Hai mươi tuổi người ta không là đá nhưng cũng không toàn là xác thịt", cô có trái tim, nhưng trái tim của cô đã đi theo dòng chảy của thời gian, đã bồi táng cùng Diệp Sở từ hai năm trước. Một hán bây giờ đã xanh cỏ, kỷ ức chỉ còn lại một mảng nhạt nhòa...

Lưu Ly không muốn mua gì cả, trong suốt buổi cô chỉ đi và đi, chẳng có hứng thú gì. Đôi khi cô lại đứng ngẩn ngơ trước một bộ Âu phục nam, sau đó lại chạy đến quẹt thẻ. Bội Vy nhìn mà đau lòng, cô với cô gái hai năm trước ở sông Mị như hai người xa lạ. Con người chắc chắn sẽ có lúc thay đổi, nhưng thay đổi như thế này, thật khiến người khác không đành lòng.

Mua sắm xong xuôi, Bội Vy giao túi đồ lại cho vệ sĩ, hai người đi ra phố đi bộ tản bộ, giờ này rất ít người, đường lại thưa thớt nên cũng không có nguy hiểm. Những vệ sĩ đi theo luôn cố gắng duy trì khoảng cách an toàn nhất.

Hai cô gái trẻ vừa đi vừa nói chuyện, Bội Vy mở lời trước:

"Lưu Ly, sắp đến ngày sinh bé rồi, tôi lo lắng quá!"

"Còn những ba tháng nữa mà, cô cứ bình tĩnh, không sao đâu"

"Luru Ly, chẳng lẽ... cô định không tìm hiểu ai sao?"

"Tôi?" Luru Ly chỉ cười cười, sau đó lắc đầu thật nhẹ.

"Cô... không thể quên được anh ấy sao? Cô có thể bắt đầu lại từ đầu, một khởi đầu mới..."

Bội Vy nói đến đây, Luru Ly thở hắt ra một hơi, lời nói băng quơ như đang nói với chính mình:

"Không phải tôi không thể quên, mà là vì, tôi không muốn quên. Cho dù sau này tôi có gặp được người tốt hơn, nhưng chung quy lại vẫn không phải là người tôi muốn!"

"Nhưng biết đâu được..." chưa kịp nói hết câu, Bội Vy đã thấy Luru Ly đang đi chợt ngừng lại, cô đứng ngẩn ra, sắc mặt dần trắng xanh, môi mấp máy như muốn nói gì đó nhưng cứ nghẹn lại không nói được. Bội Vy nhìn theo hướng của Luru Ly, thoạt nhìn không phát hiện điều gì.

"Người đó... có phải là cha nuôi? Có phải là cha nuôi không? Có phải người hay không? Cha nuôi, có phải người không?" tâm trí Luru Ly gào thét, tay chân như hóa đá, cảm giác như hư mà thực như thực mà hư này thật sự khiến người ta tê tái. Khóe mắt cô dần dần chuyển đỏ, lệ nóng trào ra như đê vỡ.

Đến khi cô có thể phản xạ lại, thì bóng người đã đi xa. Luru Ly vội vã đuổi theo, cô bỏ quên Bội Vy đứng ở đó, một mình điên cuồng chạy theo một bóng người, vừa chạy vừa khóc lớn, miệng không ngừng gọi:

"Cha nuôi, cha nuôi, cha nuôi"

"Đừng bỏ con!"

"Cha nuôi"

Những tiếng gọi thất thanh hòa tan trong không khí cùng với tiếng nước nở nghẹn ngào, chân vẫn cố gắng chạy đuổi theo, nhưng người đó một chút cũng không quay đầu lại. Cô ra sức chạy, như một đứa trẻ bị lạc mẹ, từng tiếng từng tiếng đều đau đến xé lòng. Những người xung quanh thấy lạ họ chỉ hiểu kỳ đứng xem, cứ như Luru Ly là một người đầu óc không bình thường. Mãi đến lúc cô đã khàn giọng, đôi giày bệt nện dưới đất, chân vấp ngã trượt dưới mặt đường, đầu gối là một mảng lớn đến rách da chảy máu người kia vẫn không đứng lại, sau đó họ bỏ đi lên một chiếc xe, rồi khuất hẳn.

Bội Vy đuổi đến nơi cũng chỉ thấy Luru Ly ngồi đó, mắt dõi theo một hướng xa xăm, lệ rơi lã chã, miệng không ngừng gọi:

"Cha nuôi"

Thật sự Luru Ly lúc ấy, bộ dáng muốn đáng thương bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Mặc cho vết thương ở chân, cô thậm chí còn định đứng lên chạy tiếp, nhưng chân bị trặc, không đi nổi.

Bội Vy đưa Luru Ly về nhà, trên đường về cô hỏi đã xảy ra chuyện gì. Luru Ly chỉ đáp vô hồn như một cái máy:

"Cha nuôi, tại sao người không quay lại?"

"Bội Vy cô biết không, hôm nay tôi nhìn thấy cha nuôi, nhưng mà, tôi gọi ông ấy không trả lời, thậm chí còn không thèm quay lại nhìn tôi..."

Bội Vy như hiểu ra mọi chuyện, trong chớp lát trong lòng dấy lên một hồi xót xa, cô ôm mặt Luru Ly, thương cảm nói:

"Tôi biết cô rất nhớ Diệp Sở, nhưng anh ấy đã đi rồi, anh ấy không về nữa, người hôm nay cô gặp có lẽ chỉ là có bóng dáng tương tự mà thôi, không phải anh ấy. Nếu không, tại sao anh ấy lại không nhận ra cô được?"

Luru Ly vẫn kiên quyết, đôi mắt đỏ ngầu, cô khản thiết nói:

"Tôi không tin, tôi rõ ràng nhìn thấy cha nuôi, rõ ràng là ông ấy, chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út là ngày sinh nhật của ông ấy, tôi chính tay đeo vào, tôi không thể nhận sai!"

Bội Vy chỉ còn cách thở dài:

"Vậy cô nói xem, tại sao ông ấy lại không chịu nhận cô?"

"Tôi... cái này... tôi không biết..." cô cảm thấy rất buồn bã, tại sao lại như thế? Không lẽ cô nhận lầm người? Do dạo này cô nhớ ông ấy nhiều quá chăng? Nhưng còn chiếc nhẫn, không lẽ lại do cô nhận sai nữa ư?

Luru Ly cuối cùng vẫn không thể tìm ra lời giải thích, cô im lặng gật đầu, cho rằng mình đã nhận lầm người. Trong tim lại một lần nữa dấy sóng đau thương...

Chương 64: "Muru đồ"; xấu xa của Lâm An Vũ ^^

Chiếc xe Audi sang trọng lao vút đi, cảnh vật hai bên đường dần lùi lại, một người đàn ông mặc bộ tây trang tối màu, ngã người trên ghế, ánh mắt ra chiều suy tư, anh ta hỏi người bên cạnh:

"Anh định không về nữa sao?"

Người đàn ông ở ghế bên cạnh không trả lời. Hắn mặc bộ âu phục màu đen, mái tóc nâu nhạt, những đường nét trên mặt đẹp như điêu khắc. Đôi mắt không nhìn rõ vẫn đắm chiều về phía trước. Tiếc rằng, anh lại không thể nghe được.

Người kia bóp trán lắc đầu, như nhớ ra chuyện gì đó, anh ta vội vàng lấy máy trợ thính đeo vào cho hắn, sau đó mới hỏi lại lần nữa:

"Anh định không về nữa à?"

Lần này thì hắn đã có thể nghe thấy, hắn nhàn nhạt nói:

"Không về!"

Lâm An Vũ nghe vậy vẻ mặt không vui, anh ta lập tức phản bác:

"Anh là cái đồ không có lương tâm. Anh không về, cô ấy làm sao chịu nổi!"

Diệp Sở ngồi ở đó, tĩnh lặng như mặt nước mùa thu. Trải qua biết bao sóng gió, thăng trầm của đời người, hắn đối với tình yêu luôn có một chương ngại. Hắn chỉ sợ, khi hắn quay về rồi Lưu Ly sẽ không cần hắn nữa, cô sẽ bỏ hắn mà đi một lần nữa. Hắn thật sự rất sợ, lần đầu tiên trong đời sau khi trải qua cơn thịnh nộ nhất sinh, Diệp Sở chỉ biết sợ điều này.

Hắn chậm rãi cất tiếng, lời nói nhẹ nhàng nhưng từng câu từng chữ đều mang màu tàn úa:

"Tôi về rồi thì sao? Có chắc cô ấy sẽ tha thứ không? Có chắc cô ấy sẽ không bỏ tôi mà đi một lần nữa? Nếu hai năm trước là cô ấy bỏ tôi đi, thì hai năm sau, coi như tôi bỏ cô ấy. Tôi chỉ muốn giữ lại tình cảm tốt đẹp nhất của hai chúng tôi. Hơn nữa, tôi bây giờ... đã là một người tàn tật!"

Nói đến đây, hơi ức tịt một con thoi, nhẹ nhàng dẹt lại quá khứ...

Hai năm trước, tại bệnh viện KX của thành phố B.

Diệp Sở được đưa vào phòng cấp cứu, Lâm An Vũ và Lưu Ly ở ngoài sốt ruột đợi.

Các y bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện đều được triệu tập đến để tiến hành ca phẫu thuật, một ca phẫu thuật trước nay chưa từng có: tỷ lệ tử vong là 60%.

Mặc dù bệnh viện của họ là bệnh viện lớn, nhưng suy cho cùng vẫn không có thể lực gì, không dám so sánh với đám người đang đứng ở bên ngoài. Cuộc phẫu thuật như một trận tra tấn, mười mấy bác sĩ căng não ra làm, trán toát cả mồ hôi, nhưng vết thương quá sâu lại bị nhiễm trùng, mất máu quá nhiều, thương thế do đạn gây ra không xử lý kịp thời nhất định sẽ hoại tử. Bọn họ còn dầm mưa lâu như thế...

Đến khi nhịp tim, huyết áp, các chỉ số sinh lý của Diệp Sở đang dần chuyển về không, họ bắt đầu như ngồi trên đồng lửa. Một người trong số đó run rẩy:

"Làm sao đây, làm sao đây"

"Nếu có bác sĩ Andrew ở đây thì tốt rồi"

"Andrew đang du lịch ở Pháp, không biết về chưa"

"Vậy tính sao đây? Đám người ngoài kia thực sự là không đùa được!"

"Tôi đi thông báo phẫu thuật thất bại, nếu họ muốn san bằng bệnh viện thì tôi sẽ bỏ tiền ra xây cái mới. Tôi thật chịu hết nổi rồi, chết thì nói chết, sợ cái gì!"

Và rồi một vị bác sĩ bước ra, ông ta nói phẫu thuật thất bại. Ngay lập tức, Lưu Ly ngất tại chỗ. Lâm An Vũ túm áo ông ta đòi san bằng cả bệnh viện. Tuy nói ngon như thế, nhưng rốt cuộc vị bác sĩ kia vẫn phải khúm núm, chỉ còn cách chờ bác sĩ Andrew trở về mới may ra có cơ hội.

Lâm An Vũ suy đi tính lại, vẫn là không muốn để Luru Ly biết chuyện này. Anh lo rằng nếu gieo cho cô hy vọng rồi lại thất vọng, nếu vị bác sĩ Andrew kia không giúp được thì sao? Cô nhất định sẽ chết luôn theo Diệp Sở. Anh đã hứa là sẽ giúp hẳn lo cho cô, anh không thể thất hứa được.

Vậy là chuyện về Diệp Sở từ đó trở thành bí mật, đối với Luru Ly cô chỉ biết rằng, sau khi mình hôn mê đã được ba ngày, tỉnh lại, nghe Lâm An Vũ nói Diệp Sở đã được chôn cất.

Bác sĩ Andrew gấp rút trở về, được người của Lâm An Phủ mang chuyên cơ riêng đến đón, bà thực hiện cuộc đại phẫu một lần nữa. Quả nhiên, Diệp Sở đã được cứu sống. Chỉ có điều, trên đời này thứ gì cũng phải trả giá. Thượng đế không cho ai tất cả, cũng không lấy đi tất cả của ai.

Diệp Sở hôn mê hết một năm. Tỉnh lại thì tai đã bị điếc do di chứng của mười mấy tiếng súng ập đến khi trước, màng nhĩ có vấn đề. Mắt lại mờ mờ, không còn nhìn rõ nữa. Trên người hẳn, những vết sẹo ngang dọc ở lưng, cánh tay, và bụng vẫn còn. Nó như bằng chứng sống cho những thương đau mà hẳn đã phải trải qua.

Hai năm, quãng thời gian không dài cũng không ngắn. Một quãng thời gian đủ xoa dịu đi tàn tích của một người. Hẳn cố chấp không chịu quay về chỉ vì hẳn muốn Luru Ly có một cuộc sống tốt đẹp hơn, sống với một người xứng đáng hơn hẳn.

Giá như hẳn có thể tàn nhẫn với cô như với những kẻ khác thì hẳn bây giờ, cũng không đến nỗi phải tự mình dày vò mình. Hẳn có thể mạnh mẽ chiếm đoạt lấy cô, không khoan nhượng mà giữ chặt cô bên mình, nhưng rồi sau đó? Sau đó sẽ thế nào? Đến cuối cùng, giữa hai người sẽ chẳng còn lại gì ngoài những trao đổi xác thịt. Hẳn không muốn!

Lâm An Vũ nhìn theo đôi mắt mờ của Diệp Sở, anh cất tiếng thờ dài:

"Chuyện anh chuyển cổ phần và tài sản cho Luru Ly tôi đã nói cho cô ấy biết, còn chuyện anh đã làm thủ tục hủy bỏ quan hệ pháp lý của hai người, tôi vẫn chưa nói. Anh có cần cân nhắc thêm không? Bây giờ anh trở về, cô ấy và anh, giữa hai người đã không còn rào cản. Hai năm nay, Luru Ly sống như một cái xác không hồn, anh hẳn tâm như vậy ư?"

Diệp Sở mệt mỏi, hẳn bắt đầu cứng rắn:

"Đừng nói nữa! Tôi quyết định rồi, tuần sau tôi sẽ đi Mỹ. Tôi không muốn bước vào cuộc sống của cô ấy nữa, hãy để nó chôn vào dĩ vãng đi!"

Lâm An Vũ tức xì khói, anh nhìn Diệp Sở mà thấy sôi máu. Chuyện gì cũng ngang tàn, ngao ngược mà chuyện nam nữ thì lại đàn thối ra.

Bất chợt trong thâm tâm anh nảy ra một ý định "xấu xa", anh len lén liếc Diệp Sở một cái, khoe môi nở một nụ cười như có như không. Biểu cảm này Diệp Sở không nhìn thấy, nếu hẳn nhìn thấy, chắc hẳn sẽ nhận ra đây là điềm không lành, sẽ bị anh dọa cho một trận ra trò.

Lâm An Vũ trở nên nhẹ nhõm, anh bắt chéo hai chân, trong lòng nghĩ thầm:

"Diệp Sở, tôi xem anh chuyển này làm sao mà đi Mỹ! Hehehe!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bắt đầu kế hoạch

Diệp Sở sống một mình tại một căn hộ ở khu chung cư Hoàng Kim, đó cũng là chỗ Lâm An Vũ sống, căn hộ của hẳn cách căn hộ của hai vợ chồng Lâm An Vũ không xa lắm, chỉ vài bước là đến, tiện thể hai người họ có thể thường xuyên qua giúp hẳn vài việc. Dù sao đi nữa thì hẳn bây giờ đã giống như "mù một nửa" rồi nên ít nhiều có đôi chỗ khó khăn. Tai có vấn đề thì còn có máy trợ thính, nhưng đôi mắt, đôi mắt đã mờ rồi, nhìn không rõ nữa. Hẳn mới vừa khỏe lại một năm, nếu muốn phẫu thuật mắt thì phải chờ thêm nửa năm nữa mới có thể thực hiện.

Trong thời gian này Lâm An Vũ đã bàn bạc với Diệp Sở nên tạm thời hoãn chuyện đi Mỹ, đợi hẳn phẫu thuật mắt xong rồi đi cũng chưa muộn. Thuyết phục ròng rã hai ngày trời hẳn mới miễn cưỡng đồng ý. Lâm An Vũ nhiều lúc muốn lao tới bóp chết hẳn cho rồi, vì hạnh phúc của ai mà ông đây phải khổ như thế hả?!

Anh còn nói sẽ thuê người giúp việc đến nấu cơm, dọn dẹp nhà cho hẳn, mắt hẳn bây giờ đừng nói là nấu cơm, có khi còn không biết đâu là gạo đâu là nắm nữa cơ! Diệp Sở nghe có vẻ có lý nên đã đồng ý, mặc dù hẳn không thích có người lạ đến nhà, nhưng tình cảnh của hẳn bây giờ có vẻ không được khả quan lắm, mặc kệ vậy, họ làm việc của họ, hẳn làm việc của hẳn, như vậy là được rồi.

Như thường lệ, sáng sớm hôm nay là đứng vào ngày Luru Ly đi thăm mộ Diệp Sở, cô mang theo một bó hoa hồng trắng, lẳng lặng rời khỏi nhà lúc bình minh. Lâm quản gia đứng trước cổng nhìn theo bóng lưng cô gái nhỏ, bà chỉ biết thờ dài thườn thượt.

"Cha nuôi, con lại đến thăm người rồi đây!" cô nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống mộ, gương mặt ửng chút sắc hồng của nắng sớm, nhìn đi ánh trước tấm bia lạnh lẽo mà lòng cô lại ần ần đau.

Bất chợt, một cuộc điện thoại gọi đến đánh tan phút tưởng nhớ đau lòng của Luru Ly. Cô quệt nước mắt, hít một hơi thật sâu rồi nhận máy.

"Luru Ly, cô đang ở đâu vậy?"

"Tôi... tôi đang có việc bận. Bội Vy, cô tìm tôi có chuyện gì gấp không? Hôm nay tôi thực sự không có thời gian đi dạo"

"Tôi không rủ cô đi dạo đâu, tôi có chuyện cần nói. Cô mau quay về nhà đi, tôi đang đợi ở phòng khách, về đây chúng ta nói chuyện!"

Luru Ly tắt máy, trong lòng hoài nghi không dứt. Có việc gì mà mới sáng sớm Bội Vy đã đến tìm cô rồi? Cô nhìn ảnh người trên mộ, giọng nói áy náy:

"Cha nuôi, hôm nay con về sớm, lát nữa con sẽ quay lại"

Luru Ly vừa về đến nhà đã thấy Bội Vy còn có Lâm An Vũ. Hai người họ ngồi đợi ở phòng khách, sắc mặt ngưng trọng. Ngay cả trà đã được bung lên, người hết khói mà vẫn chưa động vào.

Cô ngồi xuống sofa đối diện, nhìn hai người họ, nghi hoặc hỏi:

"Có chuyện gì mà mới sáng sớm hai người tìm tôi vậy?"

"Luru Ly, cô hãy chuẩn bị tâm lý, chuyện mà chúng tôi sắp nói sau đây có thể sẽ khiến cô bị sốc, vẫn nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!" Bội Vy hết sức nghiêm túc nói. Nghe xong, Luru Ly có cảm giác không đơn giản, cô lạnh gáy hỏi:

"Có chuyện gì nghiêm trọng lắm hả?"

"Cô chuẩn bị xong chưa?"

"Rồi!" cô tự nghĩ, ngay cả chuyện khó chấp nhận nhất là Diệp Sở đã ra đi cô cũng đã chấp nhận rồi, thì bây giờ còn chuyện gì có thể đáng sợ hơn được nữa? Cô bình thần nhìn hai người họ. Lâm An Vũ hít vào một hơi, sau đó nhắm mắt nói:

"Diệp Sở về rồi!"

Một giây, hai giây, ba giây... anh vẫn không nghe Luru Ly trả lời. Lâm An Vũ từ từ mở mắt ra thấy cô vẫn ngồi đó, vẫn như bình thường, không có dấu hiệu gì là bị sốc cả. Anh tò mò hỏi:

"Cô không ngạc nhiên à?"

"Hai người giỡn đủ chưa? Sáng sớm chạy đến đây chỉ để đùa như vậy thôi ư?" Luru Ly có hơi tức giận, hai người này, hết chuyện để đùa rồi hay sao mà lại mang chuyện này ra đùa chứ? Làm cô còn tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, phải hấp tấp chạy về trong một ngày quan trọng như thế.

"Tôi... chúng tôi không đùa cô! Anh ấy nói sự thật"

"Mộ ông ấy cũng đã xanh cỏ, còn gì thật hơn như thế nữa?"

Bội Vy thấy Luru Ly có vẻ không vui liền biết cô không chịu tin, Bội Vy gấp gấp giải thích:

"Nếu cô không tin, chúng tôi sẽ đưa cô đến một nơi!"

Luru Ly cẩn thận đánh giá, thấy hai người họ không có vẻ gì giống với nói đùa, cô cũng đã bắt đầu dao động. Nhưng mà, người chết rồi sao có thể sống lại? Còn chuyện gì kỳ lạ hơn như thế chứ? Nếu như đây không phải sự thật, trò đùa này... cũng quá ác rồi đi?

Luru Ly ôm một chút hy vọng mong manh, trái tim bắt đầu hơi loạn nhịp, cô cố gắng bình tĩnh nói:

"Được, tôi đi theo hai người. Nhưng mà, tôi không thích mang chuyện này ra đùa cợt, hy vọng hai người đừng nói đùa!"

Lâm An Vũ lái xe chở Bội Vy và Luru Ly đến khu chung cư Hoàng Kim. Trên đường đi, anh đã kể cho cô nghe toàn bộ sự việc xảy ra sau khi cô hôn mê và lý do tại sao Diệp Sở lại chọn cách lặng lẽ bỏ đi. Luru Ly không biết bắt đầu từ lúc nào, trên mặt cô đã đầm nước mắt, lồng ngực khó thở đến nỗi cô không nghĩ mình sẽ khóc nhiều như thế. Đầu óc cô loạn thành một đoàn: "Cha nuôi, người thật khó!"

Sóng mũi cay xè, cô gắng gượng hỏi:

"Vậy bây giờ cha nuôi đang ở cạnh nhà của hai người sao?"

"Đúng vậy, chỉ có điều...." Lâm An Vũ ngập ngừng.

"Sao?"

"Chỉ có điều anh ấy đã dặn không được để cô biết chuyện anh ấy còn sống, nếu Diệp Sở biết chúng tôi nhiều chuyện với cô, thế nào cũng sẽ bỏ đi Mỹ"

Lưu Ly nghe xong lại hốt hoảng:

"Như vậy... như vậy phải làm gì đây? Chẳng lẽ tôi không thể gặp cha nuôi nữa sao?"

"Hiện tại chỉ còn cách cô giả làm người giúp việc của anh ấy, giúp anh ấy chăm lo sinh hoạt thường ngày, có được không? Bây giờ đó là cách duy nhất để cô tiếp cận được Diệp Sở!"

"Được! Tôi hiểu rồi!"

Lưu Ly và hai vợ chồng Lâm An Vũ chia tay ở trước cửa căn hộ của Diệp Sở, trước khi đi, Bội Vy còn không quên giơ hai tay lên ý bảo "Cố lên!".

Lưu Ly hít một hơi thật sâu, cô an ủi mình phải thật bình tĩnh:

"Đừng lo, mày làm được mà! Cha nuôi nhất định sẽ đồng ý quay về!"

Sau đó nhẹ nhàng ấn chuông.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tương phùng

Bàn tay Lưu Ly đỏ một tầng mồ hôi mỏng, tim đập thình thịch thình thịch, nhiều hơn cả lại là sự mong chờ của hai năm xa cách. Không biết cha nuôi thế nào rồi, có khỏe hay không, có nhớ đến mình hay không? Tay chân dường như trở nên thừa thãi, trong đầu chỉ còn một ý niệm duy nhất là được gặp cha nuôi.

Tiếng chuông êm tai reo lên, tiếp đó là tiếng bước chân ngày càng gần.

"Cạch" cửa mở ra.

Một bóng người cao lớn xuất hiện, dáng vẻ quyến rũ trong chiếc sơ mi màu đen. Đi cùng với đó là vẻ dửng dưng lạnh lùng.

Hắn thoạt nhìn không có vẻ gì là bất thường, cho đến khi Lưu Ly không nói gì, cứ lặng yên nhìn hắn, cô đã rất cố gắng kiềm chế để không chạy đến ôm hắn khóc một trận. Nhưng mà, con tim nó không chịu nghe lời, mắt cứ đỏ hết cả lên. Rồi khóe mi lại tràn ra những giọt nước mắt đau lòng, cô lấy tay bịt miệng lại, tránh để cho Diệp Sở phát hiện. Lồng ngực cứ nhói lên liên hồi.

Thì ra, cảm giác được gặp lại người mình yêu, nó là như thế này hay sao? Muốn nói không thể nói, muốn òa khóc cũng phải nhịn xuống, ngay cả chạm tay một cái cũng thật khó khăn!

Hắn thấy người đến không nói gì, dáng vẻ cũng giống một cô gái, hắn không nhìn rõ, hắn chỉ lờ mờ đoán thế. Diệp Sở hắng giọng hỏi:

"Cô là...?"

Lưu Ly nhìn gương mặt hốc hác của Diệp Sở, cô thật sự rất rất muốn ôm hắn một cái. Vì cái gì mà hắn lại không muốn gặp cô chứ? Bây giờ, khi cô đứng trước mặt hắn rồi, có gì khổ sở hơn khi người mình thương yêu lại không nhận ra mình? Cô đưa tay chùi vội vài giọt nước đọng trên mặt, cô hít sâu, rồi giả bộ bình thường, nhớ lại những lời Lâm An Vũ dặn, nhanh nhẹn đáp:

"Tôi là người giúp việc mới đến hôm nay"

Âm thanh khi qua xử lý của máy trợ thính sẽ được chuyển đổi thành tín hiệu điện tử, tùy thuộc vào tần số và cường độ âm thanh của mỗi người. Cũng chính vì như vậy mà giọng nói của Lưu Ly lúc này khi vào tai Diệp Sở không khác nhiều so với những giọng nói khác. Hắn bắt chợt có một linh cảm kỳ lạ, giọng nói này... có chút quen thuộc, nhưng hắn lại không thể nghe rõ được để phân biệt điều gì. Ngay cả người đứng trước mặt tròn méo ra sao hắn còn không thể nhìn kỹ nữa. Hắn tự cảm thấy bất lực với bản thân. Diệp Sở nhìn Lưu Ly, cảm giác thân thuộc cứ không ngừng ập đến làm hắn có chút bất an.

Hắn lắc đầu nhẹ một cái, gạt bỏ cảm giác hoang đường kia đi, sau đó lạnh nhạt nói:

"Vậy mời cô vào"

Lưu Ly đi lướt qua Diệp Sở để vào nhà, khi cô bước qua, hương thơm thanh mát trên tóc cứ vương vít mãi ở chóp mũi của Diệp Sở. Hắn tự phi nhõ mình, mày đang nghĩ cái gì vậy, ngay cả một mùi hương cũng có thể liên tưởng đến Lưu Ly, đúng là hết thuốc chữa!

Cô nhìn một vòng căn nhà của hắn, mặc dù trang thiết bị và nội thất đều hiện đại, sắp xếp cũng ngăn nắp. Nhưng mà, hình như nồi cơm của hắn không

cắm điện? Bây giờ cũng đã gần đến giờ cơm trưa rồi còn gì? Ly, tách, chén, bát,... để vào một xô, có vài cái còn bị vỡ. Ngay cả nước nóng cũng không thêm đun? Hắn ăn như thế nào? Uống như thế nào? Cuộc sống của một người thị lực kém cô thật không dám tưởng tượng.

Nghĩ đến cảnh Diệp Sở phải vất vả một mình ở đây, đôi mắt không tiện, lại không có người chăm sóc, Lưu Ly bắt giắc chỉ muốn đập cho hắn một trận, cái tội cố chấp.

Đã đến nước này rồi còn muốn chơi trò trốn tìm với cô ư? Vì cái gì, vì cái gì chứ?

Lưu Ly bất chợt quay đầu lại nhìn hắn lại đụng phải gương mặt đáng thương kia, lửa giận trong chốc lát lại tan biến như mây khói, chỉ còn lại là sự xót xa cực hạn. Người ta nói quả không sai, đối với người mình thương thì không thể nào giận dữ nổi!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Con như không con

Lưu Ly cũng không có nhiều việc lắm để làm, cô chỉ sắp xếp lại vài thứ và lau dọn một chút. Chủ yếu đến đây là để thuyết phục "lão già cố chấp" kia!

Hắn muốn uống cà phê, cô sẽ pha cho hắn.

Hắn muốn uống nước, cô sẽ đi rót.

Hắn muốn xem TV, cô sẽ bật giúp hắn.

Hắn muốn ăn cơm, cô sẽ nấu.

Chỉ có điều, bữa cơm ngày hôm nay, đều là những món hắn thích. Diệp Sở nghĩ ngợi trong lòng, hắn chỉ là một sự trùng hợp thôi, những món hắn thích người khác cũng có thể thích, hắn lại liên tưởng đến điều gì nữa? Lưu Ly ư? Nhưng hắn đã thành ra bộ dạng như bây giờ, hắn cũng đã quyết định không gặp cô nữa. Tại sao ở chỗ này... Diệp Sở khẽ đặt tay lên lồng ngực, cứ cảm thấy âm ỉ đau!

Lưu Ly thấy Diệp Sở gấp thức ăn rất chuẩn, nhìn sơ qua khó mà đoán được mắt hắn có vấn đề. Nhưng mà nếu quan sát kỹ sẽ thấy, hắn chỉ gấp thẳng một đường từ đối diện mắt và sang trái sang phải một chút.

Diệp Sở đang định gấp thức ăn chợt ngẩng mặt lên, hắn nhìn cô hồi lâu, sau đó nghi hoặc hỏi:

"Cô làm việc bán thời gian hay toàn thời gian?"

"A?"

"Tôi làm toàn thời gian!" nghe hắn hỏi mà cô run hết cả người.

"Vậy... giờ này cô không đi ăn cơm sao? Cô ngồi xuống ăn cùng tôi luôn đi"

Diệp Sở không có thói quen ăn cơm cùng người lạ. Nhất là những người vừa mới gặp, hắn thường thì chỉ tiếp những buổi xã giao bắt buộc, còn lại đều về nhà dùng cơm với Lưu Ly. Không hiểu sao hôm nay khi gặp cô gái này hắn lại cảm thấy thân quen đến kỳ lạ, lại còn buột miệng mời cô ngồi cùng. Hai năm qua tính cách của hắn cũng đã thay đổi không ít, không còn lãnh đạm khó gần như trước ngược lại còn ôn nhu dịu dàng hơn, điều này hắn không hề nhận ra.

"Vâng, cảm ơn... anh!"

Tiếng "anh" này cô gọi thật sự rất buồn cười. Nó giống như một cảm giác hoàn toàn tươi mới, tim cũng đập rộn ràng hơn. Lưu Ly vui vẻ ngồi ăn cơm cùng Diệp Sở. Cô rất rất muốn gấp đồ ăn cho hắn, chỉ sợ hắn mắc bệnh sạch sẽ, cô bây giờ chỉ là một người giúp việc, làm vậy hắn sẽ đuổi việc cô mất mặc dù trước kia hắn rất thích cô làm thế. Cả buổi không biết đã lên liếc trộm hắn bao nhiêu lần, càng nhìn lại càng thích, không biết nhìn bao nhiêu cho đủ.

Bất chợt, Lưu Ly giờ trò lưu manh. Cô muốn xem thử, hắn sẽ nói thế nào về gia đình của hắn.

"Anh sống một mình ở đây ư? Anh không có con cái gì sao?"

Diệp Sở bỗng dừng đũa, hắn cố gắng nhìn cho kỹ dung mạo của người đối diện nhưng không tài nào nhìn rõ được.

Hắn thoáng thoáng buồn, vẻ ôn hòa khi nãy biến mất, hắn lạnh lùng đáp:

"Cô hỏi điều này làm gì?"

"À, thì tôi chỉ tiện miệng hỏi như thế, anh không cần tức giận, không cần tức giận..." Luru Ly hít một hơi thật sâu, điệu bộ của Diệp Sở như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Một hồi lâu tưởng chừng hẳn sẽ không nói, không ngờ hẳn lại buông đũa. Như chìm vào hồi ức xa xăm, hẳn chậm rãi kể:

"Thật ra, tôi có một đứa con gái nuôi. Nó rất đáng yêu, rất hiểu chuyện. Nhưng tiếc là..."

"Tiếc?" Luru Ly hỏi hộp nhìn hẳn, cô hình như rất mong đợi câu trả lời này.

"Nó từ lâu đã không còn là con gái của tôi nữa rồi!"

Nói đến đây hẳn không nói gì thêm, đôi mắt chăm chăm nhìn người đối diện như đang nói với chính bản thân cô. Luru Ly bị hẳn nhìn đến lạnh sống lưng tê cả da đầu, nhưng quan trọng hơn cả câu trả lời của hẳn lại khiến cô hoài nghi không dứt.

"Anh nói vậy là sao?"

"Có nói cô cũng không biết được, dọn dẹp đi" nói rồi hẳn bỏ đi ra ngoài phòng khách để mặc Luru Ly ngồi nơi đó suy ngẫm.

"Cha nuôi, rốt cuộc người có ý gì?" nhìn theo bóng lưng của Diệp Sở, cô chỉ còn biết thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tổ tình gián tiếp

Em ơi anh muốn đi cùng em, đi hết đoạn đường đời

Ở nơi đó chỉ có anh và em thôi

Nơi yên bình nhất nơi anh mơ tất cả là sự thật, nhưng điều đó chắc khó lắm phải không?

Bên em giờ đây chắc có hơi ai tràn đầy...

"Anh thích bài hát này lắm à? Đây hình như là một bài hát buồn?"

Luru Ly bung khay trà đi ngang qua bất chợt dừng lại hỏi, cô hiện tại đang yên yên ổn ổn làm một người giúp việc, điểm duy nhất khiến cô khó hiểu đối với hẳn của bây giờ đó chính là suốt ngày cứ ngồi nghe đi nghe lại ca khúc này, chẳng lẽ hẳn không thấy chán sao? Đây đã là lần thứ n cô nghe rồi, nhin không nổi nữa nên mới lên tiếng.

Trước kia hẳn đâu có như vậy? Có thể nói hẳn còn không thích nghe nhạc nữa mà?

Diệp Sở nhàn nhả ngồi trên sofa uống trà, nghe cô hỏi vậy cũng không mấy ngạc nhiên, đôi mày anh tuấn khẽ nhướn lên rồi phiêu điều đáp:

"Ừm, bởi vì nó rất hợp tâm trạng của tôi" Diệp Sở của bây giờ càng ngày càng khác, bớt đi vài phần lạnh lẽo lại thêm vài phần bất cần.

Luru Ly càng nghe lại càng không hiểu, cô đặt khay trà xuống rồi ngồi ở ghế đối diện hẳn, mờ to đôi mắt ngây thơ:

"Tâm trạng của anh? Không lẽ người anh yêu chưa từng yêu anh hay sao?"

Luru Ly chẳng biết vì cớ gì, cô lại muốn nghe hẳn trả lời như vậy. Có lẽ, cô cũng chỉ như bao người phụ nữ khác, mặc cho tình cảm này là có bao nhiêu dứt đoạn, nhưng chung quy lại vẫn mong muốn bản thân mình có được một chỗ đứng dù chỉ nhỏ nhoi trong tim của người ấy.

"Cô ấy... không biết tôi yêu cô ấy"

"Cô gái nào lại ngốc nghếch, bỏ qua một người đàn ông tốt như anh chứ?"

"Đàn ông tốt? Cô làm sao biết được tôi có phải đàn ông tốt hay không?" đột nhiên hẳn vặn lại làm Luru Ly bối rối.

"Ồ thì... ờm, tôi thấy anh cũng giống người tốt"

Cũng may Diệp Sở không quan tâm lắm chuyện này, hẳn chỉ cười nhạt. Một lát sau bình thản như không có chuyện gì, câu trả lời mang vài phần phiến

muộn:

"Người tôi yêu, cô ấy rất đáng yêu, rất xinh đẹp và rất thương tôi. Chỉ là... bản thân tôi không đủ tốt để cô ấy tha thứ, cũng không đủ tư cách để đường đường chính chính ở bên nhau. Có rất nhiều chuyện, đến bây giờ..."

Nói đến đây hắn dừng một lát, ánh mắt hướng về phía cửa sổ nơi có ánh nắng chan hòa nồng ấm của sớm mai và có hơi thở nhộn nhịp của thành phố, tiếng nói nhẹ nhàng như lời an ủi:

"...chỉ có thể chôn vùi!"

Khó trách Diệp Sở, hắn là một người đàn ông uống gió ăn sương, nếm trải không ít phong vị của thói đời đen bạc. Nếu hắn vì một phút nhất thời tham luyến để rồi đánh mất đi hạnh phúc của Lưu Ly, điều đó hắn không làm được.

Từng câu từng chữ như mũi kim bén nhọn, từng chút từng chút một khâu vào sâu trong trái tim đang rỉ máu của Lưu Ly những mũi khâu không chỉ, vết thương lòng chưa lành miệng một lần nữa nứt toác ra, đau đớn không nói nên lời. Người cha nuôi yêu là ai? Tại sao người đó lại có thể khiến cho ông ấy buồn bã đến thế? Có phải là... Tần Yên?

Như trôi theo một phương trời xa xăm nào đó, cô cố kìm nén nước mắt, nhẹ nhàng cất tiếng:

"Nếu nói như thế, hắn là hai người cũng từng yêu nhau rồi?"

"Chưa từng!"

"Tại sao anh không ngộ lời đi?"

Diệp Sở nghe cô nói vậy chỉ biết lắc đầu, những đường nét trên mặt cũng dần dần dần ra:

"Nói ra sẽ cảm thấy thật hoang đường, nhưng điều đó là sự thật" hắn ngả người tựa trên ghế, đáng vẻ ung dung, thân nhiên nói tiếp:

"Tôi yêu ai cô có biết không?"

"Là đứa con gái nuôi của tôi!"

"Hả?"

Lưu Ly nghe mà ù hết cả tai, nước mắt chực rơi ra cũng bị ngưng đọng lại. Đầu cô vang lên những tiếng ong ong, tay chân như bủn rủn hết cả. Cô chỉ có thể véo mình một cái thật đau, nhưng mà.. đau quá! Đây là sự thật ư? Bịt miệng lại không để tiếng kêu đau lọt ra ngoài, cô lắp bắp hỏi:

"Anh... anh... nói gì chứ?"

Diệp Sở không biết người ngồi trước mặt là Lưu Ly, hắn chỉ thấy phản ứng của cô khá thú vị. Cũng phải, là người bình thường khi nghe đến câu chuyện này ai mà chẳng ngạc nhiên?

"Không cần phải ngạc nhiên, tôi nói là sự thật đấy. Chính vì cô ấy là con gái nuôi nên tôi mới phải giấu đi thứ tình cảm đáng si nhục này. Tôi không muốn để nó biết, người cha nuôi mà nó hằng yêu quý lại là loại người có thứ suy nghĩ dơ bẩn đối với nó!"

"Anh... có... có bao nhiêu đứa con gái nuôi thế?"

"Nuôi một đứa đủ một rồi, cô còn đòi bao nhiêu?"

"À?"

"À? Cô à cái gì?"

"... nuôi một đứa..."

"Giờ mà một đứa? Cũng có phải là tôi nuôi cô đâu?"

"Không... không... không có gì..."

Lưu Ly máy móc đi vào trong bếp, những lời nói vừa nãy như sét đánh ngang tai, nhất thời khiến đầu óc cô loạn hết cả lên. Sao cơ? Cha nuôi nói ông ấy yêu mình? Yêu? Yêu? Thật hả?

Lưu Ly nhất thời run rẩy, khay trà bưng trên tay cũng bị đánh rơi xuống đất kêu lên chói tai.

"Có chuyện gì vậy?" Diệp Sở bên ngoài nói vọng vào

"Không có gì" cô lật đật nhặt lên, nhận thấy phản ứng của mình có hơi quá. Nhưng mà, mặt lại không tự chủ được mà phấp phồng một mảng, nhịp tim

tăng nhanh đột ngột, hạnh phúc lan tỏa đến từng tế bào trong cơ thể, ngọt đến ngấy người.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chuyện của tôi cô dám quản?

Tối hôm ấy, Luru Ly nằm trên chiếc giường bông êm ái, không khí như pha đường, tất cả đều ngọt ngào như kẹo. Cô cứ trần trọc mãi, những lời ông ấy nói là thật?

Cha nuôi và cô, hai người, có thể sao?

Nghĩ đến viễn cảnh hạnh phúc ấy, tim lại rạo rục như lúc chiều.

Có phải người ta sau khi đi dạo một vòng quỹ môn quan, tính tình liền trở thành kỳ quặc như vậy? Diệp Sở, có thể được coi là một ví dụ điển hình.

Hai năm trước đây hắn cực kỳ ghét ăn đồ ngọt, nhưng hôm nay đột nhiên lại ăn rất nhiều kem. Luru Ly tròn tròn mắt đếm, ít nhất cũng đã năm hũ kem Matcha rồi!

"Anh, anh làm ơn đừng có ăn nữa mà" cô vội vã chạy đến giật lấy cái hũ kem trên tay hắn. Khóe môi của Diệp Sở còn dính chút kem màu xanh, cô định đưa tay quệt đi nhưng lại không dám, chỉ đành lẳng lặng rút tay về.

Hắn bị hành động này của cô làm cho không vui, đột nhiên đứng phắt dậy giơ bàn tay ra nắm lấy cái gì đó nhưng lại không nắm được, hắn bực mình quát:

"Trả lại đây!"

Đây là lần đầu tiên trong đời Luru Ly bị Diệp Sở nạt. Cô sợ đến tái cả mặt, nhưng rồi nghĩ nghĩ lại, Luru Ly nhỏ nhẹ đáp:

"Ăn nhiều kem không tốt cho sức khỏe, anh ăn nhiều như vậy để làm gì?"

"Cô chỉ là một người giúp việc, chuyện của tôi cô dám quản?"

"Anh nói gì chứ?"

"Cô là người giúp việc thì tôi nói là người giúp việc, tôi cần cô quan tâm chuyện của tôi?"

"Tôi..."

Đúng lúc này Lâm An Vũ mở cửa bước vào, thấy không khí xung quanh sắc mùi thuốc súng. Anh hét cả hồn, không biết nên đi hay nên ở, đang đứng giữa bờ vực khó xử thì bị Luru Ly trông thấy.

Lâm An Vũ chỉ còn biết đâm lao phải theo lao, anh háng giọng, vẻ mặt không biết đang khóc hay đang cười:

"À Diệp Sở, tôi có chuyện này cần tìm anh, à... anh có thể đi ra ngoài đây nói chuyện được không?"

Diệp Sở không thèm nhìn Luru Ly một cái, hắn trực tiếp đi thẳng ra ngoài. Luru Ly thấy hắn giận như thế cũng có chút sợ, chỉ là cô lo lắng cho hắn thôi mà có cần phải hung dữ như vậy không? Tưởng hắn đã đổi tính đổi nết, ai dè vẫn đáng ghét như ngày nào. Gì cơ? Nói cô là người giúp việc á? Vì ai mà cô phải làm người giúp việc?

Bên ngoài phòng khách, Lâm An Vũ thấy Diệp Sở đang tức giận, anh dò hỏi:

"Sao anh lại giận như thế?"

"Còn hỏi tôi? Cái người giúp việc mà anh kiếm cho tôi có phải là nhiều chuyện quá rồi không hả?"

"Luru... à cô ấy có chuyện gì?" Lâm An Vũ vẩn vẩn, suýt nữa lại lỡ lời, anh khó hiểu hai người nhà này ghê.

Diệp Sở hậm hực nói:

"Suốt ngày cứ không cho tôi ăn cái này không cho tôi ăn cái kia, ngay cả hôm nay là sinh nhật của Luru Ly tôi ngồi ăn mấy hũ kem cũng không được!"

Lâm An Vũ còn nghĩ Luru Ly đã phạm tội tày trời, chỉ nghe Diệp Sở nói vài câu như vậy mà anh đã cảm thấy mình như đã trải qua mấy kiếp người. Thật

sự là quá khó đỡ, huhu!

Cô đứng một góc ở trong bếp nghe được, không biết trong lòng có tư vị gì. Hôm nay là sinh nhật cô ư? Cô thì quên mà hấn lại nhớ... Hóa ra hấn vẫn còn nhớ cô rất thích ăn kem, đặc biệt là hấn còn nhớ chuyện đã hứa mỗi năm vào ngày sinh nhật sẽ đưa cô đi ăn món kem Matcha mà cô thích nhất. Nhưng năm nay đã khác, người còn cảnh mắt, chỉ mình hấn ngồi ở bên vợ, lạnh lẽo gặm nhấm cô đơn.

Từ khi gặp lại Diệp Sở đến bây giờ, hấn đều làm những chuyện ngốc nghếch! Dạ dày hấn vẫn luôn không tốt, vậy mà chỉ vì cô lại đi ngồi ăn hết số kem đó.

Sóng mũi lại cay cay, nước mắt tràn ra từng chút từng chút một, cô vội vã lau đi không để hấn biết. Hứa với lòng, nhất định sẽ có một ngày cô và hấn phải đường đường chính chính ở bên nhau.

Cha nuôi, người chỉ cần thờ, thế giới này cứ để con lo!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đi qua đi lại

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Luru Ly hầu hạ Diệp Sở quay ngoắt đi cũng đã ngót một tháng trời. Khi ở chung với nhau gần như vậy, cô mới nhận ra một điều. Bình thường những gì cô biết về hấn tưởng chừng như đã đủ, thời gian hơn mười năm ở bên nhau hóa ra lại chẳng bằng một tháng ngắn ngủi.

Một tháng này, cô như được dạo qua thế giới nội tâm của hấn. Thì ra trước giờ hấn vẫn luôn yêu cô, nhưng Luru Ly lại may mắn không hề hay biết. Ti như việc sẽ có lúc hấn thần thờ ngắm một bức ảnh nhỏ, đó là ảnh của Luru Ly chụp hôm làm lễ tốt nghiệp, mặc dù mắt đã hỏng nhưng tay vẫn có thể chạm vào đúng từng ánh mắt, từng nụ cười trên ảnh, giống như đây là việc hấn đã làm rất lâu, rất nhiều lần, quen thuộc đến nỗi hình bóng đó như chạm khắc vào tận trong tim, in hấn theo năm tháng. Đôi khi hấn lại ngồi nói chuyện một mình, mỗi câu nói đều sẽ có các từ mở đầu: "Luru Ly, con có biết không..."

Những lúc như thế cô đã tự hỏi, rốt cuộc nhiều năm qua cô đã làm được những gì? Cô đã hy sinh vì hấn lần nào chưa? Thậm chí cô có tư cách gì để được hấn hy sinh nhiều như thế? Để bây giờ, ngay cả gặp cô hấn cũng không muốn gặp.

Chuyện của hai người, chẳng lẽ lại chỉ có thể dừng tại đây?

"Tiểu thư, cô cẩn thận chút" bà quản gia nhìn thấy cô sắp đổ cả canh ra ngoài mới lên tiếng nhắc nhở. Không ngờ vừa mới nói chưa dứt lời đã nghe cô kêu lên:

"Ai da, ui..." cổ tay Luru Ly bị bỏng vì nước canh nóng, sưng đỏ cả. Lúc này lo nghĩ những chuyện khác mà quên mất mình đang đổ canh vào bình.

Sáng sớm hôm nay cô cố tình thức dậy sớm hầm một ít canh xương heo cho Diệp Sở, dạo này hấn ăn rất ít lại còn không ngon miệng, cô chỉ lo cứ như vậy hấn sẽ gầy đi mất.

"Tiểu thư à, cô đang nghĩ gì mà thất thần quá vậy? Nước sôi đó nha!" bà quản gia già vội vã đi lấy thuốc thoa lên tay cho cô.

"Con không sao, không sao..."

"Cô còn nói không sao?" quản gia đứng là hết cách với cô rồi. Bà ấy nhăn mặt:

"Cô nói xem, có phải là cô đang nghĩ tới ông chủ không?"

"Con..." vừa nhắc đến Diệp Sở, Luru Ly liền trở nên ấp úng. Thấy bộ dạng cô như vậy, bà quản gia bắt giác thờ dài:

"Tôi nói tiểu thư này, hai người gặp nhau cũng đã một thời gian rồi, ông chủ lẽ nào vẫn chưa chịu quay về sao? Hai người, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có, di Lâm di đừng nghĩ nhiều. Mọi chuyện đều tốt cả"

"Không đúng! Tôi chắc chắn là có chuyện gì rồi, tiểu thư cô..." chưa kịp nói tiếp đã thấy Luru Ly ba chân bốn cẳng chạy đi khỏi. Lâm quản gia chỉ còn biết tặc lưỡi lắc đầu:

"Chuyện của mấy người trẻ tuổi đúng là khó hiểu thật!"

Luru Ly thoát khỏi "móng vuốt" của Lâm quản gia cảm thấy thật sự nhẹ nhõm, nếu bà ấy mà cứ tiếp tục hỏi, cô chỉ sợ mình sẽ bị bà ấy bức chết. Cô mang canh đến trước nhà của Diệp Sở, ổn định tâm tình một chút rồi ấn chuông.

Nhưng mà... cô đợi hơn mười phút vẫn không thấy ai ra mở cửa. Cô bắt đầu sốt ruột, Luru Ly vội vã chạy sang căn hộ của hai vợ chồng Lâm An Vũ. Vừa mở cửa đã thấy gương mặt hốt hoảng của Luru Ly, Lâm An Vũ bị cô dọa cho tỉnh ngủ.

"Luru Ly? Sao cô lại tới đây?"

"Anh có thấy cha nuôi đi đâu không?"

"Diệp Sở? Anh ta thì có thể đi đâu được? Chẳng phải là ở trong nhà đó sao?"

"Nhưng tôi đã đợi rất lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Anh nói, có phải đã có chuyện gì rồi không? Cha nuôi lẽ nào hôm nay lại ngủ nhiều như thế?"

Nhìn bộ dạng nóng ruột của Luru Ly, Lâm An Vũ cũng cảm thấy kỳ quái. Mắt của Diệp Sở không tiện, hẳn chắc là phải ở nhà mới đúng chứ? Còn có thể chạy đi đâu được? Lâm An Vũ ổn định Luru Ly, anh nhanh chóng nói:

"Cô biết mật mã nhà anh ấy không?"

Luru Ly lắc đầu.

"Đợi một lát, tôi đưa cô qua đó xem thử"

Hai người đến trước cửa nhà của Diệp Sở, ấn chuông cũng một lúc nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Lâm An Vũ đành phải ấn mật mã để đi vào. Vào được trong nhà rồi lại càng cảm thấy kỳ quái hơn, Diệp Sở căn bản không có ở đây!

Luru Ly bắt đầu cuống cuồng hét cả lên:

"Làm sao đây, làm sao đây, mắt của cha nuôi như thế, làm sao đây..."

"Cô bình tĩnh, quần áo vẫn còn nguyên ở đó chắc là anh ấy không đi đâu xa đâu. Hôm nay tôi còn có cuộc họp, tôi sẽ cho người đi tìm anh ấy giúp cô, yên tâm đi"

Lâm An Vũ đi rồi, Luru Ly chỉ còn cách ngồi ở nhà đợi. Từng giây từng phút trôi qua ruột gan cô cứ nhộn nhạo, mắt vẫn không ngừng nhìn về phía cửa, tay chân thì không ngừng đổ mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Ta xin lỗi

Trong khi cô đang lo lắng tột cùng thì "khó chủ" của chúng ta lại đang ngồi ôm cây đợi thỏ ở nghĩa trang...

Hôm nay vừa hay là ngày hằng tháng mà Luru Ly sẽ đi thăm "mộ" của Diệp Sở, vì vậy mới sáng sớm hần đã vội vã đi ra ngoài, nhân lúc cô chưa đến mà ở góc khuất sau cây bách đợi cô. Tháng nào cũng vậy, hần đều đến từ lúc mặt trời chưa ló hần và ra về khi Luru Ly đã đi khỏi. Diệp Sở không mong muốn gì nhiều, hần chỉ hy vọng có thể được đứng từ xa xa nhìn Luru Ly, được nghe cô nói vài lời với hần và được nhìn thấy cô nhớ hần.

Chỉ có điều, tại sao hôm nay cô lại đến trễ như vậy? Năng đã lên đến đỉnh đầu vẫn chưa thấy cô tới? Lẽ nào cô quên hần rồi ư? Tâm trạng chột chùng xuống, lòng có hơi man mác buồn. Lác đác vài người đến hần đều cố gắng nhào mắt ra nhìn, nhưng họ toàn ghé lại ở những ngôi mộ khác, còn ngôi mộ của hần, vẫn trống trải và lạnh lẽo như vậy. Những bông hoa hồng bạch xinh xắn đã không được đặt ở nơi đó nữa.

Tuy vậy nhưng Diệp Sở vẫn cứ đợi, hần nghĩ rằng nhất định cô sẽ đến. Và thế là hần đứng ở nơi khuất ấy, đợi từ sáng sớm đến khi trời tối mịt vẫn không nhìn thấy bất kỳ ai ghé qua. Năng xuống năng lên, trời cao trời rộng hết một ngày. Thuộc hạ đứng bên cạnh cúi đầu nói khẽ:

"Ông chủ, có thể hôm nay tiểu thư bạn gì đó không đến được, ngày mai chúng ta lại đến có được không?"

Hần vẫn không nói gì, đôi mắt ấy giữa màn đêm cũng như đã mù rồi, chỉ toàn là bóng tối.

Hần tự an ủi mình, giọng nói gọn buồn:

"Cũng phải, bây giờ nó đã là sinh viên rồi, hần là rất bận." nói rồi quay bước:

"Chúng ta về thôi!"

Diệp Sở về đến nhà cũng hơn mười giờ khuya, hần mệt mỏi mở cửa. Nhưng không ngờ, vừa mở cửa ra liền có một bóng người xuất hiện ôm chầm lấy

hắn khóc nức nở. Mới đầu hắn còn tưởng ăn trộm, đang định đập ra thì lại nghe tiếng khóc nức nện của một cô gái. Hắn bất động tại chỗ, tim như ngừng đập. Phải mất một lúc lâu đến khi tiếng khóc giảm bớt đi, vai áo hắn ướt một mảng lớn hắn mới có phản ứng lại kịp.

"Cô là..."

Vừa cất tiếng, đã nghe một giọng nói oán trách nện ngào:

"Cha nuôi, tại sao người lại tàn nhẫn như vậy chứ! Đi đâu cũng không nói tiếng nào"

Đầu hắn ăm một cái, người này, mùi hương này, giọng nói này. Đó là Luru Ly của hắn sao? Luru Ly của hắn tại sao lại ở đây? Luru Ly, thật là con sao? Hắn run run mở miệng thăm dò:

"Luru... Ly?"

"Cha nuôi, rốt cuộc người đã đi đâu? Có biết con lo lắng lắm hay không?"

Luru Ly quên mất việc hiện tại cô đang trong vai của một người giúp việc. Nguyên một ngày hôm nay cô không ăn không uống, mắt cứ dán vào cánh cửa ngồi đợi hắn về. Cô lo lắng hắn sẽ một lần nữa lại bỏ cô ra đi, dứt khoát như hai năm trước. Khoảnh khắc nhìn thấy khóa cửa được mở ra, cô như cảm thấy không còn thiết tha gì điều gì, mặc kệ hắn biết hay không biết cô lần này nhất định phải ôm hắn khóc một trận thật đã rồi tính tiếp. Cái cảm giác muốn chạm mà không thể chạm của một tháng qua cô thực sự đã phải chịu đủ rồi, hừ hừ thực thực đúng là rất đau đớn!

Đến khi Diệp Sở chắc chắn đây chính là Luru Ly bảo bồi ngày nhớ đêm mong của mình rồi thì hắn cứ như hóa đá tại chỗ. Không biết nên đối mặt với cô thế nào nữa. Bây giờ nếu cô biết hắn đã thành ra như thế, Luru Ly sẽ rất đau lòng.

Nhưng mà, có lẽ Diệp Sở đã đánh giá quá cao năng lực tự kiềm chế của bản thân, một tiếng "cha nuôi" kia của Luru Ly đã thành công làm tan chảy lớp băng ngàn năm của hắn rồi. Hắn vòng tay qua ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, ôm thật chặt. Mặt áp vào tóc cô, ngang nhiên hít lấy hương thơm thanh mát mà hắn mê đắm. Lồng ngực của hai người chạm vào nhau, lúc này hai trái tim như đang hòa chung nhịp đập. Luru Ly cảm nhận được cái ôm siết của Diệp Sở, cô lại càng ôm hắn chặt hơn, lưng hắn thật sự rất ấm áp, rất quyến rũ.

Hai người ôm nhau rất lâu, một lúc sau, Luru Ly nghe ở trên đỉnh đầu mình Diệp Sở khàn khàn cất tiếng:

"Con làm sao lại ở đây?"

Cô nhẹ nhàng ngẩng mặt lên đối diện với gương mặt tuấn mỹ của Diệp Sở. Cô từ tốn nói:

"Con đã ở cạnh người cả tháng nay rồi, cha nuôi!"

"Cái gì?" hắn như nghe lầm kinh ngạc hỏi lại. Hai tay của hai người vẫn còn ôm chặt nhau, dường như cảm giác này khiến họ rất thỏa mãn, nhất thời cả hai cứ giữ nguyên tư thế này mà nói chuyện.

"Con... con là cái cô giúp việc nhiều chuyện của cha nuôi đây!"

"Luru Ly, con..."

"Cha nuôi"

"Con được lắm, lại dám thông đồng với Lâm An Vũ lừa ta, con..." thấy hắn tức giận Luru Ly lại ôm chặt hắn. Vừa từ tốn vừa buồn bã:

"Muốn ở bên cạnh cha nuôi chỉ còn cách này thôi"

Nghe câu nói này của Luru Ly, tim Diệp Sở như bị đem đi ngâm đường, ngâm đường xong rồi lại xát muối. Nhẹ nhàng buông cô ra, hắn xót xa áy náy nâng mặt cô lên nói:

"Ta xin lỗi, xin lỗi con!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Mất kiểm soát

"Muốn ở bên cạnh cha nuôi chỉ còn cách này thôi"

Nghe câu nói này của Luru Ly, tim Diệp Sở như bị đem đi ngâm đường, ngâm đường xong rồi lại xát muối. Nhẹ nhàng buông cô ra, hắn xót xa áy náy

nâng mặt cô lên nói:

"Ta xin lỗi, xin lỗi con!"

Cảm xúc đông đầy nơi đáy mắt, tình cảm của hai người, không nói cũng tự khắc trào dâng. Hần nhẹ nhàng dùng bàn tay thô miết qua đôi mắt ướt của Luru Ly, chạm nhẹ vào gò má ửng đỏ của cô. Sau đó lại buông tiếng thở than:

"Con càng lớn càng xinh đẹp!"

Luru Ly bị lời nói này của hắn làm cho ngây ra, Diệp Sở đột nhiên lại xiết chặt vòng tay đẩy cô lại gần hắn đến nỗi giữa hai người như không còn kẽ hở nào. Hắn khẽ sát đôi môi xuống, dần dần đặt lên trán của Luru Ly một nụ hôn ấm áp. Cả người cô nhất thời không phản ứng kịp, bị hắn hôn như có luồng điện chạy qua khắp người, cảm giác không biết nên diễn tả thế nào. Vừa tê dại lại vừa thỏa mãn.

Luru Ly tuy không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện nam nữ, nhưng ít ra cô cũng biết cái hôn này của hắn có ý nghĩa gì. Chiếc hôn không còn chứa đựng những tình cảm thuần phác của nhiều năm trước, cô có thể cảm nhận được, giờ đây nó đã thoang thoảng nhuốm mùi dục vọng, dục vọng giữa một người đàn ông và một người phụ nữ.

Luru Ly khẽ nhắm mắt lại. Diệp Sở hôn xong ở trên trán lại di chuyển cánh môi ướt át xuống đôi mắt ngọt ngào của cô, lại là một nụ hôn đầy chiếm hữu. Hắn cứ như thế trượt xuống sống mũi, rồi dừng lại ở cánh môi mềm mại ửng hồng của Luru Ly. Một khắc hắn chạm vào đó, cô có cảm giác như trong lòng muôn hoa đua nở, cảnh sắc xinh đẹp không nói nên lời. Thì ra đây gọi là sự khao khát trong tình yêu, khao khát được yêu một cách trọn vẹn!

Đúng lúc này cửa nhà đột ngột bật mở ra, theo sau đó là dáng vẻ hốt hơ hốt hải của Lâm An Vũ:

"Luru Ly, cô tìm thấy Diệp..." câu nói bị cảnh tượng trước mặt làm cho đứt quãng. Diệp Sở và Luru Ly hai người họ đang hôn nhau, hắn chạy vào thì họ mở to mắt ra nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Ánh mắt của Diệp Sở lúc này có thể giết người không dao. Còn Luru Ly lại hơi hơi bối rối.

Đầu Lâm An Vũ đánh ằm một tiếng, anh cười khan hai tiếng rồi bằng giọng nói:

"Ha ha, ồm... không sao, hai... hai người cứ tiếp tục đi ha!" nói rồi còn cẩn thận bước ra đóng cửa lại, rón rén như một con chuột nhắt! Cả hai nhìn theo bóng dáng của Lâm An Vũ mà phì cười.

Diệp Sở bị Lâm An Vũ phá đám như đang tạt vào mặt hắn một gáo nước lạnh làm hắn tỉnh ra. Phải, hắn và Luru Ly vẫn chưa là gì, bây giờ làm vậy có hơi gấp gáp, sẽ thiệt thòi cho Luru Ly.

Luru Ly cũng nhận thấy tình hình của hai người thật ra có chút khó xử, loại quan hệ như thế này nói dễ nghe thì là "vượt qua rào cản" còn khó nghe đó chính là "loạn luân".

Hai người nhìn đôi phương, mắt chạm mắt, không ai nói lời nào bối rối buông nhau ra. Diệp Sở ổn định lại cảm xúc một chút, sau đó giọng gào nói:

"Con ở đây nhé, ta đi vệ sinh một lát!"

Vừa nói dứt câu đã vội vã chạy vào nhà vệ sinh nhanh như một con gió. Hắn nhìn bản thân trong gương, cảm thấy vô cùng vô cùng xấu hổ.

Trời ạ! Hắn bao nhiêu tuổi rồi hả? Ba mươi lăm tuổi đầu rồi! Ấy vậy mà chỉ hôn Luru Ly có một cái đã mặt không chế, "người anh em" của hắn đã có dấu hiệu khởi nghĩa rồi, huhu!

Hắn vội vã xối nước lạnh vào người. Không được, không được! Tuyệt đối không được làm vậy! Có trời mới biết, cái loại cảm giác nhẩn nhẩn này nó khổ sở đến mức nào! Huhu!

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tổ tình

Diệp Sở loạng choạng bước ra khỏi toilet, quần áo ướt sũng vì nước lạnh, tóc bết dính hết lại vào mặt, cả người chặt vật vô cùng. Luru Ly nhìn thấy liền bị dọa cho một trận. Cô nhanh chóng đi lấy khăn chạy đến lau tóc cho hắn, vừa đau lòng vừa trách móc hỏi:

"Cha nuôi, người làm gì trong đó mà ướt như chuột vậy? Muốn tắm thì nói con lấy quần áo cho, sao lại đêm hôm đi tắm nước như thế? Đến bao giờ người mới thôi khiến con lo lắng đây hả?"

Diệp Sở cảm nhận được ánh mắt lo lắng của Luru Ly, hai chân mày cô nhíu lại tỏ vẻ không vui, hắn lại có cảm giác ảm áp đến lạ lùng. Bàn tay cô đang nhẹ nhàng lau tóc cho hắn, mỗi ngón tay chạm vào da đầu đều giống như có một luồng điện sượt qua. Cảm giác này làm hắn bứt rứt, hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt bắt đầu có biến hóa, bất chợt đưa tay cầm bàn tay đang lau tóc của Luru Ly, giọng nói vì cố gắng kiềm chế mà trở nên khàn đục:

"Đề ta đi thay đồ, con ở đây đi!"

Nói rồi đi thẳng một mạch vào phòng. Luru Ly khó hiểu nhìn theo bóng lưng của hắn.

"Lạ quá, cha nuôi có chuyện gì chứ?"

Đêm hôm ấy, vì trời quá khuya cô đành phải ngủ lại ở nhà của Diệp Sở. Căn hộ của hắn là căn hộ thiết kế theo kiểu đơn, chỉ độc một phòng ngủ. Cô cảm thấy có hơi lo ngại:

"Cái này, con ra sofa ngủ nhé?"

"Ngủ trong phòng đi, ta ra đó ngủ!"

"Không được! Ban nãy cha nuôi mới tắm nước lạnh, không cho ra đó ngủ!"

"Thế con ra đó ư? Đừng hòng!"

"Vây...?"

"Ngủ chung!"

"O? Sao lại ngủ chung?"

.....

Nói một hồi, cuối cùng cô vẫn phải cam chịu sự sắp xếp của hắn.

Hai người nằm trên cùng một chiếc giường, giường của Diệp Sở rất lớn, loại King size! Luru Ly nằm một bên, hắn nằm một bên, hai người xoay lưng lại phía đối phương. Không ai nói ai câu nào, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở đều đều của đôi bên.

Luru Ly muốn nói chuyện với hắn một chút, dù sao bọn họ cũng chỉ vừa gặp lại nhau, lời nói còn chưa được mấy câu liền bị lờ vào đây rồi.

"Cha nuôi, người ngủ chưa?"

"Chưa, con sao không ngủ?" hắn từ từ hỏi lại.

"Con... con muốn hỏi người một vài chuyện"

"Ừm?"

Luru Ly bắt đầu do dự, cô thật sự rất muốn biết câu trả lời. Đây cũng là câu hỏi cô đã tự hỏi rất nhiều lần rồi. Liệu rằng những lời ngày hôm đó hắn nói là thật? Luru Ly cắn cắn môi:

"Hôm đó, cha nuôi nói người mà người yêu là..."

Một lát sau vẫn không nghe thấy Diệp Sở trả lời, Luru Ly dần dần sốt ruột:

"Cha nuôi, có nghe con nói không?"

"Con nói gì cơ?" Diệp Sở trả lời bình thản như không có chuyện gì. Luru Ly nghe hắn đáp mà cứ cảm thấy tung tức trong người. Rõ ràng là nghe thấy mà còn giả bộ!

Cô bèn nói lớn tiếng hơn nữa, giọng nói như hét vào mặt hắn:

"Người cha nuôi yêu, hôm đó cha nuôi nói đó, là con đúng không?"

May mà hai người quay lưng lại cho nên Diệp Sở không thấy được vẻ mặt của Luru Ly. Lúc mà cô nói những lời này, mặt đã ửng đỏ lên như quả cà chua chín luôn rồi. Đã vậy mà hắn còn bắt cô lặp lại, cái đồ lão già đáng ghét!

Diệp Sở nghe cô hỏi mà chỉ tùm tùm cười, hắn biết đây có lẽ là lúc lật lại mối quan hệ của hai người một cách rõ ràng rồi. Diệp Sở không vội trả lời, hắn nằm im ở đó một lúc.

Đến khi cô tưởng chừng như hắn đã ngủ, tâm trạng bất chợt chùng xuống, đang định ngủ thì hắn lại có hành động.

Diệp Sở không nói không rằng thỉnh thoảng xoay người lại đối diện với tấm lưng mảnh khảnh của Luru Ly, hắn nhẹ nhàng đưa tay qua ôm lấy. Cánh tay săn chắc vòng qua lưng rồi yên tĩnh đặt trên bụng của cô, sau đó ôm lấy, hành động của hắn rất tự nhiên, rất thoải mái như hai người đã ngủ chung nhiều lần lắm rồi vậy. Hắn còn dịch người lại sát gần cô hơn, trong đêm tối kẻ bên tai cô thì thầm:

"Anh yêu em!"

Luru Ly lúc bị hấn ôm đã bắt đầu hơi nghi hoặc, cứ thấy có gì đó sai sai. Tim bắt đầu hơi loạn, mãi đến lúc hấn thì thắm vào tai cô thì... mọi thứ cứ như nổ tung ra. Đầu óc cô đông cứng. Cô chậm chạp phản ứng lại:

"Gì cơ?"

"Không có gì!" Diệp Sở nhắm mắt như chưa từng có gì xảy ra, nhưng cánh tay đang ôm Luru Ly thì lại ôm chặt không chịu buông.

"Rõ ràng là có mà?" Luru Ly tức quá, cô xoay người lại luôn. Đối diện với gương mặt đang giả ngủ của Diệp Sở chất vấn:

"Ban này cha nuôi nói gì?"

"...."

"Cha nuôi có nói lại không?"

"....."

"Không nói chứ gì? Được!"

Diệp Sở trời không sợ đất không sợ chỉ sợ mỗi chữ "Được" như thế này của Luru Ly. Hấn còn nhớ có lần hấn làm chuyện gì đó khiến Luru Ly giận, cô chỉ nói mỗi chữ "Được!" và sau đó hai tháng trời không thèm đề ý đến hấn, hấn làm gì cũng mặc kệ, không quan tâm. Lúc đó cô chỉ mới mười bốn tuổi, chuyện đó làm hấn sợ mãi đến tận bây giờ!

"Luru Ly"

"...."

"Ta nói lại là được chứ gì?"

"...."

"Con có nghe không?"

"Nói đi, con nghe!"

"Anh yêu em!"

Luru Ly bắt ngờ xoay người lại, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Diệp Sở. Hấn bị hành động bất ngờ này của Luru Ly làm cho giật mình, hấn nuốt nước miếng hỏi:

"Con..."

"Cha nuôi, người đang tỏ tình có phải không?" Luru Ly mở to mắt lấp la lấp lánh, tình quái hỏi

"Ta..."

Diệp Sở bối rối xoay người lại không ôm cô nữa. Luru Ly thấy vậy thì biết chắc lão già này đang mắc cỡ rồi. Cô vòng tay qua ôm hấn, trên môi nở nụ cười hạnh phúc, nhẹ nhàng thì thầm:

"Ngủ ngon!"

Diệp Sở không nói gì, trong lòng chỉ toàn là đường mật. Hấn lẳng lặng đặt tay mình lên tay cô, hai người chìm vào mộng đẹp. Hạnh phúc cứ như thể đến một cách êm đềm.

Mối quan hệ của cả hai, từ đây sẽ chuyển sang trang mới.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngón Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Phần Không Tên 74

Màn đêm dần lui gót nhường chỗ cho ánh sáng trong lành của buổi sớm, ông mặt trời lười biếng trốn sau màn mây cũng rục rịch lộ dạng. Những tia nắng mịn màng trượt qua cửa kính chiếu vào khung cảnh mê người trong phòng ngủ.

Người đàn ông thân hình cao lớn ôm cô gái nhỏ trong lòng. Bàn tay đặt lên eo của cô như đang chạm vào một bảo vật trân quý nhất thế gian, ôm chặt tưởng như chỉ cần lơ lửng là cô sẽ lại biến mất. Cứ như thể đây là tâm nguyện từ rất lâu rồi, hôm nay mới có cơ hội được thực hiện.

Hắn mở mắt ra cố gắng nhìn gương mặt gần sát đang ngủ say của người bên cạnh, chỉ tiếc rằng hắn chỉ có thể nhìn bằng trí nhớ, bằng mùi hương và bằng hơi thở. Người con gái nhỏ nhắn này chính là người duy nhất trên đời khiến hắn phải trở nên thay đổi nhiều như vậy. Hắn bắt chợt nghĩ đến, nếu có một ngày cô bé này không còn yêu hắn nữa thì sao? Liệu cô sẽ yêu hắn mãi mãi như hắn yêu cô hay không?

"Cha nuôi, người nhìn con chăm chăm như vậy làm gì?" Luru Ly vừa mở mắt ra đập vào mắt là gương mặt gần trong gang tấc đang đắm chiều của Diệp Sở.

"Luru Ly, đừng gọi ta là cha nuôi nữa!"

"Sao cơ?" cô dụi dụi mắt nhìn hắn, vẫn không hiểu hắn đang muốn nói gì.

"Từ nay trở đi đừng gọi cha nuôi nữa. Khó nghe chết được! Ta cũng không già đến mức có con gái lớn như vậy" hắn càng nói cô lại càng không hiểu. Luru Ly vẫn giữ nguyên cánh tay đang ôm hông của Diệp Sở, cô bắt chợt hiểu ý hắn, nhưng vẫn tỉnh nghịch hỏi lại:

"Vậy không gọi cha nuôi, gọi là chú nhé?"

"Cái gì?" khước môi Diệp Sở giật giật. Hắn tức đến nổi tình luôn cả ngủ. Hắn ngồi bật dậy, lập tức phản bác:

"Chú gì mà chú, ta không có già như thế!"

"Ồ! Trẻ quá nhỉ? Trẻ như vậy để làm gì? Đi trêu hoa ghẹo nguyệt à?" Luru Ly nháy mắt một cái. Má lúc đồng tiền hiện ra, cái môi đỏ hồng hồng chu chu lên, ánh mắt đáng yêu không tả nổi. Cái nháy mắt này làm Diệp Sở thật muốn đem cô đi ăn sạch sẽ, ăn đến khi cô không còn sức đùa cợt nữa thì thôi.

"Gọi ta là gì?"

"Cha nuôi"

"Gọi lại lần nữa!"

"Cha nuôi"

"Cơ hội cuối cùng, nếu không... nếu không... ta bỏ nhà đi cho xem!" Diệp Sở hét cách đành phải dùng đến cái chiêu tiểu nhân bí ỏi như vậy đấy! Con người của hắn biết rõ bản thân quan trọng với Luru Ly đến nhường nào.

"Đừng!" cô lập tức kéo tay hắn lại. Luru Ly bất giác thốt ra miệng:

"Đừng đi!"

"Vậy ai đừng đi?" hắn vẫn làm như không quan tâm đến cô nữa. Luru Ly cuống quýt cả lên:

"Anh đừng đi!"

"Anh yêu em!" hắn quay sang hôn chụt vào má cô một cái làm Luru Ly ngây ra, mặt dần dần chuyển đỏ. Luru Ly xấu hổ tựa người vào vòng ôm rắn chắc của Diệp Sở, hắn hôn lên trán cô, khe khẽ thở dài:

"Đến bây giờ, mọi chuyện đều giống như chưa từng xảy ra..."

Ánh nắng vàng nhẹ nhàng khoác lên khung cửa sổ, đưa lòng người trở nên thanh sạch và yên bình hơn.

Công viên thành phố A...

"Sở, anh xem!"

Luru Ly chỉ tay về phía xa xa bên kia chiếc ghế đá màu xanh lục, có hai người đang ngồi ở đó. Một người phụ nữ ngây ngây dại dại ngồi trên chiếc xe lăn được phủ bởi một lớp vải thô, người thiếu niên đẩy xe lăn có lẽ vì mỏi chân mà ngồi trên ghế đá nghỉ một lát. Cậu đang khui chai nước khoáng đưa cho người phụ nữ uống, cô ta cười ngất ngưỡng, bộ dạng hết một người điên.

Diệp Sở lúc này vẫn chưa phẫu thuật mắt tất nhiên sẽ không nhìn thấy được. Bàn tay đang nắm tay của Luru Ly bắt chợt hơi xiết lại, hắn hỏi:

"Anh không thấy?"

Luru Ly vỗ vỗ trán, cô quên mất là mắt hắn chưa nhìn rõ được. Lúc này vì quá vội mà cô lại quên đi. Luru Ly nói với Diệp Sở, giọng điệu nhàn nhạt:

"Anh xem, đó là Ninh Ngọc và Lục Dĩ Phàm. Từ cái ngày em biết cậu ta có dính líu với Ninh Ngọc và việc tiếp tay cho cô ta để hại chúng ta thì em với cậu ta đã không còn quan hệ gì nữa. Sau này nghe người khác nói Ninh gia tán gia bại sản, Ninh Ngọc nhảy lầu tự sát nhưng bất thành, bây giờ phải sống vất vưởng như thế, con người... đúng là đều có nhân quả cả!"

"Em nói xem, trước đây anh làm nhiều chuyện xấu như thế, có khi nào..." Diệp Sở vừa nói xong Luru Ly liền bịt miệng hắn lại. Cô ghét bỏ nói:

"Nếu anh làm chuyện xấu thì hai năm qua cuộc sống của anh tệ hại như vậy trả giá cũng đủ rồi. Không cho phép nói bậy nữa!" Hắn cảm thấy đường mặt ở đầu cứ rút dây vào lòng. Diệp Sở nâng bàn tay nhỏ bé của Luru Ly hôn lên, hắn cười thỏa mãn:

"Được rồi, anh còn phải cưới em nữa, quả báo lớn nhất là để anh yêu phải em!"

"Cái gì? Em là quả báo á?" Luru Ly xụ mặt xuống.

"À không, bảo bối, em là bảo bối của anh!" Hắn lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng, đem thân hình cô gái nhỏ ôm sát vào lòng.

"Nói vậy còn nghe được!" cô đánh yêu hắn một cái.

Diệp Sở ôm chặt Luru Ly, vừa đi vừa nói:

"Anh còn phải đợi em sinh cho anh thật nhiều thật nhiều tiểu bảo bối, tiểu Luru Ly, tiểu Sở Sở nữa cơ"

"Ai mà thêm, anh đi tìm người khác đi..."

Bóng dáng hai người khuất xa dần, để lại đằng sau thềm lá vàng rơi rụng, đường chân trời màu hồng nhạt dần hiện ra, một hôn lễ như mơ đang chờ đợi họ.

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Phần Không Tên 75

Căn phòng trần ngập hoa và nến, xung quanh có rất nhiều bóng đèn màu tím nhạt và bóng bay giấy trải khắp trần nhà và tường. Cánh hoa hồng được rải xếp ở phía dưới tạo thành hình trái tim to tướng. Luru Ly đứng ở giữa phòng hạnh phúc đến rơi nước mắt nhìn người đàn ông đang quỳ gối ở bên dưới. Hắn mặc bộ vest đen lịch lãm, trên tay cầm hộp nhẫn, quỳ một gối, trình trọng nói:

"Luru Ly, làm vợ anh nhé?"

Xung quanh tiếng hò hét, tiếng vỗ tay của mọi người vang dậy như sấm, tiếng hô hào "Đồng ý đi! Đồng ý đi!" trỗi dậy khắp nơi. Luru Ly bên lên gạt đầu. Diệp Sở đeo nhẫn vào cho cô sau đó nhắc bóng lên và hét lớn: "Anh yêu em!"

"Reng reng reng" tiếng đồng hồ báo thức điểm bảy giờ sáng réo rất vang lên làm người nào đó đang mơ màng cũng phải tỉnh ngủ. Luru Ly với tay tắt đồng hồ trên bàn, đầu óc vẫn còn lảng lảng, cô hình như vẫn chưa ý thức được ban này mình đã có một giấc mơ thật đẹp.

Cô vội dụi dụi mắt, nhìn lại vào ngón áp út ở tay phải. Một bàn tay trắng mịn và... trống trải! Chẳng có chiếc nhẫn nào ở đó cả, đây lại là phòng ngủ thường ngày của cô, chẳng có hoa và nến gì hết. Luru Ly chợt có chút hụt hẫng trong lòng. Có phải cô đã quá vội vàng rồi không?

Tiếng gõ cửa đều đặn vang lên. Di Lâm đứng bên ngoài nhẹ giọng nói:

"Tiểu thư, cô ngủ dậy rồi chứ?"

"Vâng, di Lâm"

"Vậy mời cô xuống nhà ăn sáng, ông chủ đang đợi cô ở bên dưới!"

"Con biết rồi"

Luru Ly ngồi ở đó thần thờ một lúc. Dù sao đi nữa thì cái khát vọng đắp xây hạnh phúc với người mà mình yêu vẫn là cái khát vọng lớn nhất của một con người. Luru Ly cũng không ngoại lệ.

Cô ngồi trên giường neho mắt nhìn ra những tia nắng vàng óng đang chạm vào cửa sổ, cố uốn mình vài cái, tự gạt cái ý nghĩ đó đi, dù sao mình vẫn còn trẻ, có lẽ Diệp Sở cần thêm thời gian.

Từ ngày hai người thừa nhận nhau, Diệp Sở đã chuyển hẳn về biệt thự của hắn ngày trước để sống. Hắn đã phẫu thuật mắt và vá màng nhĩ lại, tất cả cũng được coi gần như là bình thường. Hai người thỉnh thoảng sẽ cùng nhau đi dạo, cùng nhau đi mua sắm, cùng nhau làm rất nhiều việc, những việc mà những đôi tình nhân khác cùng làm.

Bữa sáng được chuẩn bị sẵn, Luru Ly đi xuống lầu, bề ngoài trông thì bình thường nhưng đôi mắt cứ ẩn chứa chút gì đó tiếc nuối.

Cô nhìn Diệp Sở. Tuy mối quan hệ của bọn họ hiện tại đúng là rất tốt, thế nhưng chẳng lẽ hắn sẽ không muốn kết hôn, cứ như vậy mà sống thôi ư?

Diệp Sở không phải là không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Máy hôm nay tâm trạng của Luru Ly không tốt, hắn đều thấy, hôm qua tình cờ đi ngang hai vợ chồng họ đang chụp ảnh cưới, hắn thấy cô cứ đứng ngây cả ra liền biết cô đang không vui vì chuyện gì.

Hắn cũng rất muốn cầu hôn Luru Ly. Nhưng mà cách cầu hôn của hắn quá cầu kỳ, phải chuẩn bị mất hai tháng mới xong, hắn muốn tạo cho cô một sự bất ngờ. Một buổi cầu hôn trước nay chưa từng có, khác xa với những cách thông thường lờ lẹt của những người khác.

Luru Ly, hãy kiên nhẫn một chút. Một tuần nữa là xong rồi!

Thành phố A xinh đẹp không chỉ vì nó sở hữu khung cảnh nhộn nhịp phồn hoa mà còn bởi vùng biển Koita giáp ranh với thành phố B bốn mùa ấm áp, thời tiết khoan khoái dễ chịu, mỗi năm thu hút hàng ngàn lượt khách du lịch ghé thăm.

Hôm nay, Diệp Sở sẽ đưa Luru Ly đến bờ biển Koita lộng gió để ngắm sao, cắm trại ở đó cùng ngắm mặt trời mọc. Hắn nghe Lâm An Vũ nói, con gái hình như rất thích điều này, hắn sẽ tìm mọi cách để khiến bảo bối được vui vẻ ~

Dưới ánh sao lấp lánh của bầu trời đêm mát mẻ, ánh trăng nhuộm mặt biển ánh lên một sắc vàng nhàn nhạt trải dài đến hai bóng người đang ngồi trên bãi cát.

"Luru Ly, em có nghĩ nếu ngày đó anh không còn sống nữa em sẽ làm gì không?" Diệp Sở vừa mân mê mái tóc dài óng ả của cô vừa đan tay ôm lấy vòng eo nhỏ dựa sát vào mình.

"Em nhất định sẽ đi theo anh, em đã tính trước hết rồi!" Luru Ly ngồi trong lòng của hắn, cô đưa mắt dõi theo những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước.

"Khờ quá!"

"Nghĩ lại thì em thật sự rất giận. Tại sao anh biết rõ nguy hiểm mà vẫn đi vào đó chứ?" giọng điệu của cô bỗng nhiên thay đổi.

"Vì anh biết, anh nhất định sẽ không chết, bảo bối vẫn còn đợi anh ở nhà!"

"Em không hiểu trong đầu anh nghĩ gì nữa. Nếu được, em rất muốn trở thành viên đạn kia, xuyên thủng vào trái tim anh em rút cuộc bên trong đó có gì!"

"Trong đó có em!" hắn mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên trán của người con gái trong lòng.

Luru Ly chỉ cảm thấy cái tên này càng ngày càng dẻo miệng! Hình tượng lạnh lùng cao quý của hắn sắp sụp đổ mất rồi. Thấy cô không nói gì mà cứ mãi nhìn mình chăm chú, Diệp Sở lại không kìm được, hắn cúi xuống đặt một nụ hôn lên cánh môi căng mọng của Luru Ly.

Hai người hôn nhau dưới bờ biển, nụ hôn từ dịu dàng ấm áp dần chuyển sang nóng bỏng hơn, cuồng dã hơn. Mãi đến khi Luru Ly sắp hết đường khí hắn mới chịu buông ra, Diệp Sở nhìn đôi môi bị mình giày xéo đến sưng lên, thỏa mãn ôm cô vào lòng, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt nói:

"Anh sẽ chờ đến ngày được ăn sạch em, tiểu yêu quái!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Trọn vẹn

Ngày mai là tiệc sinh nhật tròn một tháng tuổi của tiểu bảo bối nhà Bội Vy. Luru Ly muốn đích thân đi mua một ít quà để tặng cho bé con. Luru Ly được nhận làm mẹ đỡ đầu của cô nhóc, tất nhiên quà sinh nhật cũng phải thật đặc biệt rồi.

Cô định đi mua một ít quần áo, sau đó sẽ ghé cửa hàng trang sức để lấy cái khóa vàng hôm trước đặt. Ai ngờ vừa xách túi ra khỏi nhà, lão hồ ly nào đó đã nằng nặc đòi đi theo.

"Em đi mua quà cho em bé, đàn ông như anh theo để làm gì?"

"Bên ngoài nguy hiểm lắm, anh phải đi theo bảo vệ em!" Diệp Sở tuyên bố như đây là chuyện hiển nhiên. Sau đó còn hào phóng vỗ vỗ ngực ra điều chính nghĩa:

"Yên tâm, có anh đi cùng em chắc chắn an toàn!"

Lưu Ly nhìn cái dáng vẻ nửa mùa của lão hồ ly này cũng cảm thấy hay hay, nhìn hắn cứ buồn cười thế nào ấy. Từ cái ngày gặp lại của nhiều tháng trước, hắn thay đổi rất nhiều, từ tính cách cho đến sở thích. Có lẽ hắn cũng đã ý thức được rằng: suốt ngày sống với cái bộ mặt lạnh tanh đó sẽ khiến người ta buồn chán đến chết! Cuộc đời được mấy khi yêu mà lại được yêu, làm sao có thể cứ gặp nhau mà lại không thể nở lấy một nụ cười?

Tất cả dường như đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện, duy chỉ có gương mặt không tuổi kia như đang chứng minh một nghịch lý đi ngược với thời gian: hắn không hề già đi, hình như tình yêu lại làm cho hắn trẻ ra. Nét tuấn mỹ cứ thế mà phô diễn, đôi mày kiếm sắc thêm một phần, làn môi mỏng lại yêu nghiệt hơn trước, cứ suốt ngày tìm môi cô mắt cô để giày xéo. Khí chất không đổi, nhưng sự cương nghị của đàn ông đứng tuổi làm hắn trở nên quyến rũ hơn.

Vẫn vợ nghĩ ngợi một chút thì xe đã đỗ trước cổng trung tâm thương mại, sau đó Diệp Sở lái xe vào hầm để. Cô nhìn hắn, thỉnh thoảng lại cười. Hắn thấy được bất chợt nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cứ thế tự nhiên bước vào khu mua sắm. Lưu Ly có hơi xấu hổ, cô nói khẽ:

"Này, ở đây người ta thấy đó!"

"Có sao? Vợ anh anh nắm tay, anh có làm gì phạm pháp đâu chứ!"

"Không biết xấu hổ, em đã đồng ý lấy anh hồi nào chứ?"

"Em còn dám chối nữa là anh hôn em ngay tại đây, em có tin không?"

Lưu Ly chỉ còn cách im bặt. Cái tên này, hắn nói được nhất định sẽ làm được!

Đến khu quần áo trẻ em có rất nhiều quần áo với nhiều kiểu dáng, màu sắc, kích thước khác nhau, nhìn đến hoa cả mắt. Hầu hết đều có nhiều màu đáng yêu như đỏ, hồng, xanh và rất nhiều rất nhiều mẫu mã mới. Một số được treo lên khung, một số để bên dưới.

Hai người vừa đến liền có một chị nhân viên bước ra niềm nở chào đón:

"Xin chào quý khách, quý khách muốn chọn kiểu như thế nào ạ?"

Lưu Ly chưa kịp trả lời thì chị nhân viên nhìn qua Diệp Sở đứng kế bên có vẻ như rất có hứng thú. Hơn nữa tuy trang phục của hai người đều kiểu dáng bình thường nhưng về giá trị thì cũng khoảng sáu tháng lương của chị ta. Chị liền nói tiếp:

"Anh chị cứ xem đi ạ, mấy mẫu này đều là hàng cao cấp mới về tuần trước. Tất cả đều được làm từ chất liệu ngoại nhập, đảm bảo độ co giãn đàn hồi và thoải mái nhất cho bé..."

Lưu Ly nghe một tràng cảm thấy rất mới mẻ. Cô hỏi ngay:

"Vậy quần áo cho em bé gái ở chỗ nào?"

Chị nhân viên cười tươi rói, sau đó dẫn hai người qua bên khu bên trái. Chị nhân viên chỉ vào một chiếc váy màu hồng phấn đính nơ, nói:

"Đây ạ, đây là mẫu quần áo cho bé gái đẹp nhất đợt này. Không biết bé nhà mình đã được mấy tuổi rồi ạ?"

Diệp Sở này giờ không nói gì, hắn nghe đến câu đó bất chợt quay sang nhìn Lưu Ly, ánh mắt đáng thương. Lưu Ly cũng hiểu, cô ngượng ngùng nói:

"Chúng tôi chưa có em bé, chúng tôi đi mua quà sinh nhật"

"À... vậy anh chị cứ chọn đi ạ, có rất nhiều kiểu đó ạ..." cô nhân viên cũng hơi xấu hổ cười cười.

Mua sắm quần áo xong lại ghé qua tiệm trang sức để lấy khóa bình an, suốt cả đường đi Diệp Sở không có gì bất thường nhưng hắn lại không nói câu nào, cô hỏi thì đáp không thì im như hến.

Về nhà rồi, hai người tắm rửa rồi đến ăn cơm tối cũng không ai nói với ai câu nào. Trong lòng Lưu Ly hiểu rõ bất hắn phải nhẫn nhịn lâu như vậy cũng không tốt, chỉ sợ hắn đã nhịn đến mức nhịn không nổi rồi. Diệp Sở không muốn ép cô, chỉ là hắn muốn có một đứa con, ở tuổi của hắn bạn bè đều đã có con học tiểu học cả rồi.

Bà quản gia già thấy không khí có vẻ hơi kỳ quặc. Khi Diệp Sở về thư phòng bà mới kéo Lưu Ly lại một góc, hỏi nhỏ:

"Tiểu thư, hai người cãi nhau sao?"

"Không có" Lưu Ly uể oải nói.

"Vậy... ông chủ..."

"Chuyện là thế này..." Lưu Ly đem những gì mình nghĩ nói cho quản gia nghe. Bà ấy nghe xong cũng chỉ biết cười tủm tỉm. Một lúc lâu mới thở hắt ra một

hơi, nhẹ nhàng nói:

"Tiểu thư, tôi nói lời này cô đừng trách già đây nhiều chuyện. Thực lòng mà nói thì đó cũng chỉ là chuyện bình thường giữa những cặp đôi yêu nhau mà thôi, không có gì đáng sợ cả. Hơn nữa ông chủ là một người đàn ông sinh lý bình thường, nhiều lần nhấn nhin như thế tất nhiên tâm lý cũng có phần không thoải mái, cô có phải nên suy nghĩ một chút về chuyện này hay không?"

"Nhưng anh ấy nói chờ..." Luru Ly ngập ngừng.

"Đàn ông nói như thế tức là đã có ý trăm năm rồi. Đừng khiến tình cảm của hai người cứ thế xa dần, nếu cần thiết cô cũng nên suy nghĩ đi a "

Luru Ly cũng đã tính trước rồi. Việc gì đến cũng cần phải đến.

Luru Ly đứng trước cửa phòng của Diệp Sở, cô gõ gõ vài tiếng, nghe bên trong nói vọng ra:

"Mời vào"

Luru Ly đẩy cửa đi vào, sau đó nhẹ nhàng đóng lại. Diệp Sở đang nằm trên giường đắp chăn xem sách, thấy cô vào cũng không tỏ thái độ gì, hần cũng như thường ngày cười nói với cô:

"Em đến rồi à, ngồi đó đi, có muốn ăn gì không? Sao khuya vậy còn tìm anh, có chuyện gì sao?"

"Không cần, em đến là để hỏi anh một chuyện" cô bắt đầu vào vấn đề chính. Không hiểu sao khi nói đến chuyện này cô lại cảm thấy hồi hộp. Tim cứ nhảy lên loạn xạ, đến lời nói cũng không vững nữa.

Diệp Sở bỏ quyển sách xuống, hần bước đến bên cạnh cô quan tâm hỏi:

"Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao?"

Luru Ly lấy hết can đảm, mặt cô đỏ lên, hơi thở tăng dần xấu hổ nhìn vào mắt Diệp Sở nói:

"Mình sinh con đi anh!"

"Hả?" hần chưa hiểu chuyện gì cả, não cứ như bị ai đó lấy mất.

"Em nói muốn có con với anh!" cô lại nhấn mạnh thêm một lần nữa. Không hiểu sao lần này lại không còn run nữa, ngược lại còn có chút chút hạnh phúc.

"Em đừng đùa? Nửa đêm qua đây đòi sinh con, em đây là muốn... câu dẫn anh?"

"Sao chứ? Anh không đồng ý? Vậy em về!" cô như làm thật mà ba chân bốn cẳng định đi ra. Diệp Sở vội vã chạy nhanh qua, khóa cửa lại. Khuôn mặt nổi lên hàm ý:

"Đâu có dễ vậy được! Hôm nay là em tự dẫn xác tới! Anh nhất định không bỏ qua!"

"Anh... vô liêm sỉ!"

Hần tiến đến ôm cô vào lòng hôn nhẹ lên mái tóc:

"Anh chờ rất lâu rồi, thực sự rất lâu rồi..."

Luru Ly ngẩng mặt lên, cô e thẹn nói:

"Em yêu anh! Đòi này kiếp này chỉ yêu anh!"

Một nụ hôn nho nhỏ rơi xuống đôi mắt ướt của Luru Ly. Nụ hôn ấy nó từ từ chạm đến gò má, chạm đến chiếc mũi xinh xinh cuối cùng dừng lại ở cánh môi anh đào đỏ mọng. Đường như không khí xung quanh ngày một cô đặc lại, nhiệt độ trong phòng càng lúc càng nóng lên. Diệp Sở cảm thấy chỉ một nụ hôn thôi chưa đủ, hần nhắc bỗng Luru Ly bế cô đến giường đặt lên giường.

Ánh mắt của hai người giao nhau như chạm vào từng tế bào từng mạch máu của đối phương. Sự nồng nàn mãnh liệt trong đôi mắt không lời nào miêu tả nổi, tình ý ngập tràn mà không cần nói ra.

Hần cúi người xuống hôn lên chiếc cổ thanh mảnh của Luru Ly, từng chút từng chút một đi xuống xương quai xanh gọi cảm. Cổ áo của cô hé mở mời gọi cảnh xuân sắc bên trong. Diệp Sở dùng tay gỡ nút áo của Luru Ly, mọi thứ diễn ra thật tự nhiên, chậm rãi. Cô hít một hơi thật sâu cảm thấy trong cơ thể như có thứ gì đó đang kích thích, sôi trào. Diệp Sở gỡ bỏ chiếc áo vương vãi sau đó đến những vật che chắn ở bên dưới, toàn bộ đều bị lột sạch ra, quăng một đường parabol xuống nền nhà.

Luru Ly nằm trên giường không một chút che đậy, làn da trắng nõn bị kích thích mà trở nên ửng hồng, đôi mắt ầng ầng nước, đẹp đến nao lòng. Cô nhìn thấy Diệp Sở đang từ từ thoát y, Luru Ly xấu hổ che mặt lại. Hần lại lấy tay gỡ tay cô ra, chất giọng nhuốm màu khao khát trở nên khàn khàn:

"Không cần, sau này em sẽ quen!"

Lưu Ly chỉ cảm thấy giờ khắc này hẳn muốn nói gì, muốn làm gì cũng được.

Cả hai người không một mảnh vải lao vào nhau. Diệp Sở nhẹ hôn từ xương quai xanh đến hai nụ hoa của Lưu Ly làm cô run lên..

Màn dạo đầu diễn ra khá trôi chảy, cả hai giờ đây đều có chung một khao khát, một sự mong muốn ở đôi phương. Diệp Sở nhìn cô bé đang ở dưới thân, hẳn sắp chịu hết nổi rồi nhưng vẫn cố nén hỏi lại:

"Em chuẩn bị xong chưa? Có cần thêm thời gian không?"

"Không cần..." Lưu Ly nói những lời này chỉ cảm thấy xấu hổ muốn chết. Cô cũng như hẳn đều sắp không cảm cự nổi rồi.

Diệp Sở hít một hơi thật sâu, dịu dàng đưa vật ấm nóng vào lấp đầy trong cơ thể của Lưu Ly. Khi cả hai tiếp xúc với nhau, cô dường như cảm nhận đất trời hòa hợp nhưng ngay lập tức lại có một đạo tinh quang đánh qua, đau đớn như bị xé toạc. Cô kêu lên:

"Đau quá..."

"Bảo bối, lần đầu tiên bao giờ cũng như thế, vì anh... em cố chịu một chút được không?" Diệp Sở vừa nói vừa ra sức hoạt động, chỉ là hẳn chỉ dám làm thật cẩn thận, sợ bảo bối bị đau.

Lưu Ly nghe như thế cũng yên tâm hơn, chờ một chút cơn đau hơi vơi đi là khoái cảm ngập tràn. Cô ngậm khe:

"Em yêu anh..."

Màn đêm bên ngoài tĩnh lặng, bóng tối dày đặc bao phủ khắp chung quanh. Trên bầu trời hàng ngàn ngôi sao ganh nhau lấp lánh, gió trăng đưa lời thề hẹn của hai người đi đến một phương xa....

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cầu hôn

Khi một cánh cổng khép lại sẽ có một cánh cổng khác mở ra. Mối quan hệ của hai người chính thức chuyển màu.

Bàn ăn với những món ăn nhẹ được bày biện sẵn. Lưu Ly cầm chiếc bánh mì sandwich trên tay nhìn đi nhìn lại, thỉnh thoảng ánh mắt lại quét qua người đối diện.

Thật ra mà nói thì tâm tư của phụ nữ luôn kín đáo, cô có rất nhiều chuyện cần phải làm, nhưng họ lại không biết phải bắt đầu từ đâu, hoặc phải làm như thế nào.

"Sao em không ăn?" Diệp Sở đưa mắt nhìn Lưu Ly, hẳn nhận thấy sâu thẳm trong đôi mắt ấy có ẩn chứa chút gì đó phiền não. Lưu Ly nghe hẳn gọi, cô cũng không biết nên mở lời như thế nào. Chẳng lẽ phải nói rõ ra thì hẳn mới chịu hiểu hay sao?

"Em..."

"Em không khỏe ở đâu sao? Anh đưa em đi bệnh viện nhé!" dứt lời hẳn định đứng dậy đi thật. Cô vội vã đưa tay nắm tay hẳn ngăn lại.

"Không, không, em không sao"

"Vậy em... sắc mặt em kém lắm"

"Chắc do mấy ngày gần đây thiếu ngủ"

Nhắc đến việc này, hừm! Lão hồ ly nào đó liền hiểu ra. Về lo lắng trên mặt bỗng chốc tan biến mất. Hẳn lại ngồi xuống, hai bàn tay duỗi ra nâng mặt Lưu Ly lên, đầu lòng nói:

"Được rồi bảo bối, mấy hôm nay thật do anh không phải. Anh sẽ không thế nữa." nói thì nói thế thôi, nhưng ai biết được, cứ đem xuống thì đầu lại vào đây cả.

Lưu Ly không thềm để ý đến hẳn, cô bữu môi ra chiều khinh bỉ với cái thái độ không có tiết tháo của ai kia.

Bà quản gia đứng một góc nhìn thấy một màn này, trong lòng cười trộm mấy lần. Ông chủ cũng thật "dũng mãnh" quá đi mất ><

Tối nay, một tiết mục đặc sắc sẽ chính thức mở màn.

Bầu trời thành phố A ngập trong sương khói, màn đêm mờ ảo dưới mặt đất được sao trời chiếu sáng lấp lánh, điểm tô một màu sắc lung linh như cõi mộng. Không biết hôm nay do thời tiết không tốt hay vì một nguyên nhân nào khác mà thành phố giữa tháng sáu lại xuất hiện sương mù.

Chiếc xe Audi lướt chậm rãi trên đường, khắp nơi đều giăng đầy những chiếc đèn tú cầu kết hoa đỏ rực như trong lễ cưới. Luru Ly kéo cửa kính xuống nhìn, không tìm được mà thốt lên:

"Oaa, đẹp quá!"

Những chiếc đèn kết hoa này đều có ghi hai chữ "Sở Ly", cô bỗng giật mình, hơi hơi mừng rỡ, nhưng rồi cũng gạt phắt đi. Lão già khô khan đó làm sao lại có thể chu đáo như vậy? Có lẽ chỉ là tình cờ mà thôi.

Diệp Sở hôm nay đã hẹn cô đi ăn tối, nhưng cả hai không cùng đi, hần lại đột nhiên nói đến trước để đợi cô. Chuyện này là lần đầu tiên, cảm giác thật mới mẻ, cứ như là đang đi hẹn hò vậy. Nói cũng phải, kể từ sau khi bọn họ quen nhau, đây dường như là buổi hẹn hò đầu tiên.

Tám biển nhà hàng "Royer" lộng lẫy hiện ra, Luru Ly bước xuống xe, khẽ cười một tiếng. Đây chẳng phải là cái nhà hàng ngày đó cô định xin vào làm việc hay sao? Cái lão già này cũng biết chọn địa điểm thật.

Cả nhà hàng rộng lớn và sang trọng, không một bóng người. Những ô cửa kính được trang hoàng bằng hàng loạt cánh hoa hồng dát vàng, khắp các góc gác cũng thế. Một tấm thảm đỏ trải dài từ cửa chính đến tận chỗ mà Diệp Sở đang ngồi, hần bảnh bao ngồi bên cây đàn dương cầm màu đen óng.

Thấy Luru Ly đến, hần mỉm cười đặt tay xuống từng phím đàn, nhẹ nhàng đàn ca khúc "Nếu là anh", ca sĩ đứng tại đó cất tiếng hát:

"Nếu là anh, thì anh sẽ, dành cho em những ngày hạnh phúc

Nếu là anh, thì anh sẽ, nắm tay em không bao giờ buông.

Anh sẽ không, làm em khóc, anh sẽ không bao giờ như thế

Anh sẽ cố, làm tất cả, để cho em tháng ngày bình yên.

Nếu là anh, thì anh sẽ, dành yêu thương đến em mỗi ngày

Khi màn đêm, nhẹ buông xuống, anh sẽ ru em giấc ngủ ngon.

Anh sẽ như, là con gió, làm em quên hết bao muộn phiền

Anh sẽ nâng niu vòng tay ấy, không để em một ngày xa anh.

Nếu là anh, thì anh sẽ, dành cho em những ngày hạnh phúc

Nếu là anh, thì anh sẽ, bên em không bao giờ xa.

Anh sẽ không, làm em khóc, anh sẽ không bao giờ như thế

Anh sẽ cố, làm tất cả, cho em tháng ngày bình yên. "

Từng phím đàn êm dịu rót vào tai. Mỗi câu mỗi chữ mỗi nốt nhạc đều như có máu, từng giọt từng giọt máu rỏ xuống đôi tay, khiến lòng người rung động.

Luru Ly bị cảnh tượng bất ngờ trước mặt làm cho ngây ngời. Cô đứng đó yên lặng như một bức tượng, lắng nghe trọn vẹn hết một bản nhạc. Cô không biết Diệp Sở lại còn có tài nghệ này. Thực ra hần biết đánh đàn từ rất lâu rồi, chỉ là cuộc sống vô vị bao năm qua đã cuốn đi của con người tội nghiệp ấy những thứ không đáng có.

Kết thúc bản nhạc du dương, Diệp Sở từ từ ngồi dậy từng bước từng bước đến bên chỗ của Luru Ly. Hần đi đến trước mặt cô, đến khi chỉ còn cách một bước chân thì dừng lại.

Diệp Sở nói, lời nói như có lửa, từng câu từng chữ cháy rực như lời thề thành kính:

"Luru Ly, em hãy tin anh, anh đã rất cố gắng để khiến mình không yêu em, nhưng dường như sự cố gắng đó của anh lại trở thành mỗi ngày yêu em nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Anh có lúc từng nghĩ, có khi nào mối quan hệ của chúng ta cả đời này sẽ kết thúc như vậy? Cho đến một ngày anh nhìn thấy em đứng trước ngôi mộ trống của anh. Nước mắt em nhỏ xuống tấm bia lạnh lẽo..." lời chưa nói hết nhưng Luru Ly đã không tìm được nữa, cô bật khóc. Phải! Bao năm qua cô vẫn yêu hần, và hần vẫn yêu cô!

Diệp Sở đưa bàn tay thô ráp lau đi giọt lệ nóng của Luru Ly, sau đó lại nói tiếp:

"Những năm tháng uống gió ăn sương của cuộc đời nhuộm đen nó không khiến anh than phiền hay đau khổ. Nhưng lúc em nói em từ bỏ anh, anh đã cảm

thấy tim mình như bị ai khoét rỗng, đau đến không nói nên lời. Anh khi đó đã hiểu, em quan trọng đối với anh như thế nào. Vậy nên... Luru Ly..." nói đến đây hẳn quý một gối xuống, nâng bàn tay Luru Ly lên hôn lên đó:

"Làm vợ anh nhé!"

Cô không biết nói gì hơn. Cô gật đầu. Những lời vàng ngọc lúc này tất cả đều trở nên thừa thãi. Cái gật đầu ấy chính là minh chứng cho sự vĩnh hằng.

Trong nhà hàng tiếng đàn chúc mừng vang lên réo rắt. Diệp Sở cười tươi đeo nhẫn cho cô. Sau đó nhấc bổng Luru Ly lên xoay một vòng rồi hét lớn:

"Em đồng ý rồi! Em đồng ý rồi!"

Bên ngoài pháo hoa đò rực rỡ một góc trời. Những dòng chữ yên hoa ngũ sắc nổi trên nền trời của thành phố A "Luru Ly anh yêu em!". Pháo hoa tung bùng nhộn nhịp kéo dài còn hơn lễ hội đón năm mới, thu hút hàng ngàn người dân thành phố đổ xô ra xem. Ai nấy đều không thể tin được, đây là một màn cầu hôn thời ư?

Một số người nhìn thấy Luru Ly và Diệp Sở, vì quá đẹp đôi nên đã len lén chụp hình lại, sau đó mỉm cười nói:

"Hạnh phúc!"

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Ngoại truyện 1

Cha nuôi của tôi là một người rất tốt. Một người cha lý tưởng, một mẫu hình đàn ông chuẩn mực của phụ nữ. Thế nhưng ở một số phương diện, người đàn ông chuẩn mực ấy lại rất đáng thương!

Hôm nay tôi đi học về sớm, không hiểu sao trong người cứ mệt mỏi khó chịu, cô giáo giao cho tôi hai chồng bài tập ở lớp, nhưng tôi cũng mặc. Dù sao hôm nay cũng không được khỏe, nghỉ ngơi trước đã.

Vừa tắm rửa xong leo lên giường ngủ một giấc, nửa đêm khát nước quá mới thức dậy đi kiếm nước uống. Tôi không biết làm sao, cả người cứ ươn ướt khó chịu. Cúi đầu nhìn xuống ga giường trắng tinh thì thấy một mảng máu màu đỏ au nho nhỏ. Tôi là người cực kỳ cực kỳ sợ máu. Vừa chốc lát nhìn thấy nó, tôi đã không kiềm được mà hét toáng lên. Tay chân và mồ hôi như tắm, đặc biệt là lúc tôi trông thấy thân dưới của mình cũng có máu. Tôi khóc òa lên!

"Không lẽ mình bị bệnh gì rồi sao? Mình mới có mười bốn tuổi thôi mà, mình chưa muốn chết đâu!" tôi vừa khóc vừa suy nghĩ lung tung.

Chưa đầy hai phút sau tiếng hét kinh hoàng chấn động năm châu của tôi, cha nuôi lập tức xuất hiện. Cha nuôi bật tung cửa phòng chạy vào, trên người mặc nguyên bộ đồ ngủ bằng tơ tằm, hai nút trên cổ áo còn hơi hơi bật ra. Nhìn là biết vừa mới bật dậy trong cơn mơ. Tôi trông thấy trên mặt ông ấy toàn là nét lo lắng kèm theo đó hình như có một chút... sợ hãi?

"Luru Ly, có chuyện gì?"

"Con...hức...hức...."

"Nói đi, có kẻ nào vào phòng con sao?" vừa nói cha nuôi vừa tiến lại gần tôi, hai hàng lông mày cũng nhíu chặt lại đủ kẹp chết con ruồi. Trong giọng nói vừa gấp gáp lại vừa thiếu bình tĩnh.

"Con sắp chết rồi cha nuôi ơi!" tôi bước vội xuống giường bỏ nhào lên người ông ấy khóc nức nở. Cha nuôi vội vã ôm tôi vào lòng, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng tôi.

"Không sao, không sao. Có ta ở đây rồi! Nhưng con có chuyện gì sao?"

Khóc một lúc đủ mệt rồi, tôi mới buông ông ấy ra, chớp chớp đôi mắt ướt nhẹp của mình, tôi chỉ chỉ vào tấm ga giường:

"Có máu! Con ngủ dậy thì thấy mình bị chảy máu! Con bị bệnh nan y rồi, con sắp chết mất rồi!"

"Máu? Ở đâu?"

"Ở bên dưới của con có máu, nó còn nhiều đến mức thấm ướt cả ga giường..."

Cha nuôi mới đầu còn lo lắng tột cùng, đến khi nghe tôi giải thích thì trên mặt liền xuất hiện ba vạch đen. Thế này là sao vậy? Tôi nói là tôi sắp chết đó! Sao ông ấy lo lắng cho tôi mà vẻ mặt cứ như nuốt phải xi măng thế này?

"Con... con ở đây đợi ta một lát!"

Vừa nói ông ấy vừa đi ra ngoài, tôi tinh ý còn thoáng thấy trên gương mặt cha nuôi có chút sắc hồng. Ông ấy đỏ mặt? Tôi sắp chết rồi mà ông ấy lại đỏ mặt?

Trong màn đêm tĩnh mịch, dưới nhà bỗng xuất hiện tiếng động ồn ào. Ài! Thì ra là cha nuôi đi mời bác sĩ đến chữa trị cho tôi! Thế này có phải tốt hơn không?

Và vị bác sĩ kia vào phòng khám cho tôi một lúc, sau đó cười tủm tỉm giải thích cái căn bệnh "nan y" của tôi một cách tỉ mỉ..

Bác sĩ nói đến đâu mặt tôi lại hồng đến đấy. Tôi không ngờ mình lại làm ra cái loại chuyện xấu hổ như thế này! Bất một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi chạy đi gọi bác sĩ đến hướng dẫn mấy cái vấn đề này cho tôi! Trên lớp có môn sinh học, tôi mới chợt nhớ ra mình cũng có học qua mấy cái này rồi. Chỉ là trong giờ học lại đi ngủ gật, về nhà chép bài không đủ nên câu được câu mất. Tôi vội vã chạy đi lật sách giáo khoa ra, trong đó nó cũng có viết về vấn đề này.

Ôi! Tâm trạng thật tệ tái! Tâm can đau nhói! Mất mặt, quá mất mặt! haizzz...

Bạn đang đọc truyện *Cha Nuôi - Ngôn Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.